

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

1. bölüm

Moskova

Vladimir saatine baktı. Türkiye'den bekledikleri yanıt gelmemişti hâlâ. Bu sıratla telefon çaldı. Arayan Korgeneral Çernişev'di.

"Beklediğimiz yayıt Keldi nû Albay?"

Vladimir bir taraftan saatine bakıyor, bir taraftan da Çemişev'e vereceği yanıtı düşünüyordu. O sıralar O HU'da çalışmak SVR'de ya da KSB'de çalışmaktan daha riskli ve bu yüzden de saygın bir işti. Sovyetler Birliği'nin çökmesinin ardından, KGB, yerini dış istihbarattan sorumlu SVR ile iç güvenlik istihbaratına bakan FSB'ye bırakmıştı.

"GRU" ise Rus Askeri İstübaratı'nın genel adıydı ve neredeyse bütün ülkelerde örgütlü durumdaydılar. GRU mensupları askeri personeldi, çalıştıkları ülkelerde diplomat kimliğiyle bulunurlar ve her türlü suikast tekniğinden, nitelikli istihbarat toplamaya kadar bir dizi işi ustaca yürütürlerdi.

"Hayır" dedi, Vladimir hayal kınklığıyla. "Ama her an gelebilir. Sizi arayacağım."

Çernişev hiçbir şey söylemek*n telefonu kapattı. Son <lereee sinirliydi. Zar zor oturabildi yerine.

Vladimir, bir "GRU" şefiydi ve Beyrut Büyükelçiliği birinci kâ-tibi unvanını kullandığı zamanlarda, Ortadoğu'daki gizli operasyonları yönetiyordu. Dokuz yıl Türkiye'de bulunmuş ve Sovyet ajanlarının hapisten kaçma işini planlamıştı. Şimdi GRU'nun Türkiye Masası sorumlusu olmuştu.

İstanbul

Nikolay saatine baktı. S;ut 3:02'yi gösteriyordu. The Marmara

Otelinin lobisinin kafeterya bölümünde konuğunu bekliyordu. Konuğu Deniz Kuvvetleri'nden emekli Kurmay Albay İlhan Tu-na'ydı. İlhan Tu-na'nın Nadya Andropova ile girdiği aşk ilişkisin-den Türk Genelkurmayı'nın haberi olmuş ve o yıl. 1903 yılının ağustos ayında emekliye sevk edilmişti. Ağarmış saçları, yüzünde her an başına bir şey gelecekmış hissi veren tedirgin bir ruh halini yansıtan çizgileri, elinden hiç eksik etmediği çantası ve jese jese yaktığı kısa Marlboro sigarasıyla adeta casusluk filmlerinden çıkmış gibiydi. Siyah rakım elbisesi, yorgun gözlerle etrafı süzen bir adamın ölümcül yalnızlığına ne kadar da uyumluydu. Yıllardır görmediği ve uğruna yirmi yıllık eşinden boşandığı Nadya... Kini bilir nerelerdedir şimdi, kim bilir hangi operasyon için bir başkasının hayatındadır, diye düşündü albay Albayın zihninin en ücra köşelerinde koruduğu bu hayal, Nadya'nın gerçek görüntüsünden kini bilir ne kadar farklıydı şimdi. Giydiği elbiselerin sadeliğini hatırladı, yüzünün inceliğini daha bir ortaya çıkaran sadeliğini; yürüyüşünün kıvraklığını hatırladı, gençliğini daha da vurgulayan kıvraklığını. ancak yılların verebileceği olgunluğunu...

Bir aşkı anlatmaya kelimeler ne kadar yeterli olabilir? Dehizlerinde savrulup gittiğimiz bu hayatta, aşkı anlayıp tanımlamaya yeterince vakit yok diye düşündü albay. Gözleri hafifçe nemlendi. Çünkü aşkın elleri küçüktü.

Albay saatine baktı. Geciktiğini anladı ama yaparak bir şey yoktu. Nikolay bekleyecekti; bu saatle, üstelik Taksim'de trafik tam bir işkenceydi. Arabasını her zamanki otoparka park etti ve hızlı adımlarla The Marmara'ya çıkan yolu tırmanmaya başladı. Otele girerken etrafını dikkatle süzdü. İzlenmediğinden emindi. Merdivenleri yavaşça çıkmaya başladı. Nikolay orada, her zamanki yerinde, piyanonun hemen arkasında. Taksim Meydanı'nın bütün ihtişamıyla gören camın kenarında oturuyordu

Nikolay, albayın yaklaştığını görünce ayağa kalktı ve her zamanki gibi bozuk Türkçesiyle "Nasılsınız?" dedi.

Albay tok bir sesle, "Teşekkür ederini, siz nasılsınız?" diye yanıtladı.

İkisi de aynı anda oturdu. Nikolay İstanbul'daki Rus Konsololuğunda ticari ataşelik kadrosunda görevli bir diplomattı Türkiye'de kendisini ticari ataşe olarak tanıtıyordu ama, mesaisi çoğunu bağlı bulunduğu GRU, yani Rus ordusunun askeri istihbarat teşkilatı için nitelikli bilgi toplamaya harcıyordu. Nikolay, Soğuk Savaş döneminin yenilgisini üzerinden atmış Putin dönemi Rusya'sının askerleri gibi dindar, özgüveni güçlü, kendini ger-

çek bir Hristiyan olarak tanımlayan bir istihbarat subayıydı. Di-ni vazifelerini asla aksatmazdı. Bordo renkli Volvo marka araba-sında bile Isa tasvirleri bulundururdu. Hatta kiralamayı düşündü-ğü evin parasını yatırmak için ev sahibinin verdiği banka hesap numarasının son üç rakamı (366 ile bittiği için evi tutmaktan son anda vazgeçmişti. Ne de olsa o gerçek bir Hristiyan'dı. Deccal'in sembolü olan bir hesap numarası olsa olsa uğursuzluk alameti olabilirdi. Nikolay'a gdre Putin dönemi Rusya'sının yüzyıllardır beklenen Mesih-Deccal savaşında çok özel bir görevi bulunuyor-du. Tüm dinlerin bilinçaltında yer eden eski bir çağrıydı bu. So-ğuk .Savaş döneminin kapitalizm-komünizm mücadelesi, yerini Ortodoks Rusya ile Ortodoks olmayan Hristiyan dünyası arasın-da yeni bir mücadeleye bırakmıştı. Putin gerçek bir Hristiyan'dı ve bu yüzden bu mücadeleyi mutlaka o kazanacaktı.

Ağarmış saçları, mavi gözleri ve ince, atletik görüntüsüyle Rus gizli servislerinin bildik göbekli subaylarından ayrılıyordu. Ma-saya yaklaşan garsonu gördü ve "Ne içersiniz Albay?" diye sordu kibarca.

İhsan Albay, "Çay" dedi her zamanki gibi.

Siparişleri almak için masaya gelen garson Nikolay'a bakarak, "Siz ne alırsınız efendim?" diye sordu.

("ay" dedi Nikolay da.

Nikolay'ın yüzünde her zamanki gibi cana yakın bir ifade var-dı. Gergin hatları ve neşeli bir diklenmeyle bakan mavi gözleri her zamanki gibi merak uyandırıyor.

İki asker birbirlerini birkaç saniye süzdükten sonra sessizliği Nikolay bozdu.

İnsan kalbi bir evdir Albay, oraya Taun yerleşmezse şeytan yerleşir. Şeytanlar her yerde cirit atıyor artık."

Albay yüzünü buruşturdu

Nikolay çayından bir yudum aldıktan sonra heyecanla, "Kıya-met yaklaşıyor. Albay, kıyamet" dedi. "Dikkat etunuz mi, depre-m-den hemen sonra Kaliforniya'da sel ve toprak kayması, Avustral-ya'da yangın çıktı. Tüm bunlar işaret Tann'ın gazabı yaklaşıyor."

Albay, resmi olmaya çalışan bir ses tonuyla,

"Elbette Tanrının gazabı" dedi. "Ama mikrodalga silahlar ko-nusunda uzman bir askerin böyle bir depremi anlayamaması çok garip."

Nikolay masmavi gözlerini albaydan ayırmadan, "Ne demek is-tiyorsunuz Albay?" dedi.

İhsan Albay çayından bir yudum aldıktan sonra.

"Sen de biliyorsun ki Endonezya'da yaşanan bu deprem, aslında Asya'nın 11 Eylülü oldu. XXI. yüzyıl Asya'nın olacak diyenleri dinlemek lazım şimdi. Depremden sonra Amerika'da yaşanan sel felaketi ve ardından Avustralya'da yaşanan yangın ve son olarak Katrina kasırgasının, siz Kuşların bir cevabı olduğunu düşünüyorum ben. Hem Amerikalılar boşu boşuna Katrina demediler bu kasırgaya, belli ki şüphelendiklerini göstermek istiyorlar."

Nikolay gözlenin albaydan ayırdı ve etrafı süzdü. Sonra tekrar albaya dönerek,

"Yıllar sizi hiç değiştirmemiş Albay, hâlâ çok şüphecisiniz" dedi.

Albay kaşlarını çatı.

"Şüphe mi?" dedi alaylı bir şekilde, "boş versene sen."

Etrafı buz gibi bir hava kapladı. Albayın pervasızlığı Nikolay'ı şaşırtmıştı. Zira bu tür görüşmelerde muhakkak misafir kulaklar bulunurdu. Nikolay gülümsedi. Nikolay bir taraftan etrafı süzüyordu. Türkler olmasa bile, Amerikalılar kendisini muhakkak izliyordu. Endonezya'da yaşanan depremle ilgili Rusların neler bildiğini öğrenmek isteyen çok sayıda servis olabilirdi.

Albay elindeki sigarayı dudaklarına götürüp bir nefes aldı. Dumanı üfledikten sonra, çok güç bir problemin çözümünü bulmuş gibi gözlerini hafifçe kısarak,

"İlginç," dedi.

Nikolay 1995 yılında Kobe depremi olduğu sırada Japonya'daydı. Japon basınında çıkan Kobe depremiyle ilgili haberleri hatırladı. Kobe depreminde de benzeri iddialar ortaya atılmış, elekt. rofonik bir ses çıkaran ve göğü kaplayan ateş toplan görülmüştü. Nikolay albayın sözünü sabırsızca kesti.

"Doğrusu, 1995 yılında Kobe depreminde de aynı şey olmuştu. Ateş topu... Benzeri bir ateş topu Gölcük depreminde de görülmüştü."

Albay heyecanla devam etti:

"Geçenlerde Endonezya'daki askeri ataşeyi aradım. Yıllar Önce benim bölük konutarımdı. Endonezya'nın depremde önce açıklanamayan esrarengiz patlamaların tedirginliğini yaşadığını söyledi Üstelik, tam da Noel nedeniyle terör alanının en üst düzeye çıktığı bir dönemde. Ne var ki, başkenti sarsan gınıltılı patlamanın ardında bir terör saldırısı değil, doğal nedenlerin bulunduğunu söylüyor."

"Meteor olamaz mı peki?" diye sordu Nikolay.

"Meteormuş... BBC'ye göre, Cakarta göklerini boydan boya geçen parlak ve beyaz ışıklı bir nesne alçalıp gözden kaybolmaya başladıktan kısa bir süre sonra kent büyük bir patlamayla titreşti. Yerel televizyonlar, görgü tanıklarının ifadesine dayanarak, göklerde süzülen cismin, ardında ince uzun bir iz bıraktığını belirtiyorlar. Yani elektromanyetik plazma silahının tüm izlerini taşıyor bu felaket."

Albay heyecanla anlatmaya devam etti.

"Bizim askeri ataşe, olaydan sonra Endonezya Uzay Merkezi uzmanlarından Thomas Djameluddin'i aramış. 'Bunun, atmosfere girip dağılan büyük bir meteor olduğundan kuşkuluyoruz' demiş adam. Ancak gün boyu yapılan araştırmalara karşın bir meteorun izine rastlanmadığı gibi, düşmüş olabileceği yerde henüz saptanmadı."

Albay sigarasından bir nefes aldıktan sonra devamı etti.

"Diğer yandan, Endonezya Hava Kuvvetleri'nin radarlarında, patlamalardan kısa bir süre önce dünyaya doğru yaklaşan iri ve parlak bir nesnenin varlığı saptanmış. Devam edeyim mi. sevgili Nikolay?"

Nikolay duydukları karşısında şaşırılmıştı. "Lütfen" dedi sessizce.

"Ateş topu dediğimiz olay birdenbire gökyüzünde belirerek değişik ışınlımlar yapan ve daha sonra da kendi kendine kaybolan bir tür fenomen."

Nikolay'ın zihninde bir şimşek çaktı.

"Çok ilginç. Depremden bir hafta önce Moskova'daydım. Karargahta çok gergin bir bekleyiş vardı Sanki bir şeylerden haberdar olup da engelleyememenin hazin bekleyişi. Ççmişev'in bana neden randevu vermediğini daha iyi anlıyorum şimdi. Bilgi sızın-tısından endişe ettiler belki de."

Albay sigarasından bir nefes daha aldı. Masmavi gözlerinde alaylı bir gülümseme belirdi.

"Ve Amerikalı bir meteoroloji uzmanı, bir süre önce yaşanan ve binlerce insanın ölümüyle sonuçlanan kasırganın da doğal olmadığını açıkladı Amerikalılar Katrina adını verdikleri bu kasırganın siz Kuşların işi olduğunu düşünüyor sevgili Nikolay."

Nikolay hiçbir şey söylemeden saatine baktı; artık gitme vakti gelmişti. Çayından son bir yudum alırken içinde kötü bir his belirdi. Çocukluğundan beri dinlediği Deccal ile ilgili vaazları hatırladı. İncil'in bölümleri birer birer gözlenilin önünden geçmeye başladı: "Ey küçük çocuklar, son saattir! Ve Mesih muhalifi gelir

diye işitmiş olduğunuz gibi. şimdi de çok Mesih muhalifleri çıkmıştır. Bundan biliyoruz ki son saattir!"

Artık ne çalan müziğin sesini duyabiliyordu, ne de albayın büyük bir heyecanla anlattıklarını. Nikolay "canavar"ı düşünüyordu, yalancı peygamberi, yedi başlı ejderi... Vahiy Kitabı'nda anlatılanları. Tüm bu yaşananlar Vahiy Kitabı'nda anlatılanlarla ne kadar da uyumluydu.

Nikolay hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı ve hesabı ödedi. Albayın elini nazikçe sıktıktan sonra, "Görüşürüz Albay" dedi. Nikolay son anda hatırlamışçasına albaya dönerek.

"Mikrofilmler hazır mı Albay?" diye sordu.

Merkez "çok acil" yazılı bir mesaj geçti. Albay anladığını hissettirmesine başını salladı. Elini cebine attı. Sessizlik... Hayat orada, işte tam o vakitte, sanki durmuş gibiydi... Zaman durdu. Bekleyişler evreni... Sis... Yağmur ve sonbahar... Küçük bir çocuğun yağmurda ıslanışı, üşümesi... Yol kenarında terk edilmiş eski arabalar... İçinde belli belirsiz yalnızlıklar... Tarifi imkânsız acılar, anılar... Babasının yoksulluğuna üç beş kuruş katmak isteyen boyacı çocuklar... Sobanın başında üşüyen küçük çocuk elleri...

Albay hiçbir şey söylemedi. Elini cebinden çıkararak mikrofilmleri Nikolay'a uzattı. Sonrası malum, ihanet ihanettir.

Nikolay The Marmara Oteli'nin huzur verici sıcaklığından sonra. Moskova kadar olmasa da. İstanbul'un soğuğuyla yüzleşti. Volvo marka arabasına doğru yavaş yavaş yürüdü. Otelin önünde art arda di/ilmiş birkaç araç dikkatini çekti ama oralı olmadı. Arabasına binip trafiğin içinde kayıhıhıp gitti.

İhsan Albay arabasını park ettiği otoparka doğru yürümeye başladı. Hava kararmış, üstelik kar da bastırmıştı, İstanbul'a kar yağıyordu. İnsanlar evlerine yetişebilmek için otobüslere, taksilere koşturuyordu. On dördünde bir çocuğun ellerini ceplerine sokarak ısınmaya çalıştığını gördü yol kenarında. Üşüyordu çocuk. tıpkı diğer sokak çocukları gibi.

- Otopark ücretini ödedikten sonra arabasını çalıştırdı ve gergin bedeni Taksim'in arka sokaklarından Karaköy'e doğru yükselen alevlere karıştı.

Ve elbette ölüm vaktidir.

10. bölüm

MİT Müsteşarlığı, Ankara.

Müsteşarın önünde mavi kaplı bir dosya vardı. Ankara'ya yine puslu bir hava hâkimdi. Müsteşar, MİT'in Rus Masası'ndan Sorumlu Daire Başkanı Oltan Gültepe, Genelkurmay İstihbarat Başkan Yardımcısı Tümgeneral Hürşit Oğuz, JİTEM Komutanı Tümgeneral Kadri Esengül, Deniz Kuvvetleri istihbarat Daire Başkanı Deniz Kurmay Albay Avni Gürsu, bir taraftan önlerindeki dosyaları inceliyor, bir taraftan da toplantının bir an önce başlamasıu tekliliyorlardı. Sessizlik, müsteşarın "Hoş geldiniz" sözüyle lı>zuldu (Madaki gergin hava dağılır gibi olmuştu.

"Değerli arkadaşlar, bu toplantının nedenini hepimiz biliyoruz. Çeşitli sebeplerle zaman zaman bir araya geldiğimiz komutan arkadaşları görünce ülkeye olan inancımız, güvenimiz artıyor. Bu ktınımların varlığı bizi her zaman rahatlatmıştır."

Müsteşar ağzındaki baklayı çıkarmadan önce yaptığı bu iltifatlarla konuklarını rahatlatmayı hedefliyordu. Müsteşarlığını yaptığı bu künimde uzun yıllar askerlenn emrinde çalıştığı için, askerlere karşı öteden beri saygılıydı. Müsteşar parmak ucuyla dokunduğu dosyadan gözlerini kaldırarak devam etti

"Bilindiği gibi, yasa gereği MİT, iç ve dış kaynaklarca sağlanacak bilgilerin belirleyeceği milli güvenlik istihbaratını devlet çapında' oluşturmakla görevli kınmışür. Bu açıdan, arkadaşlarımız bazı bilgilerin, koordasyon eksikliğinden zaman zaman değerlendirme faaliyetleri dışında kalabildiğini üzülmekle belirtiyorlar."

Müsteşarın hu sözleri odada buz gibi bir hava estirdi. Genelkurmay İstihbarat Daire başkan yardımcısı cebindeki sigara paketinden bir sigara çıkartıp yaktı. Yüzündeki umursamaz ifadeyi dikkatle konuyarak. müsteşarın kendisini iğnelemekte gösterdiği

mahareti takdir ettiğini belli etmişti. Hurşit Paşa hangi alanda olursa olsun ustalığa hayranlık duyardı.

JtTEM Komutan Tümgeneral Esengül ise bakışlarını Hurşit Paşa'ya çevirerek yüzünün alacağı ifadeyi görmek istedi, paşaya özdenetim konusunda tam not verdi.

Hurşit Paşa, kendinden emin bir ifadeyle,

"Sayın Müsteşar" dedi, "kurumunuzun görev alanını, yetkilerini biliyoruz. Hatırlattığınız için ayrıca teşekkür ederiz. Bildiğiniz gibi bizler yürüttüğümüz istihbarat faaliyetleri bakımından sadece komutanlarımıza karşı sorumluyuz. Bu açıdan hır yetki aşımı olduğunu düşünüyorsanız, lütfen daha açık konuşun."

Müsteşar önünde duran sudan bir yudum aldı ve konuşmaya başladı.

"Değerli arkadaşlar, Türkiye'de iç ve dış tehditlere bir bütün olarak yaklaşılması zorunludur. Türkiye'nin jeostratejik konumu, bölgesel sorunlar ve uluslararası çıkar çatışmalarının yarattığı tehditler, siyasi, ekonomik, askeri sorunların iç içeliği, analizlerde bütünleştirici çalışmaları kaçınılmaz kılarken, haber alma gayretlerinin yönlendirilmesinde de aynı ihtiyacı ortaya çıkarmaktadır. Diğer güvenlik kuruluşlarının görev çerçeveleriyle bağlantılı olan istihbarat çalışmalarının sınırlarının belirlenmesi ile kuruluşlar arası koordinasyon ve stratejik anlamda istihbaratın MİT bünyesinde merkezileştirilmesinin zorunluluğu ortada. Bu bağlamda Türkiye'de bulunan yabancı misyon şeflerinin faaliyetlerini takip ederken, kurumlarınızla bağlantılı bazı kişiler ister istemez gözümüze çarpmaktadır."

Hurşit Paşa müsteşarın imalatını, bir süredir basında çıkan asker karşıtı psikolojik operasyonun bir parçası olarak yorumladı.

"Lütfen daha açık konuşun Müsteşar Bey" dedi gergin bir şekilde.

Müsteşar Hüs Masası ndan sorumlu daire başkanına dönerek. "Lütfen siz devam edin Oltan Bey" dedi.

Hır isim nedir ki? Ama adınız eğer Oltan Gültepe ise durum farklılaşır. Oltan Gültepe, bir süre önce orgeneral rütbesiyle ordudan emekli olmuş bir ordu komutanının oğluydu. Bu yüzden toplantıda bulunan komutanların bu isme karşı saygılı davranmaları kaçınılmazdı. Gültepe elindeki uzaktan kumandayla slayt makinesini çalıştırdı. Dev ekranda emekli Albay İhsan Tuna'nın görüntüsü belirdi.

"Beyler, sizi buraya kadar yordüğümüz için lütfen bizi affedin.

Ancak takip ettiğimiz konu içinden çıkılmaz bir hal aldı. Fotoğrafinı gördüğünüz bu kişi, 1993 yılında Moskova'daki zafiyeti nedeniyle emekli edilmiş bir deniz albayı. O günden bu yana teşkilatımızın yalan takibi altında olduğunu söylemenin sanırım artık bir sakıncası yok tik başlarda albayın davranışları istihbaratçıarda görülen yaygın nostalji zafiyeti olarak değerlendirilmişti. Ancak albayın ilişkiler ağua, özellikle de Rus dostlarımızla yaptığı görüşmelere bakıldığında, bu konunun çok da normal olmadığı düşünölmekte."

JİTEM Komutanı Esengul, göz ucuyla izlediği daire başkanının sözünü bıçak gibi kesti.

"Ne duruyorsunuz o zaman, suçüstü yapsanıza. Suç varsa tabii... Ayrıca sizin emekli bir albayı malikeme karan olmadan dinlemeniz suçtur. Mahkeme kararınız var mı, Sayın Müsteşar?"

Oltan Bcy'm dudaklarındaki o kibar gülümseyiş birdenbire yok oldu. Gözlerinde öfke şimşekleri çakmaya başladı.

"General sesinizi yükseltmeyin, siz yükseltirseniz, ben de yükseltirim, bu da hiç hoş olmaz."

Müsteşar birkaç saniye düşündükten sonra gözlerini JİTEM komutanına çevirdi.

"Sayın General, sizin devlete ait özel telefonları bazı sanatçılara verdiğinizi duyduk, ama bunu umursamadık ve burum yasal olup olmadığını sorgulamadık Ayrıca sizin Genelkurmay istihbaratından bazı subayların telefonlarını da dinlediğinizi duyuyunuz... Hatta bu yüzden bazı çahşanlanıuzm görev yerleri değiştirilmiş..."

Tümgeneral Esengöl hiddetlendi.

"Sayın Müsteşar, siz de Emniyet istihbaratındaki o adamın zıvalarına kaptırmışsınız kendinizi."

Tümgeneral Esengul ile Hurşit Paşa göz göze geldi.

Esengöl değişken bir ses tonuyla.

"Paşam bunlar kesinlikle doğru değil" dedi. "Bazı arkadaşlar yanlış işler yapmış olabilir, ama mesele halloldu..."

Hurşit Paşa müsteşara dönerek.

"Devanı edin Sayın Müsteşar, sizi dinliyoruz" dedi.

Müsteşar gergin havayı dağıtıak istercesine,

"Değerli arkadaşlanm. lütfen, biraz sakın olun. Bu iş böyle olmaz" dedi.

Hurşit Paşa "Sayın Müsteşar" diyerek araya girdi.

"Biz sorunlanımızı kendi içimizde çözmeye muktediriz. İşlerse-niz ana konuya dönelim. On bir yıl önce emekli olmuş bir personelimizin Ruslarla ilgisi olduğu şüphesiyle mi bizi buraya getirdiniz? Yoksa başka bir ima mı var. bilelim artık."

Oltan Bey sakin bir ses tonuyla konuştu.

"Biz herhangi bir imada bulunmak istemiyoruz Paşam. Biz bazı şeyleri açıkça konuşmak istiyoruz, ihsan Albay'ın Ruslarla ne konuştuğu elbette bizi ilgilendiriyor. Eğer albay sizlerle irtibatlı olarak bu faaliyetlerini sürdürüyorsa, ortada vahamet var demektir."

O ana kadar hiçbir şey söylememiş olan Deniz Kuvvetleri İstihbarat Daire Başkanı Kurmay Albay Avni Gürsu. Hurşit Paşaya gözücuyla bakarak konuşmak için izin istedi. Avni Albay, Hurşit Paşa'nın olur anlamına gelen yüz ifadesini gördükten sonra konuşmaya başladı.

"Oltan Bey. kaygınızı anlıyoruz. Peki bizden istediğiniz nedir? ihsan Albay kurumumuzdan yıllar önce emekli olmuş şerefli bir Türk subayıdır. Her ne sebeple ayrılmış olursa olsun, ülkemize ihanet edeceğini düşünmek bile istemiyoruz. Vatana ihanetin tanımını yasalarca belirlenmiştir. Bu tanıma giren bir tutumu varsa elinizden geleni yapmakta serbestsiniz Ayrıca bize kurumunuzdan, ihsan Albay'ın Rus dostunuzla yaptığı görüşmelere ilişkin şu ana dek en ufak bir bilgi ulaştırılmış değil. Bu durumda neyi tartışıyoruz, anlamıyorum."

Oltan Bey az da olsa rahatlamış bir şekilde müsteşara baktı Müsteşar evet anlamında başını hafifçe öne eğdi.

"Albayım, nükrodalga silahlan duydunuz mu?"

Odada bulunan bütün askerler birbirlerine baktı.

"Evet, liarp okulu öğrencileri bile bilir bunu."

"Güçlü nükrodalga silahlara sizce neden ügi duyulur?"

"Şey... Güçlü nükrodalga jeneratörlerine olan ilginin sadece bir sebebi vardır Askeri alanda kullanılabilmeleri. Elektromanyetik enerjiyi istediğimiz bölgeye istediğiniz miktarda indükleyerek manyetik alanlar üzerinde çeşitli modifikasyonlara neden olabileceğiniz gibi, bir plazmoidi, -plazma damlasını, buna ateş topu da diyebilirsiniz- yok etmek için de kullanılabilirsiniz."

"Bu sistemlerle yapay depremlere neden olmak mümkün mü peki?" diye sordu Oltan Bey, heyecanla

"Teorik olarak mümkün elbette. Ancak bu sistemlerin, bu tür askeri ya da düşmanca amaçlar için kullanılması uluslararası anlaşmalarla yasaklanmıştır. 1976 yılında imzaya açılan Cenova Konvansiyonu bunun en açık örneğidir. Anlaşmanın ilk maddesi şöyleydi: 'Bu konvansiyonu imzalayan ülkeler, bir başka ülkeye karşı, askeri ya da düşmanca amaçlarla çevresel değişim teknikleri kullanarak yaygın, uzun süreli bir yıkım, hasar ya da zarar vermeyeceklerini taahhüt ederler.'

ABI), 18 mayısta BM Genel Sekreterliği tarafından hazırlanan anlaşma metnini, 33 ülkeyle birlikte Cenova'da imzaladı. Sovyetler Birliği, anlaşmayı 18 Mayıs 1977'de imzaladı, 30 Mayıs 1978'de de onayladı."

Oltan Bey, bir taraftan deniz albayım dikkatle dinlerken, bir taraftan da İhsan Albay'm askeri istihbaratla ilgisi olup olmadığı anlamak için albayın cümlelerinin satır aralanın okumaya çalışıyordu. Eğer öyleyse, İhsan Albay ın gerçekten askeri istihbaratla bağlantısı varsa, son derece ilginç bir durumun ortaya çıkması kaçınılmazdı. Neticede Rusya Türkiye'nin müttefiki değildi ve bu tür bilgilerin uluorta paylaşılması istihbaratın mantığına tersti. Eğer kapalı kapılar ardında başka kararlar alınmıyorsa, diye düşündü sonra, gerçekler bir gün mutlaka ortaya çıkardı.

"Denizcilerin bu konulan bu kadar iyi bildiklerini düşünmezdim Albayım. Doğrusu çok etkilendim."

"Bizlere, bilirsiniz, harp okulunda her şeyi öğretirler" diye cevap verdi Avni Albay mağnır bir şekilde.

Oltan Bey bu yanıtı yeterli bulmadı.

"Sadece harp okulu mu? Sayın Albay, anlattıklarınızı (ünlerken bu silahlar konusunda uzuan olduğunuzu düşününüştüm ben de."

Avni Albay hafifçe gülümsedi.

"Ortalama bir subay bu anlattıklarımı bilir.*"

Oltan Bey etkilenmiş bir yüz ifadesiyle,

"Peki bunun barış amaçlı kullanılması mümkün mü?" diye sordu.

Albay Gürsu, "Tabii ki" dedi. "Rusya'daki bazı bilini adamlarınna göre, ozon tabakasındaki hasan tamir etmekte çok etkili olabilir."

Odadaki tüm dinleyiciler albayın söylediklerinden etkilenmişti.

Bu sırada odada bulunan herkesin cep telefonuıan ve çağn cihazları aynı anda çalmaya başlanuştu. Müsteşarın dalüli hattı da aynı anda çalmaya başladı. Arayan İç İstihbarat Başkanı Tufan Çelenk'ti.

Müsteşar anı bir hareketle telefonun ahizesini kaldırdı.

"Evet Tufan... "

Müsteşarın yüzü bembeyazdı. Salona ölümcül bir bekleyiş hâkimdi. Herkes acil bir durum olduğunu anlamıştı. Ne olmuştu acaba? Odadaki herkesin kafasında bir senaryo vardı.

Telefonun öbür ucunda bulunan Tufan Çelenkin ağzından doku lecek cümleler, odada bulunan istihbaratçıları şok edecekti.

"Efendini, Emekli Albay İhsan Tuna'tun otomobili az önce Tak-sini'de infilak etti."

Müsteşar bir an duraksadı, hiçbir şey söyleyemedi. Yılların birikiminden süzülerek gelen ürktücü düşünceler geçti kafasın-
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

dan. Birileri odada konuşulanları duyuyor olabilir mi diye düşündü birden Bu kendilerine verilen bir mesaj olabilir miydi?

Hurşit Paşa olanları hissetmişti.

"Ne oldu Sayın Müsteşar, bizimle de paylaşır mısınız lütfen?"

Müsteşar telefonun ahizesini yavaşça yerine koyduktan sonra haberi verdi:

"Başımız sağ olsun, İhsan Albay'ın arabası bira/, önce Taksim'de infilak etmiş... Arkadaşlarımız olay yerindeler.."

Askerler müsteşarın ve Oltan Bey'in elini sıktıktan sonra toplantı odasından ayrıldı.

10. bölüm

Benim adım Savaş Aslan. Beni gece karanlığında mum ışııyla ız bulmaya çalışan meczup bir bilgisayar dâhisi gibi görseler de, asıl mesleğim bu değildir. Krgenekon adlı bir örgütün en önemli adamlarından biri olduğumu kimse bilmez. Teşkilatın en önemli adamlarından biri sayılının ve son duyduğum doğruysa, yakında örgütün kontrol dairesinin başına geçeceğim.

Kuleli Askeri Lisesi'ni bitirdiğim günden ben, istihbarat mesleğine özel bir ilgi duyduğum doğrudur. Sonra harp okulu yılları ve teğmenliğe ilk adımı. Neyse ki subaylık hayatım uzun sürmedi ve üstteğmen rütbesiyle ordudan ayrıldım. Yaşamak bazen hepimiz için çok zordur ve kader kimi zaman, yapmayı hiç düşünmediğimiz işleri önümüze çıkartır.

Aklı başında, orta yaşlı insanların gözlerine kadar indirilmiş yeşil renkli berelerle girdikleri toplantılara günün birinde benim de gireceğimi hiç mi hiç düşünmezdim elbette.

Ne kadar komik olduğunu talimin edemezsiniz. Koca koca adamları, ellerinde birbirinden önemli dosyalarla, yeraltındaki gizli merkezlerde bir araya gelip, başlarında berelerle tarifi imkânsız bir ciddiyetle saatlerce konuştuklarını kim hayal edebilir ki?

Böyle bir şaline, ancak büyük bir sanatçının hayal gücünde şekillenebilir diye düşünürdüm.

Karargâh için yaptığım işin gizliliğinden, hayatıma yalnız başıma devam edeneyeceğini söylediler bana. Zaten çalıntı bir hayatı yaşıyor gibiydim. Kaybedecek ne olabilir diye düşündüm. Ruhumun kaybedilecek bir değer olduğunu çok sonra öğrendim

Önceleri örgütün adının Ergenekon olduğunu bilmiyordum. Basında çıkan haberlerden ya da kimi kitaplardan öğrendim çok sonra. Örgütte gizlilik esastı, beni örgüte sokan İhsan Albay, ör-

güdenine biçimini Alınan Tluile Örgütüne ya da Tapınak Şövalyelerime benzetmekten büyük haz alırdı.

Neymiş, bin yıldır gizli kalabilen örgütler mevcutmuş hâlâ.

Şimdilerde de bir "MOSSAD" özentisi alıp başını gidiyor. MOS-SAD'ın örgütlenme yapısıyla ilgili belgeler daire başkanlarının ellerinde dolaşıyor.

11 Eylül hadisesini önceden bilip binadaki dindaşlarını kırtarmışlarmış. Geçen yıl inadına gidip baktım, 11 Eylül Anıtı'nın orta yerinde, ölenlerin isimleri kahramanlık nişanesi olarak gösteriliyor. Yalçın Küçük katlar olmasa da, az çok İbranice isimlerden anlarım; isimlerin neredeyse üçte biri İbraniceydi.

Örgütün büyük çoğunluğu emekli askerlerden oluşuyor; son zamanlarda içimizde görev yapan MİT emeklilerinin ısrarlı baskılarıyla ve toplumun her kesimine kolayca yayılabileceği düşünceyle örgüte çok sayıda sivil de alındı.

İlk olarak 1996'daki Susurluk kazasından sonra duymuştum adını, Deniz Kuvvetlerinden binbaşı emeklisi bir fizik öğretmeni, araştırmacılığa da merak sarınca merhum Memduh Ünlütürk Paşadan duymuşmuş adını. Soğuk Savaş dönenu Marksist dürtülerle olmalı, o zamanlar örgüt hakkında çok ağır şeyler de söylemişti, hatırlıyorum. Can Dündar'ın belgesel kitabı için. Çok zaman sonra, anlaşılan örgütle ilgili görüşleri tamamen değişmiş; verdiği mülakatlarda "muazzam bir derin devlet yapılanması" olduğunu söylüyormuş.

Orgüt. tümüyle bir gölge örgüt olmasına rağmen, müthiş bir tedbir ve gizlilik mevcuttu. Hiç kimse sorumluluğunun dışına çıkmaz, başkasının işine karışmazdı. Karışmazdı çünkü kimse kimseyi doğru dürüst tanımazdı. Sonraları İhsan Albay'a hak verdiğim de oldu, hiç kimse birbirini tanımasa da, herkes birbirinden haberdardı. Tıpkı masonlar gibi. Bu yüzden Ergenekon bir cemaat gibidir. Bunu sağlayan gizli orgüt olması mı, bu inanılmaz gizliğin oluşturduğu aidiyet duygusu mu, hiyerarşiye uyum. mutlak ilaat ya da sadakat duygusu mu, bilmiyorum.

Ordudan ayrılınca, bir süre bir bilgisayar şirketinin yazılını departmanında çalıştım. Hastaneler ve çeşitli devlet kuruluşları için program teklifleri hazırlıyor, bir zamanlar görev yaptığını Silahlı Kuvvetler'e yazılını programları satmaya çalışıyordum.

Sattım da, Genelkurmay için depolannda bulunan yüz binlerce mühimmatın kolayca sınıflandırılmasını sağlayacak bir program geliştirdim. Hemen atladılar üzerine. Programı on binlerce dolara Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

salmakta hiç güçlük çekmedim. Ordudayken geliştirdiğim bu programı kıskançlık etmeyip vaktiyle dikkate alsalardı, maliyet sıfıra inecekti belki de. Sonraları öğrendim ki bazı yüksek rütbeli subaylar, bir üsteğmen böyle bir programı nasıl yapabilir demiş. Bir üsteğmen öyle her işe burnunu sokarsa ayrılık kaçınılmazdır.

Bir süre sonra yeni bir program hazırlamam istendi benden, bu kez daha zordu işim. Belli başlı kelimeler internette arandığında, dünyanın neresinde olursa olsun, bulunulan yeri haber veren bir program geliştirmeni isteniyordu, belli kı istihbarat faaliyetleri için.

Komutanların isimleri, bazı askeri terimler, çeşitli sosyal, ideolojik. dinsel terimler falan... Hangi terime kim, neden ilgi duyuyor, bilmek istiyorlardı.

Birçok gazetecinin bilgisayarları bu yolla kontrol altına alınacaktı. Mesela bir gazetecinin bizi epey uğraştırdığını çok iyi hatırlıyorum, mutlaka bir yolunu bulup elimizden kurtulurdu. Bu yüzden bilgisayarını ve dolayısıyla kendisini kontrol edebilmek için teşkilat çok büyük bir operasyona girişmişti. Haftalar süren uğraşlardan sonra, iki kişi bilgisayarına dokunabilecek kadar yakına sokulabilmişti.

Duyduğum kadarıyla bu oyuna da gelmemiştir.

Neyse, bir süre sonra kendimi bambaşka bir dünyanın içinde buldum. İyi kazanıyordum. Bin Nişantaşı'nda diğeri Ankara Oran Sitesinde iki ev alınıştım.

Nişantaşı kafelerinde fink atmak tarzım değilse de, arada bir Tacdawn'a uğruyordum.

Kazandığımı İstanbul'un cemiyet hayatında güzel vakit geçirmek için har vurup hantıan savururken, bir öğleden sonra İhsan Albay'dan bir telefon aldım.

O gün o telefona hakmasam, randevu yerine gitmesem kaderim yine de bu yönde mi şekillenecekti diye geçiririm bazen içimden. Hayat insanın aldığı kararlarla mı şekillenir, tercihleriyle mi, sonuçları da hazırlar mı beraberinde? Bilmiyorum. Acaba kaçabilir miydim, mesela o gün o toplantıya gitmesem, ne bileyim ıspanya'ya giden ilk uçağa atlayıp, oradan da deniz yoluyla Kas a geçip Rabat'ta bir halı mağazası açsam, bu son beni yine de bulur muydu diye düşünürüm. Bu sonunun yanıtını bilmiyorum. belki de hiçbir zaman öğrenemeyeceğim. İşte o gün, nasıl yctıştırildiysem öyle davrandım; telefonu açıp doğruca buluşma yerine gittim.

İhsan Albay uzun süre NATO'da görev yapmış. gençliğinde -her ne kadar ben Atatürk nülliyetçisiyim dese de - sıkı solcu olduğu her halinden belli olan, bir sigarası bitmeden diğerini yakan, genelde dikkatsiz, anıa kimi zaman da en küçük detayları kaçırmayacak kadar dikkatli bir adamdı. Amerika'da bulunduğu dönemde Hristiyan olması telkin edildiği günden beri de limansız bir Amerikan karşıU olmuştu. Neyse ki. Amerika'ya karşı olmayı vatanseverlik olarak görenlerden değildi. Moskova'daki askeri ataşeliğinden sonra Ankara'da kızak bir göreve gelmişti. Kendisini orada tanıdım.

Fatih'in en kuytu köşelerinde, ortaçağdan kalma bir kilise-cannın şimdilerde restoran haline getirilmiş bir köşesinde. Zeyrek'te buluşmuştuk.

Loş ışıklar altında ve klasik Türk müziği eşliğindeki akşam yemeği elbette harikaydı. Ben içecek olarak demirhindi, yemek olarak saray usulü piliç külbastı söyledim, İlişan Albay ise balık ve beyaz şarap.

Üzerinde mavi birtakım elbise vardı. Yüzünde belli belirsiz kükçük lekeler oluşmuştu, karaciğerinden kaynaklanıyor olabilir diye düşündüm. Yemeğe başlamadan bir sigara yakmıştı.

"Bu senin kaderin, kaçamazsın, kaderin sen nereye gidersen git seni yine de bulur. Sende çok ihtiyacımız olan bir şey var, bunu vatan için kullanmanı istiyoruz" dedi heyecanla.

"Aman" dedim hafifçe gülümseyerek, "ben de ne olabilir ki, sizde olmayan? Bilgisayarlardan anıanm, işte o kadar."

"işte bunu istiyoruz, bizim için görüp okumanı, yazmanı" dedi ihsan Albay.

"Yazmak nu. okumak neyse de. yazmaktan hiç hoşlanmam" dedim gülümseyerek.

"Öğrenirsin evladını, öğrenirsin" dedi İlişan Albay buyurgan bir edayla.

Etrafımda ne kadar adam varsa, hepsinin bu örgütle teması olduğunu anladım. Eksik halka bendim, o yüzden kazanılmam gerekliyordu, ya da eski tabirle devşirilmem.

Kim bilir örgüt toplantılarında adımdan kaç kere bahsedildi, hakkımda ne kararlar alındı, örgüt için hazır olup olmadığım tartışıldı... Belki de olağan, gündelik hayatın parçası gibi gördüğüm şeyler hep örgütün tasarlayıp yönlendirdiği şeylerdi.

Çalıştığım bilgisayar şirketi Cem Net'in sahibinin babası emekli bir generaldi. Üstelik ben onları değil, onlar beni bulmuşlardı.

Aracı olan da istanbul Seferberlik Tetkik Kurulunda çalıştığını öğrendiğim Kuleli den sınıf arkadaşım Selim di.

Seferberlik Tetkik Kumlu için, hani şu Özel Harp Dairesinin atası sayılan kurum, Soğuk Savaş döneminde Amerikalılar tarafından kurulmuş, sonra da millileşmiş diyorlar. Bir savaş duru munda sivil örgütlenmeyi sağlayacak kurummuş. Duyduğum kadarıyla tüm Türkiye'de sokak sokak örgütlenişleniş. Eh böyle bir istihbarat ağı başka kimin elinde olabilir ki, tek mesele tıpkı bizim gibi kime bağlı olduğunun hâlâ meçhul olmasıymış.

Selini bir hafta sonu aradı, sesini duyduğumda tanıyamadım, neredeyse seki/, yıldır duymadığını bir sest ne de olsa. Lise yıllarında bile milliyetçiliği ülkücülüğe kaçan bir arkadaşımızdı. Dokuz ışık muhabbeti yapmazdı ama, konu Türklere açılınca, gunü birinde tüm Türkleri birleştirip Birleşik Türk Devletleri'ni kuracağını söylerdi.

İşte bu bizim Selim telefon açınca, gidip görüştüm hemen, ne de olsa koğuş arkadaşımı. Sağ olsun beni çok düşünmüşmüş, ben ayrılınca yardım etmek istemiş falan filan.

Beşiktaş'ta eski, iki katlı, adı sanı belli olmayan bir bina. karşı-sında da MİT'in binası varmış. Yıldız Teknik Üniversitesi'nden aşağıya inerken hemen solda "Gelince ara" dedi, aradığımda kapıda bekliyordu. Sımsıkı sarıldı bana, ne de olsa koğuş arkadaşlığı, kardeşlikten bile önce gelir bizim için.

Merdivenleri çıkmaya başladık, bir asker hazır ola geçip selam verdi. Selim oralı bile olmadı, ben "merhaba" dedim askere gülümseyerek.

Beni albayın odasına aldılar, albay odada yoktu, ama ağır misafir olduğum belliydi, sonra bir yarbay girdi içeri, Erhan Yarbay.

Üç beş kelam ettikten sonra beni ne kadar çok sevdiklerini söylediler, ne de olsa mayam onlardannuş. Selim "Rahat ol" dedi, "oturduğun bu koltuğa daha önce kimler oturdu bir bilsen." Meğer bizim Selimlerin her türlü insanla iüşküsi varmış, böylelikle hem onlardan bilgi alırlar hem de onları yönlendirebilirlermiş. Sağ sol faik etmezmiş onlar için.

Kendisi de bizim Erol Manisalı Hocanın konferansından gelmiş. bizim Selim hiç değişmemiş.

"Hocanın tek eksisi. Türk dünyasıyla ilgili hiçbir vizyonunun olmaması" deyince Selim, yarbay bana bakarak, "Savaş Bey, Türk dünyası deyince sizin aklınıza ne geliyor?" diye sormaz mı? Besselli Selim i bozmak istiyor, bende de "doğrucu davutluk var ya" kıvırmam mümkün değil.

"T\ıran geliyor" dedim ister istemez.

"Evet" dedi yarbay, goziinü sehpanın üzerindeki küçük dijital ses kayıt cihazına dikerek, "Atatürk"ün T\ıran düş\ıncesi yoktu!"

Vay be...

Bizim Selim de sert çocuk, altında kalacak değil, tam cevap yetiştirmeye hazırlanırken, kel alaka bir konuya girerek mevzuu değiştirdim.

"MİT'le görüş\üy\or musunuz?"

"Evet" dedi Selim, "Ş\u karşı\iki bina onların, zaman zaman gö-rüş\uyoruz da, bir de aramızı bozacak yayınlar yapmasa ş\u gaze-teciler."

Bir gazeteciden bahsetti Selim, ASALA'ya yapılan operasyon-larla ilgili bir kitap yazmış\, faaliyetlerini açık ettiği için kızmış\lar biraz, nasıl uyarsak diye düşün\üy\oriarmış\.

"Yanlış\ yaparsınız" dedim Selime "Sız nasıl istihbaratçılık ya-pıyorsunuz. onlar da gazetecilik yapıyor. Herkes iş\ini yapsın, de-ęil mi ya."

Erhan Yarbay göz ucuyla kayıt cihazının çalış\ıp çalış\madığını kontrol ettikten sonra. "Ş\u an ne iş\ yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Ş\u an bir şey yapmıyorum" dedim. "Henüz ne yapacağıma ka-rar vermedim."

Yarbay, "hadı"dercesine, Selime baktıktan sonra,

"Ankara'da bir bilgisayar şirk\eti var. seni önerebiliriz istersen, güvenebilecekleri birini arıyorlar" deyince gözlerim parladı.

"Olur" dedim hemen. El sıkış\ıp ayrıldım oradan. İ\ki gün sonra da iş\e başladım.

Ankara Kızılay'da büyük bir ofis, iki katlı. Ş\irketin sahihi Cem, benden birkaç yaş\ büyükt\ü olsa olsa. Ç\ocuğa Selanikli Beyaz T\ürk havası cuk oturmuş\, babası da emekli general; iyice pekiş-miş\ bu hava onda.

Kardeşı T\üncay İ\stanbul Bostancı'da gümrük müş\aviri, bir İ\s-viçre taşımacılık şirk\etinin de T\ürkiye mümessili, T\ürk-İsraİL Dostluk Demeğinin de müdavimlerinden, çok zaman sonra öę-rendim. Ulusal Güvenlik Dairesi adlı bir kurumun da önemli adamlarındaımış\. Yani bizimkiler ailecek derin.

Babaları emekli Korgeneral Ali Fethi Erturan, 27 Mayıs'ta rüt-besi yüzbaşımış\, Menderes'i ipe götüren ekipten. Elinde basto-nu. üzerinde kahverengi takım elbisesiyle zaman zaman iş\yerine gelir, ş\imdiki paş\aların pek de cesur olmadığından bahsedirdi.

"Bizim zamanımızda" diye söze başlayıp, "nerede o devrimci su baylan" diye konuş\masını bitirir, *Nutuk*'tan cümleler okurdu

Soura da kalkıp sessizce ayrılırdı bürodan. Ben kendisini kapıya kadar geçirirdim. Sonradan anladım ki, şirkete Cem le değil benimle konuşmaya geliyormuş.

işte böyle Zeyrek'te, İlşan Albay ile birlikte içkilerimizi yudumlarken, bir taraftan da bunları düşünüyordum. Kısa bir süreliğine tanıdığını, dost. bildiğim insanları tek tek aklımdan geçirirdim. Hepsinin ortak bir noktası olduğunu fark ettim. Kuşatılmış-tım. Yine de nazik bir şekilde masadan kalkıp gidebilir, bu işi burada bitirebilirdim. Yapmadım, kararsız ama işbirliğine teşne bir vaziyette müsaade istedim.

Elbette bu. aldığı kararların doğal ve planlanmış bir sonucu olmalıydı. Küçük bir kafe. ya da bu pansiyonun sahibi olmak yeterdi bana halbuki. Bir de küçük bir yelkenlini olsa. mavi beyaz... Bahçemi dünyanın en küçük mavi çiçekleriyle doldurmak isterdim. Bir de seram, vcrandalı evim olsa... Evin her yerini kitaplarla doldursam... Ben ki o akşam o telefonu açıp, o mekâna tıpış tıpış gitmesem, belki de açacaktım o kafeyi, kim bilir. Kim bilir bir gün bir pansiyonum da olacak, Bodrum'un eski evleri gibi dekore edeceğim, alışı) kapısına çakılmış tunç kapı tokmağıyla kim bilir, belki bir gün... bir gün mutlaka...

"Hey... Yine nerelere gittin Savaş?" diye bağırdı İhsan Albay.

"Dalmışım" dediın sakın bir yiiz ifadesiyle.

ihsan Albay gizemli konularla ilgili kitaplarından tanıdığım bir yazar ile dostluk kurmamı, birlikte hareket etmemi istedi: Uzun yıllar Amerika'da kalmış, Sümer tabletleriyle ilgili çalışmalar yapmış, olağanüstü yetenekleri olduğuna inanılan Melih Güler ile. Örgütünü özel istihbarat biriminin bir numaralı ismiymiş.

10. bölüm

Uyku ile uyanıklık arasında yükselen ürkütücü uğultu sanki karanlığın kalbinden geliyor, yaşadığım inanılmaz sanrılara karışıyordu. Tüm vücudum uyuşmuştu, engelleyemediğini bu durumdan küçükken ezberlediğim bazı dualarla kurtulmak istedim. Ama olmadı. Kulak çınlamasını andının ses titreşimlerinin dışında. tanınmayamadığım başka bir şeylerin de varlığını hissediyordum sanki. Keçi gibi üçgen yüzlü, uzun kulaklı, kahverengi tüylü derisi, ürkütücü uzun tırnaklı elleriyle etrafımda dönen irili ufaklı. kimi zaman yerde dolanan, kimi zaman havada uçuşan, eski gizemli şark masallarından çıkmışçasına hayali ve sanki her an dokunabilecekmiş gibi yakın ve gerçek... Tanrını diye geçirdim içimden, nedir tüm bu olanlar ve gerçek ile hayal arasındaki derin ve ince çizgi? Aklımın bana oynadığı bir oyun muydu, yoksa gerçekliğin bir başka boynun muydu bunlar? Uykuda değildim, bilincini tümüyle açtı. Ama uyanık da sayılmazdım, çünkü kâğıt ter içinde kaldığını bu durumdan kurtulamıyordum bir türlü. Beni bu dunundan kurtaran telefonun sesi oldu.

Telefona yetişemedim. Cep telefonunun ekranında görünen numarayı arayabilirdim, ama önce kendime gelmeliydim. Banyoya gidip elimi yüzümü yıkadım. Yüzümü künüladıktan sonra kanepeye oturdum. Telefonu elime aklını.

"Alo buyurun, biraz önce beni aradınız" dedim hımbıl hımbıl.

"Savaş Bey, iyi günler. Ben Özgür, hatırladınız mı?"

Oldukça şaşırılmış bir şekilde,

"Aaa, nasıl hatırlamam, Özgürüm nasılsın?" dedim.

"Çok ıy efendini" dedi Özgür saygılı bir ses tonuyla Söze nasıl başlayacağım düşünürcesine birkaç saniye sustu.

"Size Melih Gülerin selamını iletiyorum. Bu akşam bir davet

verecekler, siz de davetlisiniz" dedi utangaç bir şekilde.

Şaşırmıştım. Özgür, tüm magazin basınının tanıdığı ünlü bir senaristti. Kendisiyle Ankara'da bir resepsiyonda tanışmıştım. Zaman zaman da buluşurduk. Akıllı bir çocuktı ve hatta tehlikeli bir zekâyâ sahip olduğu bile söylenebilir. Yazdığı senaryolarda kendisine yardımcı olurdum bazen. Bunca zamandır tanışıyoruz, Melih Güler ile olan dostluğundan bir kez olsun söz etmemişti bana. Şaşırmıştım, korkuyla karışık bir tedirginlikle. Adı son zamanlarda gizli tarikat söylentilerine karışıyor, hakkında doğru yanlış bir sürü söylenti çıkıyordu bir yandan da.

"Melih Güler ile tanıştığını bilmiyordum" dedim

Özgür yanıt vermedi. Rahatsız olmasını istemedim.

"Beyefendi nasıllar? Lütfen hürmetlerimi iletin kendilerine" dedini nazık bir şekilde.

"Elbette efendim" dedi Özgür. "Bu akşam miisaitseniz, sizi bekliyoruz."

"Ne demek" dedim heyecanla. "Elbette gelirim. Bir aksilik olmazsa geleceğim mutlaka."

Tenias başlıyordu işte. Günlerdir acaba ne zaman gelecek diye beklediğim telefon gelmişti.

Saat ilerliyordu. Artık hazırlanmalıydım. Oturduğum kanepeden kalktım, gömleğimi giydim, kravatımı taktım, ceketimi giydim. Artık hazırdım. Bir şey unutup unutmadığım kontrol ettikten sonra kapıyı kapatıp kilitledim.

Apartmandan çıktıktan sonra arabanın anahtarını almak için elimi cebime attım. Ama anahtar cebimde değildi. Yukarda unuttuğumdur diye geçirdim içimden. Geri dönerek merdivenleri çıktım. Anahtarı kilide soktum Ancak bu kez de kapıun kilitli olmadığını fark ettim, oysa kapıyı kilitlediğimden emindim. Kapıyı açtım ve içeri girdim. Anahtar orada, kanepenin hemen yanındaki sehpanın üzerinde duruyordu. Anahtarı aldım. Kapıyı kilitledim. Kapıyı tekrar kontrol edip emin oldum ve aşağı indim. Arabamı çalıştırıp yola koyuldum. Sarsakhğıma hiçbir anlam veremedim.

Melih Güler'in Çamlıca sırt.lanndaki şatoıu andıran evine yaklaşmıştım. Kapıya geldiğimde daha önce bu tür yapılar gördüğümü hatırladım, ama hiçbirini bunun kadar çevresiyle uyumlu değildi. Koca kapı birdenbire açıldı. Arabamı içeri doğru sürdüm. İç duvar ile evin arasında dik(k>rtgen bir avlu bulunuyordu. Arabamı diğer arabaların yanına park ettim. Bu sırada birdenbire garip bir şey oldu, yanımda belki de en az bu ev kadar yaşlı bir uşağın

durduğunu fark ettim. Bu adam buraya ne zaman geldi diye düşündüm garip bir iç ürpertisiyle. Uşak arabanın kapısını açtı.

"Hoş geldiniz efendim."

Kekeleyerek "Hoş bulduk, teşekkür ederim" diye yanıt verdim.

Kendimi Fransa'nın Nantes kenti yakınlarında bulunan Château de la Colaisi&re'de hissettim bir an.

Uşak malikânenin girişine kadar bana eşlik etti.

Melih Güler kapıda bekliyordu. Üzerimle çok şık beyaz bir takım elbise, kolundaki saat mutlaka, Girard-Ferregaux'tan "Opera Three" olmalı, dost başa, düşman ayağa bakar derler ama ben, Melih Bey'in ayakkabılarından da gözlerüü alamadım, Roberto Cavalli olmalıydı onlar da

Atadan zengin olduğu belliydi, büyük büyük dedelerinden biri, Osmanlı sarayında ntumcccimbaşıymış, padişah hazretleri için tılsımlı gömlekler yapar, çok iyi de yıldızname bakarmış.

Babası, Osman Bedii Güler, Teşkilatı Mahsusa'dan sonra, Milli Emniyet Hizmetleri, şimdiki adıyla MİT'te çalışmış, annesi Zileylha Hanımı Afgan kraliyet ailesinden gelirmiş.

"Lütfen küçük salona viski getirin" dedi Melih Bey.

Uşak saygılı bir biçimde başını eğdi ve gitti.

Çevreye şöyle bir göz attım. Salonda birbirinden güzel bayanlar, iş adanılan, emekli subaylar ve sanatçılar bulunuyordu.

İçeri girdiğimi gören konuklar goz ucuyla bana selam veriyordu.

Bu arada Özgür, Melih Bey'le birlikte salona girdiğini görünce bize doğru yöneldi.

Özgür candan bir şekilde "Hoş geldiniz efendim, sizi aramızda görmek büyük şeref dedi.

"Teşekkür ederim. Bu şeref bana ait" dedim gülümseyerek.

Kaliteli yemek, güzel kadınlar, şık giyim, süratli arabalar, en nadide şaraplar kuşkusuz böyle bir yaşam tarzının ayrılmaz süsleriydi. Bunlardan yoksun kalmak insanı öldürmezdi ama. bunlara enşme olanağına sahip olup da kendini gen çekmek de kuşkusuz zor obtalıydı.

içki servisini reddetmedim ve bir kadeh kırmızı, hatta mor देने kadar kırmızı şarabı yudum yudum içerken, damağımı okşayarak vücuduma süzülen şarabın keyfini çıkarmaya çalışıyor, ancak beni unutulmaz bir maceraya sürükleyeceğini de zerre kadar fark etmiyordum.

Çalan müziğin inanılmaz etkisi şarabın esir edici doğasıyla birleşince kendimi adeta cennette gibi hissetmeye başladım. Çalan, modern keman yayının mucidi Tartini'nün inlı "Şeytan Sonatı"ydı.

Melih Güler kolumdan tutarak, alçak sesle,

"iyi misin. Savaş?" dedi.

"Evet, iyiyim. Sadece çok etkilendim" dedim yorgun bir ses tonuyla.

Melih Güler bana bir puro uzatU, bir tane de kendi yaktı.

"Müzik inanılmaz, değil mi, Savaş Bey" dedi Melih Güler soylu bir üslupla.

"Tartini'nin bu sonatını nasıl yazdığını biliyor musunuz?"

"Hayır" dedim nazikçe.

Melih Güler gülümseyerek anlatmaya başladı: Tartini rüyasında şeytana esir olduğunu görmüştü. Gene bu rüyada şeytanla alay etmek için ona bir keman vermişti. Fakat ne görse beğenirsiniz; Şeytan en derin hayallerin bile meydana getiremeyeceği kadar güzel bir son.it çalıyordu. Tartini uyanınca bu müzikten hatırladığı kadarını yazdı ve Şeytan Sonatı'nı besteledi."

Melih Gülerin bu anlattıklarında esrarengiz bir inia sezinlemişim ve o sabah uyku ile uyanıklık arasında yaşadığım sanrılarını hatırladım.

"Doğrusu çok ilginç, ama yine de inanası gelmiyor insanın."

"Neden? Allah'a inanıyorsunuz ama, değil mi?"

"İkisi başka şeyler efendini, siz de takdir edersiniz ki bin inançla ilgili... kültür meselesi, bizler Allah'a inanırız, öteden beri."

Melih Güler in gözleri parladı.

"İşte siz de söylediniz... Kültür... Kültür bir hastalıktır. Mutlak gerçeğin üstünü örten ön kabuller yığını... Bir maske... Mesela Vudu da bir dindir inananlar için. Bizler kullandığımız dilin, içinde yaşadığımız kultunun mahkûmlarıyız. Onlar da kendi dillerinin. içinde yaşadıkları kültürün mahkûmları, ama tüm bunlar gerçeğin biricikliğini ortadan kaldırmaz. Gerçeğe ulaşabilmemiz için tüm algılanırmızdan sıyrılmamız gerek."

Melih Güler in anlattıklarından hoşlanmadığımı belirgin bir yüz ifadesiyle belli ediyordum.

"Beni şaşırtıyorsunuz doğrusu."

Melih Güler dingin bakışlarla gözlerimin içine baktı.

"Hani, bir iki tütsü veya mum da olsa... hatta kanlı birer kurban ve biraz içki, puro da sunulsa fena mı olur, gerçeğe ulaşabilmek için. Halı hah hah..."

Bu kahkahadan hiç hoşlanmamıştı.

"Komik, değil nû Savaş Bey. Sizi güldürmeye çalışıyorum, anlayın lütfen" dedi Melih (inler kibarca.

"Böyle bir durumda nasıl gülebilir ki insan?" dedim yüzümü buruşturarak.

"Siz ki" dedi Melih Bey, gözlerimin içine bakarak, "bakmadan görenlerdensiniz, rüyayı anlatmadan rüyayı yorumlayabilen nedir insanlardan."

Sustum, hiçbir şey söylemedim.

Bir rüyada gibiydim, belki bir hayal, kendi gördüğüm rüyanın başkahramanıyım. Tıpkı kötü yazılmış bir romanın, ya da senaryonun sahte kahramanları gibi. Ama üsanlar onları gerçek gibi okur, gerçek gibi seyreder... gerçek gibi algılar. Kim bilir?

Başım dönmeye başlamıştı. Gözlerim karanyordu ve sıkılmış-tım. Nazik bir şekilde izm istedim.

"Efendini, ben müsaadenizi istesem, geç oldu."

O sırada İhsan Albay Ue göz göze geldim. Kaşlarını babacan bir tavırla çatarak,

"Ne oldu delikanlı, sıkıldın mı?" diye sordu.

"Hayır" dedim tembel tembel.

Melih Bey. İlşan Albay'ı yanında görünce,

"Hoş geldiniz Albayını" dedi.

İhsan Albay gözlerini benden ayırmadan, "Nasılsın evlat?" dedi babacan bir tavırla.

"Sizin burada olduğunuzu bilmiyordum efendim" dedi nazik bir şekilde.

"Buradayım elbette" dedi ihsan Albay viskisini yudumladıktan sonra "İyi vakit geçirmeye bak. Melih Bey bir cevherdir, ondan öğrenecek çok şey var."

"Elbette" dedim alçakgönüllülükle.

Ihsan Albay sessiz adımlarla yanımdan ayrıldı, büyük bir coşkuyla orta yaşlı güzel bir bayanın yanına oturdu.

"Bizim topluluğumuz bir okuldur" dedi Melih Güler. "Bu okula herkes giremez, çok güçlü referanslar gerekir, sadece referans da yetmez, liyakate, yeteneğe bakarız. Fakat bu da yetmez, kana bakarız, bu da yetmez, kişinin geleceğine bakarız. Geleceği öngörmek, onu yeniden yaratmaktır, gerekirse bozar, yeniden yaparız."

"Bir tür tanrıçılık oynuyorsunuz," dedim artan bir korkuyla.

"Hayır. Tanrı böyle şeylerle ilgilenmez, onun yapacak çok daha önemli işleri vardır" dedi alaycı bir şekilde.

Sanki Kubnick'ın *Gözü Tamamen Kapalı* filminde gibiydim, bu tek maskelerimiz yoktu.

"Bir farkla" dedi, Melih Güler iç karartıcı bir ses tonu ve donuk

bir yüz ifadesiyle. "Siz buraya davet edildiniz. Oysa o davetsiz gitmişti. değil mi?"

Sustum, önce bir şey söylemedim, aklımdan geçenleri okumuştum. İçimde belli belirsiz bir ürperti belirdi. Salan bir iç çekişle ellerimi cebime attım. Başımı hafifçe öne eğip, cesaretimi topladım.

"Melih Bey, aklımdan geçenleri okudunuz az önce" dedim şaşkın bir yüz ifadesiyle.

Gözlerini gözlerime dikerek viskisinden bir yudum daha aldı.

"Gerçek iletişim" dedi Melih Gider müstehzi bir yüz ifadesiyle, "görüntülerle olur, insan beyni görüntülerle çalışır. Görüntüler aslında enerjiyi ileten sembollerdir. "

Birkaç saniyelik derin bir sessizlikten sonra

"Semboller aslında kelimelerin taşıdığı mesajlardır, demek istiyorsunuz sanırım" dedim.

Melih Güler devam etti. "Hermeneuük kelimesinin kökü Yunan mitolojisindeki Hermes'ten gelir. Hermes tanrı mesajlarını taşırdı."

Melih Güler bir viski daha aldı. bir puro çıkarıp yaktı. Dumanını içine çekip büyük bir keyifle dışarı üfledikten sonra

"Dünya ve kâinat somut olarak yokken, düşünce olarak vardı. Buna misal âlemi diyoruz. Semboller âlemi... Sonra düşünceler somutlaştı... Ve insan düşünceleri, bu evrensel düşüncenin biyokimyasal bedenler içerisindeki yansımaları oldu. Beyin dediğiniz şey, evrensel bilincin sadece aynasıdır. Düşünceyi beyin mi yaratır sizce?"

"Hayır" dedim, "beyin var olan düşünceyi yansıtır sadece. Tıpkı bir aynanın ışığı yansıtması gibi, ayna olmasa da, ışık her zaman vardır, yansıyacak bir ayna bulana kadar, olduğu yerde, öylece asılı durur."

"Mükemmel" dedi Melih Güler. "Tıpkı tahmin ettiğim gibi, hızlı, çok hızlı düşünüyorsun."

"Bu akşam ilginç bir ayinimiz olacak, katılmanız bizi ziyadesiyle mutlu edecektir."

"Bir ayin nı? Bir ayin olacağından haberim yoktu."

"Yapmayın kuzum, sürprizlere alışın artık, Şeyh Şehabeddin'i duymuş muydunuz?"

"Hayır" dedim umursamaz bir şekilde.

Melih Güler devamı etti:

"Bu kişinin meyve, insan ve eşya görüntülerini yaratabildiği söylenir. Bir zamanlar. Mısır sultanından başını bir su kabına sokmasını istemiş. Sultan bir anda kendini batan bir geminin içinde brünüş, dalgalar onu bilinmeyen kısalara sürüklemiş.

Oduncuların yardımıyla en yakın köye götürülen sultan, şeyhten intikam almaya yemin etmiş. Birkaç yıl köyde tutsak olarak çalıştıktan sonra özgürlüğünü kazanmış, ış sahibi olmuş ve evlenmiş. Zamanla yeniden fakir düşmüş ve karısıyla yedi çocuğuna bakmak için hamallık yapmaya başlamış.

Günün birinde, deniz kıyısında dolaşırken, suya girip yüzmek istemiş.

O anda kendini Kahire'deki sarayında, etrafında maiyeti, şeyhin şakacı bakışlarıyla karşı karşıya bulmuş. Ona yıllarca sürmüş gibi gelen bu deney, gerçekte saniyede olup bitmiş. Bu hikâye size bir şey hatırlattı mı?"

'Evet" dedim. "Görecelik teorisini."

Salona tam bir sessizlik hâlanıdı.

Melih Güler salondaki misafirlerine dönerek,

"Evet benim sevgililerim... Savaş Bey de bizimle kalıyor" dedi.

Salondaki birbirinden seçkin konuklar gözleriyle gülümseyerek memnuniyetlerim gösterdiler.

"Birazdan ayine başlıyoruz" tüyerek devanı etti Melih Güler.

"Bugün burada, bu kutsal mekânda, gerçekliğin olağanüstü doğasına hep birlikte bir yolculuğa çıkacağız. Ayinin başarılı olabilmesi için, öncelikle tüm önyargılarınızdan sıyrılmanız gerek. Sizi esir eden düşüncelerden, sıkıntılardan. Sadece beru düşünün, ben sizi gerçeğe ulaştırırım. Gerçek sizi özgür kılacak. Sevgililerim benini."

Salondaki herkes, adeta hipnotize olmuş gibi gözlerini kırpmadan Melih Güler i dinlemeye hazırды.

"Toprağı ve kemikleri, bütün bedenleri ve ruhları yaratan, denizi yaratan ve gökleri titreten, ışığı karanlıktan ayıran, bütün kuralları koyan, her şeyin düzenleyicisi, dünyanın gözü, ruhların ruhu, tanrıların şiddetli gürültüsü, Zeus, Kral Adonai, efendi sarsılmaz Acon. Iaooei, sesimi duy.

Sana sesleniyorum. Tanrıların yöneticisi, göklerin şiddetli gürültüsü, Zeus, Kral Adonai, Efendi, Iaoouei. Seni Suriye dilinde çağırırım ben, büyük Tanrı Zaalaer, Iplp-hou, İbranice adlarını da unutmadım Ablanthanab, Abrasiola.

Çünkü ben Silthakhookh, Lailam, Blasaloth, Iao. Ieo, Nebouth, Sabiotar, Both, Arbathiao, Iaoth, Sabaoth, l'oture, Zagoure, Baroukh, Adonai, Eloai, Iahraant, Barbaruo, Nau, Siph'im."

Salondaki herkes kendinden geçmişti.

Melih Güler ellerini havaya kaldırdı.

"Seni çağırıyorum, ey yeryüzünü kaplayan suyun yumurtası, Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kutsal maymunların ruhu, yukarıda gökyüzünde ve aşağıda, yeraltındaki ulu kişi, sulan yurt tutan ruh, ben sulardan, senden geldim, senin yurdunda, seninle oldum; ben Koptoslu Amsu'yum, Kebu'nun Tanrısı Amsu'yum."

Salonda çok kesif bir kükürt, kokusu hissediliyordu. Tüm bedenimi saran tarifi imkânsız, yakıcı bir esrime hissettim.

Melih Güler sesini daha da yükseltti.

"Ey IJalbpaga, Ey Kemmera, Ey Kamalo, Ey Aamaoa, Hana... "

10. bölüm

O akşam katıldığım ayinin nasıl bittiğim hatırlamıyorum, bana söylenen ter içinde bayıldığımdaydı. Kendime geldiğimde gece yanıydı Beni salonun hemen girişindeki küçük odaya almışlar. İçkiyi çok kaçırmışım herhalde. Uşak hemen orada, kapının önünde dımyordu.

"Umanın iyisinizdir efendim?"

"İyiym, iyiym bir şeyim yok... Konuklar gitti mi?"

"Evet efendim, epey geç oldu."

"İsterseniz bu gece sizi misafir edebiliriz."

"Hayır, gitsem iyi olur."

Yüzümü yıkadıktan sonra, uşak arabama kadar eşlik etti.

Arabamı çalıştırdım ve yola koyuldum, radyoda, Jim Morrison'm "Riders on the Storm" parçası çalışıyordu.

Eve vardığımda sabahın üçüydü. Hemen yattım.

Ertesi sabah pencereimin pcrvazıua konan guverciüerin kanat çırpımalanyla uyandım, saat ona geliyordu. Tanımı ne geceydil Şeytan beynimin içerisinde bağdaş kurmuş davul çalışıyordu sanki. Kendimi hâlâ yorgun hissediyordum. Telefon çaldı. Arayan Melih Güer'di.

"Nasılslın evlat?"

"İyiym efendim."

"Saat üçte seni bekliyorum."

Olaylar ne de hızlı gelişıyordu, bilgisayar programcısı olan ben, hiç bilmediğini bir dünyaya doğru yelken açıyordum. Aklıma rahmetli annemin küçükken öğrettiğı dualar geliyordu bazen. Üsküdar'ın Açıktürbe semtinde geçmişti çocukluğum. Kentsoylu ama dindar bir ailenin çocuğuydum. Anneni burada, dedesi Doktor

Mahmut Esad efendinin Açıktürbe semtinde bulunan evinde doğmuş. Babam, Posta-Telgraf Nezareti Muhasebe Kalemi mümeyyizlerinden Ahmet Cemil Bey ile Mevlevilik tarikatına mensup İnırâhor imamı Mehmet Efendi'nin kızı Ayşe Hanım'ın oğlu. Müzisyendi babam; öğrencileri ve kendisim tanıyanlar asil bir üslupla ve ölçülü bir sesle okuyan bir hanende olduğunu söylüyorlar

Çocukluğum, derin felsefe, sanat ve edebiyat sohbetleri dinleyerek geçti. Annem tam anlamıyla bir edebiyat âşığıydı, özellikle Yalıya Kemal'i çok severdi.

Babamı daha beş yaşında ilkokul öğrencisi iken sesinin güzelliğinin dikkatleri çektiğini anlatırdı. Rahmetli dedem de keman ve kanun çalarmış. Evlerinde haftada bir gün musiki toplantıları yapılır. bu toplantılara üstat sanatkarlar katılmış.

Babam çok isteyip de giremediği için beni askeri okula göndermeye ant içmiş.

Ordudan ayrıldığımı öğrendikten sonra da, yetmiş altı yaşında annemin yanına göçtü; geride bıraktığı besteler hâlâ kulaklarda.

Saat tam üçte oradaydım. Oraya, bilinmeyen dünyanın kapısının açtığına inanılan Melih Güler'in verdiği adrese, Asmalımescit'e, Nuri Ziya Sokak'taki eve gittim.

Merdivenleri sakın adımlarla çıkmaya başladım, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi, heyecan ile korku arasında bir duygu içindeydim. Kapının önüne geldim sonunda. Tanı zile basacakken, kapıyı yaz güneşinde ısıldayan bozkır sansı saçlarıyla harikulade bir kız açtı, su perisi sandım. Aşk bu olmalıydı, belki de, kim bilir...

Beni içeri buyur etti, adı Arı\jelika'ydı.

Holden salona geçerken, gramofonda \Vagner çalıyordu, duvarda emekli bir büyükelçi ya da üst düzey bir bürokratı andıran bir adamın resmi vardı; gözlüklü, kısa saçlı ve tıraşlı, şirin, hafif tombul suratlı bir adamdı. Melih Bey'in babasıydı belki de.

Melih Bey beni görünce ayağa kalktı, yanında iki alımlı bayan daha vardı.

"Hoş geldin Savaş, O babam değil, tarihin bilebildiği en gizemli adamlardan biri... Baron" dedi büyük bir keyifle.

"Beni yine şaşırtıyorsunuz, Melih Bey* dedim ürkekçe.

Anjelika diğer bayanların yanına oturdu.

"Bayanlar, sizi Savaş Aslan ile tanıştırayım, büyük bilgisayar dehası."

"Rica edenim, yazılım programları yapıyorum, o kadar" dedim utanarak.

"Bilgisayar programcılarını severim, ne kadar şanslısınız, bir bilgisayar programcısı olarak, kozmik programı çözmeye bizden daha yakın olmalısınız."

"Tanıştırayım" diyerek araya girdi Melih Bey, "Asistanını Filiz, Yale'de ekonomi doktorası yaptı."

"Filiz Hanım *Mafriz*"ten çok etkilenmiş anlaşılan."

Anjelika'nın gülümseyen çocuk gözlerinden cesaret bularak devanı ettim.

"Geçenlerde nüfus müdürlüğüne gittim bir iş için. bir şey dikkatimi çekti. Raflarda dızı dizi üç tür klasör vardı: Doğum, evlilik ve Ölüm dosyaları."

Aı\jelika, "Ne içersiniz?" diyerek araya girdi.

"Kahveye hayır demem" dedim ve kaldığım yerden devam ettim:

"Doğumla yaşam başladığında bedenimiz -buna donanım da diyebiliriz ve zihin -buna da yazılım diyelim- bir aradadır, ölümle noktalandığında ise onun yapı ve işlevi ceset ve ruh olarak geldikleri yere geri döner."

"İlginç doğrusu. Başanlı bir uyarılama, ama kusursuz değil" dedi Melih Güler.

Filiz meraklı bir yüz ifadesiyle,

"Peki Tann'yı nereye koyuyorsunuz bu durumda?" diye sordu.

"Elbette, engin evrenleri aşan sonsuz bilgiyle bilge bir programcı olmalı, sizce de öyle değil mi?"

Anjelika kahvemi uzattıktan sonra gözlerimin içine bakarak,

"Anlaşdan Tanrı inancınız çok güçlü" dedi.

"Çocukluğum Üsküdar'da geçti. Üsküdar'ın o güzelim camileri, Boğaz da gezinen kuşlara benzeyen tekneleri ve gemileriyle adeta ilahi esintiler taşıyan bir şiir gibiydi, ikindi güneşlerinin, yapraklanıl arasından süzülerek geldiğini gördüm, iskelelerde bekleyen insanları, cami avlularında cıvılayan kuşları; tertemiz bir aydınlıktı çocukluğum. Böylece Tann'yı sevmeyi, ona inanmayı öğrendim."

"Şiir gibi konuştunuz doğrusu."

Bu kez som sorma sırası bendeydi.

"Ya siz Melih Bey. Tann'ya inanmaz mısınız?"

Melih Bey yüzünü buruşturdu.

"Bu konuyu daha önce konuşmuştuk sanırım. Elbette inanırım. bir yaratıcı dimağ var, ama kendimi deist olarak görürüm ben."

"Ukalalık etmek istemem ama. deizmi kararsızlık olarak yorumlanın. Bir Tann var, ama öyle her şeye karışmaz; buna deizm diyorsunuz. Unutmayın ki böyle bir programcı programının kont-
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

rolünü kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyadır; bu durun» onun gerçek bir programcı olmasını engeller."

Melih Bey elindeki kahve fincanını sehpanın üzerine koydu.

"Yanı önemli olan kontrol diyorsunuz, öyle mi?" dedi aduu bilmediğim diğer bayan.

"Bu da sevgili kızını Perizat" diye araya girdi Melih Bey. Söylediklerim canını sıkıymıştı biraz.

"Kontrol her zaman vardır, Perizat Hanımı."

"O halde programı çözen, sistem de diyebiliriz buna. programı ya da sistemi yönetir diyebilir miyiz?" diye devam etti Perizat Hanım.

"Sistemi çözen onu yönetebilir mi, bunu bilmiyorum, buna sistemle bütünleşmek demek daha doğru olur belki. Bildiğiniz gibi bu donanıyla, sistemi çözenin sistemi yönetme donanımına sahip olup olmadığıyla ilgili. İnsan bir tasarımdır diyorsak, kuşkusuz onu tasarlayan dimağ ile ilgili bilgiler de taşır, esintiler de."

Melih Bey araya girdi.

"İşte mesele burada kilitleniyor. Savaş Bey, Tann insana isimler verdi ve onu da halifesi kılmadı mı yeryüzünde? isimler bize Tann'nın yaratma eylemiyle ilgili inanılmaz kapılar açtı, bazı isimler çok gizli şifrelerdir, şifreleri bilerseniz, yaratma eylemiyle bütünleşirsiniz..."

Melih Bey duvardaki resme saygıyla bakarak konuşmaya devam etti:

"Baron bunu yapabilen nadir insanlardan biriydi. İslam sufilerinden çok şey öğrendi. Resmine odaklandığınız kişi Hitler'i Mitler yapan büyük Alman gizemcisi, büyük Thule'nin de kurucularındandı. Bir Osmanlı vatandaşıydı aynı zamanda, Hitler'le yollar ayrılınca Türkiye'ye geldi ve işte bu gördüğünüz köhne evde yaşadı."

"Bu evde mi?" diye sordum garip bir şaşkınlıkla.

"Evet bu evde... Ne büyük bir insandı o..."

"Ne oldu sonra peki?" diye sordum merakla.

"1945 yılında denize allayarak intihar ettiği söylense de, cesedine rastlanılmamış olması etrafındaki giz perdesini daha da kalınlaştırmıştı. Baron Yahudi-Hristiyan okültizmi ile sufi bilgeliğini birleştirmeyi başaran nadir insanlardan biriydi. Gurdieff'in araladığı kapıdan girdi, girmekle kalmadı, orada büyük bir eser inşa etmeyi başardı. Yetiştirdiği insanlar, dünyanın çeşitli ülkelerinde gizli topluluklar kurarak, insan besinleri üzerinde etkili olmaya devanı ediyorlar."

Melih Güler, vakur ve kendinden enün bir edayla gözlerimin içine bakarak:

"Fikirler önemlidir, insan fikirlerini belirlemek daha da önemlidir" dedi.

Anjelika zarif bir tebessümle araya girdi.

"O da Gurdieff gibi bir telepatı, belki de telepatik savaşın büyük kahramanı demeliyiz. Türkiye'de bulunduğu yıllar teşkilatımız için büyük bir tecrübe oldu, büyüklerimiz onu korudu, onu korurken istihbarat dünyasında kullanılan inanılmaz yöntemlere de yelken açtılar. Bir zamanlar dünyayı uç m^jisyenin yönettiğine inanılırdı."

Melih Bey ayağa kalkarak elini cebine attı.

"İnsan doğar, insan aynı zamanda bir kelimedir, tıpkı diğer şeyler gibi, bir şifreyle doğar ve bu şifreyi belirleyen sadece ismi değildir ebeveynleri, doğduğu andaki astrolojik konum ve onu dünyaya getiren faktörler insanın şifresini bulmamızı sağlar..."

"Şifreyi bulduğumuz zaman?.." diye sordum garip bir şekilde iç çekerek.

Filiz Hanım araya girdi.

"Bir bilgisayarın, ya da bir banka hesabının şifresini bulmaktan farksızdır, kişinin her hareketini izleyebilirsiniz."

Melih Bey elim cebinden çıkararak heyecanla anlatmaya devam etti:

"İnsanı sınaması ve hatta onu kötü yola çağırması için yaratılan vat lığın ismini bulmaya gelir sıra, onu bulduğunu işimiz daha da kolaylaşır, işte o an, kişinin ne zaman başı ağrı, ne zaman ne tür açıklar verir bilir ve oklanmamızı hazırlayarak hedefe doğru fırlatırız, telepatik savaşın sadece küçük bir boyutudur bu..."

"Mahalle aralanıda cincilik yapanlardan pek bir farkınız yok o zaman" dedim gülümseyerek.

"Bizini yaptığımız ilimdir, çağları aşan bilgeliğin ıdır bu... Kayıp bilgiden günümüze kalan küçük bilgi kırıntıdır."

Melih Bey artan bir coşkuyla anlatmaya devam etti:

"Bu bilginin herkesin elinde bulunmasını istemeyiz, kontrolümüz dışında faaliyet gösteren herkes hedefimiz olmaya mahkumdur, nice Mahmut. Hocalar. Ayşe Teyzeler hedefimiz olmuştur bu yüzden, telepatik savaşta acıma yoktur, bilgi güçtür ve elde etmek izne tabidir."

"Belli oluyor. Kontrol den bahsediyordunuz. Nasıl kontrol edersiniz peki?" diye sordum.

"Şifrelen girenler ağıma takılır, çünkü her şey ses ve frekansı ve bu bize onları bulma ımkânı sağlar. Ruslar ve israililer, ülkemizde irili ufaklı gruplar kurdu, kiminin adı Ayşe Teyze, kiminin Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

adı Hakkı Hoca oldu; etrafında insanlar toplandı, ama çoğu hocalarının değil, arkasındaki güçlerin esiri oldu farkında olmadan.

Bunu fark etmemiz Baron ile oldu. Önce savunma duvarlarımızı kurmayı denedik, sonra ekiplerimizi... O gün bu gün bu süsi savaşın tarafıyız, ruhsal savaşı kazananlar, maddi savaşı da kazananları olacaklar elbette. Bazen liderlerimize yönelik saldırılar olur. geçmişte bu yolla kalbi durdurulanlar bile oldu. İşimiz kaynağı tespit edip, onu yok etmektir.

Bizim teşkilatımız, bir tarikat gibi örgütlenmiştir, artık anlıyorsunuz, sizin de dediğiniz gibi kontrol her zaman vardır, derslerimiz ağırdır.

Sizi buraya çağırmanın nedeni de buydu aslında. İhsan Albay artık teşkilatta olduğunuzu söyledi bize. Bu yüzden bazı derslerimiz olacak. Bu derslerden sonra size bazı görevler verilecek.."

"Ne gibi görevler?" diye sordum umursamaz bir şekilde.

"Sizden bazı olayları araştırmanızı, sahip olduğunuz öngörü ve sezgi gücünü kullanarak olaylara bakmanızı isteyecekler, gördüklerinizi rapor edeceksiniz..."

"Melih Bey, ben bilgisayar programcısıyım. Bu konuda bir hizmetim dokunacaksa ne âlâ."

"O ayrı, bilgisayarlar konusundaki dehanızı nasıl kullanacağımızı Anjelika anlatacak size" dedi Melih Bey.

Anjelika tebessümle gözlerime baktı.

"Nitelikli bilgi savaşı çok yönlü olarak devam ediyor, Savaş Bey. Sanal âlemde faaliyet gösteren kinî siteler hiç beklenmeyen sonuçların ortaya çıkmasına neden olabiliyor zaman zaman. Bu sitelerin takip altına alunuası ve gerektiğinde karşı saldırıların gerçekleştirilmesi konusunda yeni bir yapılanmaya gidiyoruz. Bu konudaki birikiminiz bizim için büyük bir kazanç olacak."

"Ya kabul etmezsem?"

"Bu sizin tercihiniz, teşkilat bunu da not edecektir" dedi Melih Güler aniden.

O gün oradan, Melih Güler in Asmalımescit'teki evinden tanfi imkânsız duyularla ayrıldım. Tarihin gördüğü en çılgın adam olan Hitler'in ganp fikirler peşinde koşmasına neden olan bir Alman gizemcisinin eski evi, şimdi onun açtığı yoldan gidenlere ilhamı kaynağı olmaya devanı ediyordu.

Ben de o garip insanlardan biri olmuşum, zaman zaman gerçek dünya ile aramda kapanması zor mesafeler oluşuyordu. Bir bilgisayar dâhisi olan ben, aylar süren çalışmalardan sonra, artık

zihin okuma, inuynasyon, okült şifacılık, hermeneutizm ve simya konularında belirgin bir yetkinliğe erişmişim.

Birde Anjelika'nın başında bulunduğu 'hacker' ordusunun tüm faaliyetlerini kontrol ediyor, çeşitli güvenlik açıklarını arımda tespit ederek yamalar üretiyor ve güvenlik güncelleştirmeleriyle ilgili inanılmaz fırsatlar sağlıyordum. Sanal savaş olanca acımasızlığıyla devam ediyordu.

Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacakta, insanların görmek için can atacakları, ama görmeleri durumumla kaçacak delik arayacakları bir başka gerçekliğin kapısını aralamışım. Gerçek sizi özgür kılar, ama insanların istemeyecekleri Özgürlükler de olduğunu, uyanmanın dehşetengiz acısını yaşayarak, uyanmanın bedelini. uykuya varabilmenin tadını feda ederek anladım.

10. bölüm

Başından tek kurşunla vurulmuş Profesör Kemal Yılmaz, uzun yüzü solgun, gözleri kapalı, ellerini garip bir şekilde göğsüne kavuşturmuş halde cansız bir şekilde yerde yatıyordu.

"Bir Aramice uzmanı, yazıtbilimci. Babası eski büyükelçi, bir cumhuriyet bürokratı. Kutsal Hristiyan metinleri konusunda uzman. Aramicenin yanı sıra Latince, Kiptice ve Grekçe biliyor."

"İlginç" dedi Komiser Yiğit elindeki dosyayı masanın üzerine koyarak. "Yeni bir şey var nu?" diye sordu sonra da.

Bu sırada bir memur maktulun etrafını çiziyordu. Diğer iki memur evi incelerken. Komiser Yiğit içeri girdi, memurlardan birisi Komiser Yiğit ü yanına gelerek, "Efendim susturuculu silahla vurulmuş, tek kurşunla 7.65 mm çapında boş bir kovan bulduk" dedi.

"Susturucu mu, başka?"

"Üniversitede hocaymış... Üniversite yetkilileri Türkiye'nin sayılı yazıtbilimciUimcUerinden olduğunu söyledi."

"Bir yazıtbilimciyi kim susturuculu silahla öldürür ki?" dedi Komiser Yiğit.

"Evde bir şey buldunuz mu?"

"Hayır efendim. Hiçbir ipucu yok."

Komiser Yiğit bunun sıradan bir cinayet olmadığını anladı. Bir taraftan profesörün kitaplarına göz gezdirirken, bir taraftan da saatine bakıyordu. Savcı hâlâ gelmemiştir.

"Komşuları ne diyor?"

"Yalnız yaşıyormuş... Fazla konuşmazmış. Şu ana kadar hiçbir anormallik görmemişler. Her sabah saat sekizde evden çıkıp akşam yedide gelirmiş..."

Komiser Yiğit profesörün kitaplarına yaklaştı. Eline birkaç kitap aldı.

Gnostik İndilere Giriş, Apokrif Metinler, Erken Dönem Hristiyanlık Tarihi, Bamabas hüculü'nün Dil ve Anlatım Problemleri...

"Profesör Hristiyanlık üzerinde uzmanmış anlaşılan" dedi başını sallayarak.

Kitapları yerine koydu.

"Evden bir şey alınmış nu?"

"Hiçbir iz yok" dedi polis memuru ümitsiz bir ses tonuyla.

"Şu savcı da nerede kaldı yalın?" dedi Komiser Yiğit sertçe.

Polis memuru Komiser Yiğit'in bu sorusuna yanıt vermedi. O sırada yan odada bulunan polis memuru Ayhan içeri girdi.

"Komiserim, galiba bir şey bulduk."

Komiser Yiğit heyecanla sesin geldiği yere doğru yöneldi.

"İşte bu. biliyordum zaten bir şey bulacağımı, bizi kim tutabilir... Ayhanım, koçum benim."

"Yiğit Bey hayrola, sizi çok neşeli gördüm."

Hızlı adımlarla cinayet mahalline gelen Savcı Serdar Yeşilay'ın sesiydi bu.

Komiser Yiğit bozuntuya vermeden savcıya doğru yürüyerek,

"Hoş geldiniz efendim, biz de sizi bekliyorduk" dedi.

"Evet... Durum nedir?" diye sordu savcı iç karartıcı bir ses tonuyla.

Komiser Yiğit elindeki not defterine bakarak konuştu.

"Efendim... Cinayet susturuculu silahla işlenmiş. Nereden bakılırsa bakılsın adi bir olaya benzemiyor."

Savcı çok bilmiş bir yüz ifadesiyle gözlerini kıstı.

"Bu kaniya nasıl vardınız Komiserim"

"Efendim, binanın girişinde bıdunau güvenlik kameraları çalışmıyor. Bu da cinayetin planlı olduğunu düşündürüyor."

"İlginç..." dedi savcı, Komiser Yiğit'in gözlerine derin derin bakarak.

"Profesömlüş, öyle mi?"

"Evet efendim, yazıtbilimciymiş, eski metinler üzerinde uzmanmış."

"Enteresan, başka ne var peki?"

"Bir saç teli bılduk efendim. Koltuğun hemen üzerinde" dedi polis memuru utangaç bir ses tonuyla

"Güzel... Araştırın bakalım ne çıkacak..."

Savcı kendinden emin bir şekilde maktulün bulunduğu odaya gitti.

"Fotoğraflar çekildi mi?"

"Evet efendim."

"Peki o zaman. Size kolay gelsin, hiçbir ayrıntıyı atlamayın. Beni nenle bulacağınızı biliyorsunuz."

"Elbette Savcı Bey, siz merak etmeyin."

Savcı hızlı adımlarla evden ayrılırken, Komiser Yiğit iktidan yeniden ele geçirmişçesine sevindi.

"Arkadaşlar, en son kimlerle görüşmüş, tüm telefon kayıtlarını istiyorum."

Komiser Yiğit o akşam evine bambaşka duygularla gitti. Şu iş biüversin hele, ancak o zaman rahatlayacaktı. Profesörün yerde yatan cesedi çıkmıyordu aklından, ölüm. Ne kadar yakın hepimize. Dışanda yaz yağmunı başlıyordu. Kanı acıkmıştı. Her şey ne kadar boş. tekdüze. Yağmur sağanak halinde. Düşen damlalar, her biri meleklerin küçücük kanatları üstünde; yağmur damlalarını melekler taşırmış. Rahmet, merhamet

Çavın suyu fokunularla kaynıyordu. Etrafına bakındı.

"Yiyecek bir şey yok mu?" diye seslendi eşine sessizce. Kansı Aylin Adanalı, bir polis memuresi. Uzun boylu, alımlı...

"Dışanda yersin diye düşünmüştüm."

"Yazık. Komiser Yiğit yine çay ve bisküviye talün edecek, belki biraz da kuruyemiş."

"Patatesimiz var, istersen henien yapanm bir şeyler."

"Gerek yok. sen çay ver bana, bayat da olsa ekmek ver. peynir, zeytin ve domatesle iyi gider."

"Neyin var, biraz gergin gibisin?" dedi Aylin kekeleyerek, iç burultusuyla kanşık bir hüzünle.

"Yok bir şeyim."

"Profesör cinayeti mi?"

Komiser Yiğit Aylin'in gözlerine baktı.

"Duydun mu?"

"Duymayan mı kaldı, bütün televizyonlar ondan bahsediyor."

10. bölüm

Komiser Yiğit evden çıktı. Saat sabahın sekiziydi. Apartmanın önü her zamanki gibi cıvıl cıvıldı: Top oynayan çocuklar, binanın önündeki banka oturmuş dedikodu yapan kadınlar.

Adımlarını yavaşlatıp çevresine dikkatle bakarak çıktı dışarı. Acaba arabası yerinde miydi? Evet işte orada, bıraktığı yerde duruyordu. Kuşku duyabileceği biri yoktu etrafta. Kapıyı açıp arabasına bindi. Artık yoldaydı. Radyoyu açtı. Ne dinlemeli şimdi? Her daim aşk şarkıları mırıldanan bir kanal vardı, çok sevdiği... Az bir uğraşıyla buluverdi.

Trafik vızır vızır; işe yetişmeye çalışan insanlar, otobüs duraklarında sıra bekleyen yaşlı delikanlılar.

Komiser Yiğit her zaman olduğu gibi işe gidiyordu; ama bu kez acelesi vardı. Bir arabaya çarpmaktan son anda kurtuldu. Kırmızı ışıktaki geçtiği için peşine motosikletli bir polis takılıvermişti:

"Çek sağa.*"

Polisi fark ettiğinde telefonu çaldı. Arayan emniyet müdürünün sekreteriydi.

"Komiserini, müdürüm makamında sizi bekliyor."

"Tamam" dedi umarsızca.

"Çek sağa diyorum layn, sana diyom, çeksene laynı."

Komiser Yiğit saklı bir şekilde arabasını sağa çekti.

"Sen artist misin hemşerim. Heni kırmızı ışıktaki geçiyon, hem cep telefonunla konuşuyon... Evraklar..."

"Emniyet müdürü beni bekliyor. Acelem var."

"Sen kimsin ki?"

"Cinayet büro amiri..."

"Pardon Amirim, tanıyamadım."

Gayrettepe... Saat tam dokuzda Komiser Yiğit hızlı adımlarla merdivenleri çıktı.

"Geldiniz mi" dedi sekreter, "buyurun, Müdür Bey sizi bekliyor."
"Yok gelmedim, gelen silüetim aslında" dedi şakacı bir üslupla.
içeri girdi.

Müdür Bey'in yanında takımı elbiseli, otuz beş kırk yaşlarında iki kişi oturuyordu.

"Komiserim, buyurun siz de oturun. Tanıştırayım. Cinayet Büro Amirimiz Komiser Yiğit. Profesör cinayetiyle o ilgileniyor. Bu arkadaşlar da MİT'ten... Cinayetle onlar da ilgileniyorlarmış."

"Ne güzel sürpriz" dedi Komiser Yiğit şaşkın bir şekilde.
"MITin ilgisini çekecek cinayet olaylarıyla karşılaşmak her zaman mümkün olmuyor."

"Yiğit Bey... Benim adım Kemal... MİT İstanbul Bölge Müdürlüğü Kus Masası'nda görevliyim. Bu da arkadaşım Metin."

"Memnun oldum" dedi Komiser Yiğit. Ama aklında başka fikirler uçuşuyordu:

Takım elbiseli MİT'çiler... Her zaman böyle şık ve bakımlı olurlar. Biz Renault I2'lerle hımbıl hımbıl takip yaparken, onların siyah cipleri vardır. Çoğu asker çocuğu. Şimdilerde biraz değişmişmiş. Bir emekli korgeneral tanımak. MİT'te daire başkanı olmaktan daha kıyaktı bir zamanlar.

Kemal'in mağrur bir şekilde söylediği "Eksik olmayın" cümlesiyle kendine geldi Komiser Yiğit:

"Tıpkı Amerikan filmlerindeki gibi, değil nü; hanı yerel polis araştırma yapmaktadır, sonra ulusal güvenlik gerekçesiyle araya FBI falan girer."

"Çok şakacısisiniz" dedi Kemal Bey.

"Neyse... Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi Komiser Yiğit kendüni toparlayarak.

"Yardım almaya gelmedik, yardım etmeye geldik Yiğit Bey... Aslında biz de tam olarak ne tür bir dununla karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz. Bildiğimiz tek şey, cinayetin dış bağlantılarının olabileceği yönünde. Biz MİT olarak konunun aydınlanabilmesi için elimizden geleni yapmaya hazırız."

"Elinizde bir şey var mı?" diye sordu Komiser Yiğit merakla.

"Yiğit Bey, profesör Aramice uzmanıydı. Dünyada bu dili bilen sayılı bilim adamlarından biriydi."

"Aramice... Eski bir dil ." dedi Komiser Yiğit "duymuştum daha önce."

"Hazreti isa'nın konuştuğu dil olarak bilinen antik bir dil... Bugün
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

o bölgedeki birkaç bin kişinin dışında bu tili konuşan kimse kalmamış. İncil'in bazı kısımlarının da bu dilde yazıldığı biliniyor..."

"Aramice, Vatikan'ın İsa'nın ilk öğütlerini bu dille verdiği tezi ni çürütmek için deli gibi çalıştığı bir dil aynı zamanda..." diye araya girdi diğer MİT görevlisi Metin.

"Profesör bu dili Türkiye'de bilen nadir insanlardan biriydi... Dolayısıyla cinayetle ilgili şüphelerimiz var... Arkadaşlarımız profesörün bir süre önce Hakkari'de bazı araştırmalar yaptığım tespit etti..."

"Sizi dinliyorum" dedi Komiser Yiğit. Heyecandan dilini yutacak gibiydi.

"Bundan bir süre Önce... Hakkari'nin Kelo Memo Dağı'nın yakınındaki l'ludere Mağarası'nda köylüler, avlanmak için yazın yaylaya çıktıkları bir vakit, zeminden epey aşağıda, geniş bir oda büyüklüğündeki loş mağarada bir taş lahit buldular. Lahdin kapağını açtıklarında mumyalanmış bir ceset gönlüler ve bir tomar papirüs tabakası ve bazı eşyalar..."

Kemal Bey uıasanm üzerinde duran sudan bir yudum aldı.

"Sonra?"

"Mumyayla birlikte, çok iyi korunmuş vaziyette duran papinklerin üzerinde gayet iyi bir şekilde yazılmış Arayıce yazılar vardı. Köylüler buldukları İncil papirüslerinin ne olduğunu anlamamış elbette, sobada yakacak bir şeyler bulmanın sevinciyle oradan ayrılmışlar. Yolda giderken, tesadüf bu ya, köyde bulunan yaşlı papaz Marcellius ile karşılaşmışlar. Köylüler papaza buldukları papirüsleri göstermiş. Papaz tomarlara bakar bakmaz yere düşüp bayılmış. Papazı güçlkle kendine getirmişler. Sonra da hep birlikte kiliseye doğru gitmişler."

Emniyet amiri heyecanlanmıştı, "Kemal Bey, biraz yavaş, kalbim bu heyecana dayanamayacak" dedi. "Biraz yavaş "

Kemal gözlenmi Komiser Yiğit ten ayırmadan anlatmaya devam etti:

"Marcellius, elleri titreyerek ve büyük bir heyecanla kitabın sayfalarına göz gezdirmiş ve kendinden geçerek şu sözleri söylemiş:

Bu çok eski Aramice yazılmış... Yüce Tanrı... Bu İsa'nın diliyle yazılmış..."

Arkadaşlar, profesör dünya tarihini değiştirebilecek bir metin üzerinde çalışıyordu... Bu metin Banıabas İnciliydi" dedi Kemal, bardaktan bir yudum daha aldıktan sonra, kendinden emin bir şekilde devam etti:

"Marcellius kitabın kapağını çevirdiğinde, Ben Kıbrıslı Barnabius' ifadesini görmüştü."

Tespihe layık âlemlerin Rabbinden bütün olarak, Ruhül Kudüs'le Meşaha'ya vahyolunanı İsa'dan duyduğum... Sadakatle... 48 yıl sonunda... Dördüncü nüsha olarak..."

Emniyet amiri cebinden bir sigara çıkararak yaktı. Bir nefes çekip üfledi.

"Barnabas İncili sadece Hristiyan dünyasında değil, tüm dünyada tam bir efsane."

Komiser Yiğit kalp abşlannı duyduğunu fark etti. Çakır yeşili gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Emniyet Amiri Mahmut Bey göstermemeye çalışsa da, sık sık avuç içlerini siliyordu.

"Marcellius, elindeki kitabın önemini çabucak kavradı" dedi Kemal Bey.

"Barnabas İncüi'nin milattan sonra 325 e kadar iskenderiye kiliselerinde kabul edildiğini biliyordu. Ancak meşhur iznik Konsülünden sonra Barnabas incili adeta sır oldu. 325 yılından günümüze Barnabas İncili'yle ilgili sadece koca bir efsane kaldı. Barnabas İncili sanki yer yanıp içine girdi ve akıbetini kimse öğrenemedi. Tâ ki..."

"Evet ta ki?.." diye sordu Mahmut Bey heyecanla.

"XV. yüzyıla kadar. XV. yüzyılda Barnabas incili yeniden ortaya çıktı."

"Sonra?"

"Sonrası karışık. Hristiyanlar ortaçağda ortaya çıkan incil'in her ne kadar İsa'dan bazı ilhamlar taşıdığını kabul etseler de, genel olarak hiçbir zaman ciddiye almadılar. Sizin de işiniz işte burada başlıyor. Profesörün ölümü aydınlanabilirse, incil'in akıbetiyle ilgili bilgi edinmiş olacağız "

"Siz neden peşine düşmüyorsunuz, konu sizi de ilgilendiriyor, değil mi?" dedi Komiser Yiğit.

"Biz yetkili makamlar nezdinde yapacağımızı yaptık, gerisi polisin işi. Kurumların kendilerini ilgilendiren durumlarda yetkilerini sonuna kadar kullanması taraftarıyız "

"Kurumların yetkisiymiş Besbelli bizi bir yerlere yönlendirmek istiyorlar" diye düşündü Komiser Yiğit. Neler olduğunu kavramaya çalışıyordu: "Ama nereye? Böyle durumlarda sizi yönlendirmek isteyenler size bir kapı açar, siz de girersiniz, varacağınız sonuç varmanızı istedikleri sonuçtan başka bir şey olmaz çoğu zaman."

Kemal Bey'e döndü:

"Siz, Rus Masası ndan gelmiyor musunuz? Bu konunun sizinle Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

alakasını pek anlayamadım" dedi Komiser Yiğit.

Mahmut Bey aferin dercesine baktı Komiser Yiğit'in gözlerine.

Kemal Bey yardımcısı Metin'le göz göze geldi.

"Evet, biz Rus Masası'ndan geliyoruz. Yetkili mekanılann izni ve onayıyla buradayız.*

Metin, göz ucuyla Kemal Bey den müsaade aldıktan sonra devam etti.

"Papaz Marcellius, Bamabas Incili'yle ilgili bilgileri Vatikan'dan sakladı. Çünkü Vatikan'ın Bamabas Incili'ni tarihin tozlu sayfalarına hapsedeceğini düşündü."

"Bunun Ruslarla ne ilgisi var?" diye atıldı Komiser Yiğit. ısrarla.

"Marcellius metü profesöre vermek istedi. Ama köylüler, şark kurnazı, metnin parasal değerini anlamakta gecikmediler. Ve tarihi Bamabas Incili için para istediler."

"Ne kadar?"

"Bir köylü ne kadar düşünebilirse" dedi Metin yukarıdan bakan bir edayla. "Altmış milyar kadar. Ne var ki papazın bu kadar parası yoktu. Köylülerle birlikte İstanbul'a gitti. Profesör Kemal Yılmaz ın Nişantaşı'ndaki evine. Tanrım ne manzara. Profesör metni eline alır almaz ağlamaya başladı.

Olmayınca olmaz bazen, bilirsiniz. Profesör parayı bulmak için araştırmalara koyuldu. Ve tanıdığı iş adamlarına gitmeye başladı. Parayı bulup tercüme çalışmalarını başlatmak istiyordu. Teşkilatımızın bu hadiseyi haber alması uzun sümiedi elbette. Hasını servislerin de.

Biz yapacağımızı yaptık, bundan sonrası sizin işiniz, delillerden suçluyu bulmak. Ama en azından size yelerince yol gösterebildiğimizi düşünüyorum" diyerek ayağa kalktı Kemal Bey, Komiser Yiğit'e kartım uzatarak. Filini önce emniyet amirine uzattı, sonra Komiser Yiğit'e.

"Neler olmuyor ki şu ülkede" dedi emniyet anıiri sıkıntılı bir ses tonuyla.

"Bu arada, Bamabas Incili yle ilgili daha detaylı bilgi almak istiyorsanız genç bir yazar var, galiba Ayhan Sualp'ti adı. Bu işlere meraklı biri, sanırım size yardımcı olabilir."

Komiser Yiğit MIT görevlilerinin ellerim sıkarak teşekkür etti.

Hep beraber çıkışa doğru yöneldiler. Emniyet amiri de kapıya kadar onlara eşlik etti.

Emniyet amiri. Komiser Yiğit'e göz ucuyla kalmasını işaret etti.

"Sen dur, biraz konuşalım."

"Emredersiniz" dedi Komiser Yiğit bir asker ciddiyetiyle.

Mahmut Boy bu sefer makamına değil, Komiser Yiğit'in oturduğu koltuğun karşısmdaki koltuğa oturdu. "Otur" dedi nazikęe.

"Bu konu beni çok rahatsız etti Yiğit, konunun siyasal boyutları olduğu anlaşıyor. Çok dikkatli olmamız lazım, MİT'in de, diğerlerinin de gözleri bu soruşturmada olacaktır. Çok dikkatli ol, soruşturma sürecini kannla bile paylaşma. Profesörün tüm telefon kayıtlarının inceleyin."

"(ierekli talimatları verdim efendim."

"Güzel. Mutlaka sırların paylaştığı binleri olmalı. Böyle durumlarda düşmanı çok uzaklarda aramamak gerek."

"Emredersiniz efendim" dedi Komiser Yiğit ciddi bir ses tonuyla.

"Bir de şu gazeteciyle mutlaka görüş. Bir şeyler biliyor mu bak bakalım."

"

10. bölüm

O bir gazeteci. Adı Ayhan Sualp. Babîâlî'nin bildik gazetecilerine benzemiyor. Yalnız, yapayalnız bir adam.

Dehşetli üşüyor, Bebek Balıkçısı'nda, denize karşı oturmuş, bir taraftan denizi seyrediyor, bir taraftan da sigara içiyor. Onu bu kadar derin düşüncelere daldıran şey ne olabilir"/ Gözleri denizin engin maviliğine kilitlenmiş yalnız bir adanı. Martıların sesini dinliyor, ziluünde belli belirsiz hatıralar. Martılar... Ve vapur sesleri... Her şey çalan Fransız müziğinin ezgisine karışıyor. Martılar onu görmediği yerlere taşıyor. Martılar özlediği yerlerden haber getiriyor, belki eski bir sevgiliden. Martılar hep ama hep denizi geünıyor.

Orta boylu, yakışıklı sayılabilecek genç bu- adanı... Onu bunca yoğunluğa sevk eden nedir? Nedir unutmak istediği? Hayat geçip gidiyor. Gününü gün etmek varken, o garip, anlaşılmaz metinlerle uğraşiyor, bir de haber peşinde koştururken.

Çocukluğumuz, uçurtma uçurduğunuz, sapanla kuş öldürdüğümüz günler. Sahi o kuşları niye öldürdük? Bu kısmımız da onları sokak aralarında yaktıkları ateşte kızartıp yerd. Uçurtma uçurduğumuz günler geride 11'i kaldı şimdi. Yıllar niye bu kadar acımasızca ilerliyor?

Bir yanlışlık sonucu girdiği İstanbul Üniversitesi iletişim Fakültesi gazetecilik bölümünü bitirmiş. Yaşı otuz iki.

Sessizliği çalan telefonun sesi bozdu.

-Evet."

"Ayhan Bey?"

"Benim, buyurun."

"Adım Yiğit Soylu."

"Sizin için ne yapabilirim?"

"Cinayet masasından."

"Ben kimseyi Öldürmedim."

"Çok şakacısınız. O yüzden aramadın», sizinle başka bir konu hakkında konuşmak istiyorum. Bir üniversite hocası öldürüldü dün, duymuşsunuzdur."

"Duydum. Yazık oldu. Yeri doldurulamaz."

"Tanıyordunuz yani."

"Evet, tanıyordum."

"Sizi ziyaret edebilir miyim?" diye sonlu Yiğit, mülayim bir edayla.

"Balık sever imsiniz?"

"Evet."

"O halde, Bebek Balıkçısı'na gelin. Bekliyorum."

Komiser Yiğit bir süre sonra balıkçıdan içeri girdi.

"Ayhan Bey?"

"Evet, benini" dedi Ayhan Sualp. "Lütfen oturun"

"Nasılsınız?"

"Martılarla konuşacak kadar iyiyim" dedi Ayhan müstehzi bir şekilde sırtarak

"Ya siz?"

"Biz de ne olsun işte, koşturmaca, bizini işleri bilirsiniz. Kovalanacakla geçip gidiyor hayatımız."

"Profesörün ölümü çok düşündürücü ve üzücü aynı zamanda" dedi Ayhan, gözlerinde belli belirsiz bir korkuyla.

"Neden?"

"Aramice uzmanı bir profesörü kim öldürmek ister ki?"

"Kini?" diye sordu Komiser Yiğit anı bir şekilde Ayhan'ı vereceği muhtemel tepkiye odaklanarak.

"Bence Aramice bilmesinden rahatsızlık duyacak birisi, ama Aramice bilmesi tek başına ne anlam ifade eder ki Demek ki Aramice bir metin, ya da bunun gibi bir şey olmalı, profesörün çözmediği ya da çözebileceği, bilnuyorum."

"inanılmaz" dedi Komiser Yiğit etkilenmiş bir şekilde. "Doğrusu, biz de aynı şeyi düşünüyoruz; ama lütfen yazmayın olur mu, sizinle çok daha profesyonel bir ilişki geliştirmek niyetindeyiz."

"Ben gazeteciyim, kimseye, hiçbir kınımına angaje olmam mümkün değil" dedi Ayhan ciddi bir ses tonuyla.

"öyle bir şey değil" dedi Komiser Yiğit. "Beni yanlış anladınız, uzmanlığınıza başvurmak istiyoruz, o kadar"

"Nasıl yani?" diye sordu .Ayhan saf bir gönütu vermek istemesine.

"Profesörün hır metin üzerinde çalıştığı konusundaki öngörünüz doğru, eğer bize yardımcı olabilirsiniz, çok iyi bir kitap ya da haber konusu yakalamış olursunuz."

"Olabilir, anı bana bildiğiniz her şeyi anlatmalısınız" dedi Ayhan içtenlikle. "Böylelikle ben de daha sağlıklı düşünebilirim."

"Henüz tam olarak teyit ettirebilmiş değiliz, ama profesörün Barnabas İncili ni tercüme etmeye çalıştığı yolunda bilgiler aldık."

"Bamabas İncili mi?" dedi Ayhan heyecanını gizleyemeyerek. "İyi de o İncil zaten tercüme edilmemiş niydi, yıllar önce?"

"Uzman sizsiniz" dedi Komiser Yiğit alaycı bir ses tonuyla.

"Bu konuda size yardımcı olamam" dedi Ayhan. "Kusura bakmayın."

"Neden?"

"Çünkü bu konu beni ilgilendirmez. Doğmsu bildiğini bir konu da değil, henı sonra benim bu konuda yardımcı olabileceğimi kim söyledi ki size?"

"Hiç kinişe, sadece tahmin ettik" dedi Komiser Yiğit.

Bilgi olmadan talimin olmaz, hakkımda ne biliyorsunuz?" dedi Ayhan, gözlerinde kıvılcımlarla.

"Bı kadar kızmanıza gerek yok, Ayhan Bey. Arşivde profesörle yaptığınız bu röportajı okudum."

"Sorgulanıyor muyum?" diye sordu Ayhan. Beyaz teni heyecandan kıpkırmızı olmuştu.

"Tabii ki hayır, doğmsu bu tepkinize anlam veremedim" dedi Komiser Yiğit nazikçe.

"Siz de onlardansınız" dedi Ayhan belirgin bir endişeyle.

"Ayhan Bey, neden bahsettiğinizi anlamıyorum" dedi Yiğit.

"Yalan söylüyorsunuz" dedi Ayhan, kaygı ve korkuyla kanşık bir yüz ifadesiyle.

"Hayır" dedi Komiser Yiğit, Ayhan'ı sakinleştirmeye çalışarak. "Lütfen Ayhan Bey, beni yanlış anladınız."

"Lütfen gidin şintdi."

"Biz her şeyi güzellikle halletmek istiyoruz, bize yardımcı olmanız sizin de hayrınıza" dedi Komiser Yiğit samimi bir şekilde.

"Beni tehdit nı ediyorsunuz?" dedi Ayhan.

Yiğit öfkeyle ayağa kalktı. Ellerini beline götürerek,

"Profesörün tüm telefon kayıtları elimizde Ayhan Bey. listede mutlaka sizin isminiz de vardır" dedi.

"Artık gidiı lütfen" dedi Ayhan.

Komiser Yiğit masadan ayrıldı. Sipariş bile verememişti.

Ayhan'ın zihni allak bulaktı. Aklını kurcalayan düşünceler sahile çarpan dalgalar gibiydi. Yaptığı doğru muydu? Martılar bir şey söyler miydi? Bir taraftan hipnotize olmuşçasına denizin hırçın maviliğine bakıyor, bir taraftan da tüm vücudunu titreten bir korkuyla olup biteni anlamaya çalışıyordu:

Tanrını ne büyük bir gözaltı! Bunca sıkıntıya nasıl direnebilir insan. Bir cinayetin kıyısında, hatla tanı ortasında olup hiçbir şey yapamamak. Hayır, hayır tiini bunlar tesadüf olmalı. Akli başında bir insan nasıl karışır böyle bir işe, nasıl? Kurtulmak istiyorum, alıp başımı gitmek istiyorum. Paris'e gidebilirim. Anjelika şu an orada değil mi? Londra olabilir, bizim İngiliz Ahmet orada değil mi? Hayır çok pişipiriklidir o da kesin anlar bir şeyler olduğunu. Gidip polise anlatsam mı bildiklerimi? O zaman yaşatırlar nı beni! Ah aptal kafam, ne diye gittim oraya?

"Her şeyi öteden beri abartırım zaten" diye nundu:

Ama bu nasıl olabilir, profesörün Barnabas İncilini tercüme ettiğim kiıu bilebilirdi ki, Savaş Asl'ın ve benden başka? Bazen ne kadar da aptal olabiliyorum. O da bu işin içinde, ama neresinde? Önce o güzel kızlar geldi, ardından Savaş Aslan... Bu da onların bir oyunu olmalı.

Savaş Aslan, o da emekli asker, üstegmenlikten ayrılmıştı galiba. Bir askerden çok bir ressam ya «la şairi andırıyordu ya... Hele evrenin ezoterik yorumunu yapışı yok mu, Tanrım katlanamıyorum artık böyle laflara Bilgisayar programcısıymış, ben de bahçıvanım zaten!

Ama neden ilgilen sin ki böyle bir işle ve kim adına?

Aptal kafam, ne diye gittim o akşam o toplantıya?"

10. bölüm

O akşam oraya gitmesem tüm bunlar başıma gelir miydi bilmiyorum. Bu tür felsefi aforizmalar oldum olası ürkütmüştür beni. Sahici bulmam bu tür sohbetleri. Ne kadar düşünürseniz düşünün. sonuçlar hiçbir zaman değişmez, herkes bilinçaltına mahkumdur. Bilinçaltı ahmaktır, kendisine ne söylenirse onu yapmaktan bir türlü kaçamaz. Ama bilinçaltı, en olmadık zamanlarda imdadımıza yetişir, ne zaman bir sıkıntıya düşsek, daralsak sorunu çözen yine o olur zihnimizde bir ampul yanar, yanan bilinçaltımızdır, teşekkür etmeyi bile düşünmeyiz ona.

O akşam profesörden bir telefon aldım. Deli dolu bir adamdı, hayatı Araınüceye adanmış bir adanı, doğrusu saygı duyuyordum ona, ama bir taraftan da, işine ne zaman yarayacağı belli olmayan bir dil için neden uğraşır ki insan diye sormadan da edemiyordum.

Onunla Gnostik Inciller ile ilgili bir röportaj yapmışım. Hayatının en büyük hediyesini vermişim ona, gazetenin pazar ekuide büyük puntoların altında kocaman resmini görünce çocuk gibi sevinmişti. Gazeteyi bulabilmek için. pazar sabahı saat altı buçukta ayaklanmış, açık bir gazete bayii bulabilmek için şehrin altını üstüne getirmiş.

Yanına gittiğimde minnetle sarıldı bana. Şişe dibi gözlükleri, top sakalı ve dağınık kıvrıkcık saçlarıyla biraz Einstein'a benziyordu, biraz da Oktay Sinanoğlu'na. Sonra baba oğul gibi olduk, anlattığı şeyleri çoğu zaman anlamazdım. Ama heyecanla dinlemekten de kendimi alamazdım. Gazetenin birinde 'aşk cinayeti olabilir" haberini görünce anladım işin içinde bir ış olduğunu. Hiç evlenmemiş, hayatım mesleğine adanmış bir adamdı. O akşam heyecanla telefon açtı Hemen görüşmeliyiz" dedi Atladım gittim Nişantaşı'ndaki evine. Görünce yine çocukça sandı bana. Kanepe-

nin üzerindeki kitapları kaldırıp oturmam için yer açtı.

"Geç otur şöyle. Hoş geldin. Otur."

"Sağ olun Hocanı" dedim rahatlamış bir şekilde.

"Dün Papaz Marcellius aradı."

"Marcellius mu?" diye sordum meraklı bir yüz ifadesiyle. "Hakkari'deki papaz, değil mi?"

"Evet o" dedi profesör sevinçle. "Bahsetmiştim sana daha önce."

"Ne diye aramış?"

"Sana bahsettiğim bir İncil vardı, hatırlıyor musun?" dedi profesör heyecanlı bir şekilde.

"Evet."

"Söylediğine göre, köylüler geçenlerde sığınağa için girdikleri bir mağarada bulmuşlar onu."

"Mağarada mı?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Evet" dedi profesör aceleyle.

"İyi de Hocam, piyasada zaten bir Barnabas incili var" dedim profesörün heyecanını yatıştırmak istercesine. "Bu da onlardan bindir nihayetinde."

"Anlamıyorsun" dedi profesör kızgın bir yüz ifadesiyle.

"Marcellius bunu söylerken çok heyecanlıydı, bunun kayıp Barnabas İncili olduğundan emin gibi konuştu."

"Barnabas İncili bulunmamış mıydı Hocam, piyasada tercüme-leri var zaten."

Profesör kollarını göğsünde kavuşturarak, kendinden emin bir şekilde konuştu:

"A|>okrif kelimesini duydun mu hiç?" diye sordu.

"Elbette, 'gizlenmesi gereken' demek değil mi, Yunancada?"

"Doğru. İşte 325 yılında Konstantin'in topladığı İznik Konsilinde, apokrif sayılan İnciller arasında Barnabas İncili de vardı."

"Evet. Bunu biliyordun. Başka İnciller de vardı Ama benim bildiğim, Barnabas İncili Müslümanların savunageldiği bir malzeme olmaktan öteye geçemedi yüzlerce yıldır."

"Bravo" diyerek alkışladı beni profesör. "Doğru, çünkü piyasadakilerin tümü, kanımca ortaçağ sonlanımı ürünüdür."

"Ortaçağ nu? Bu Hristiyanların yıllardır dillendirdiği bir iddia zaten."

"Evet, ama piyasadaki Barnabas İncili'nin sadece aslının izleni taşıyan bir kopya olma ihtimali çok yüksek."

"Kopya nu?" diye atıldım hemen, "İşte bunu kanıtlayabilirseniz, haber burada başlar."

"Evet. Kopya Rodney Blackhirst adında Avustralyalı bir mes-

lektaşım var. Yıllarca bu konu üzerinde çalıştı. O da piyasadaki Bamabas Incili'nin ortaçağ eseri olduğunu söylüyor, anıa bir farkla."

"Nedir o?" tüye sordum merakla.

"Ortaçağdan yüzyıllar önce. iki önemli Hrisüyan kaynağının Bamabas Incili'ni tasnif ettiğini kanıtıyor. Biri IV. yüzyıla ait 'Decretum Gelasianum de libris recipiendis et non recipiendis' ve diğeri VII. yüzyıla ait 'altmış kanonik kitabın listesi*. Ancak" dedi profesör Somurtarak, "bütün bu metinlerin, günümüzde Hristiyan-Müslüman tartışmasına konu olan eldeki Bamabas incili ile herhangi bir bağı olduğuna dair hiçbir belirti, kanıt yok."

"Müslümanların bir propaganda malzemesi olarak kullandıkları Bamabas Incili ortaçağda mı yazıldı diyorsunuz?" diye sordum.

Profesör kendinden emü bir şekilde cevap verdi:

"Büyük ihtimalle. Piyasadaki Bamabas Incili'nin birçok bölümünde metnin XIV. yüzyıl ile XVI. yüzyıl arasında, ortaçağın sonlarında yazılmış olabileceğini gösteren kanıtlar mevcut."

"Enun misiniz?" diye sordum şüpheli bir yüz ifadesiyle.

"Elbette" dedi profesör, kafasını kaşıyarak. Ünlü teolog Christine Schirrmacher'in bu konuyla ilgili son derece önemli bir çalışması var. Kitabı burada. Ondan aktararak söyleyeyim. Piyasadaki Bamabas Incili, ancak IV. yüzyılın sonunda Latinceye çevrilmiş Vulgata'dan aktarmalar yapmaktadır ki, bu da eldeki metnin İsa'nın yaşadığı döneme ait olmadığını göstermeye kâfidir."

Profesör elindeki kalemi masanın üzerine koyduktan sonra "Kaldı ki söz konusu Incil de ortaçağın büyük İtalyan şairi Dante'nin *ilahi Komedyası* ndan, özellikle Dante'nin gökler, cehennem ve cennet konusundaki betimlemelerinden belirgin etkilenmeler göze çarpıyor."

Profesör oturduğu yerden kalktı.

"Dahası, Bamabas Incili'nde İsa ve havarilerinin kırk gün oruç tuttıkları' yazıyor. Paskalya öncesi kırk günlük oruç dönemi İsa'dan sonra IV. yüzyılda, İsa'nın uğradığı eziyetleri anmak için başladı."

Profesörün sözünü kesmeden heyecanla dinliyordum.

"Yazarımızın hataları büyük, mesela bir dinarlık altın sikkeden bahsetmektedir ki, bu para birimi yalnızca kısa bir süreliğine ortaçağda ıspanya'da kullanılmıştır. Yani kopyacı yazarımızın eserini ıspanya'da yazmış olduğu büyük bir olasılıktır. Bir de şarapların tahta fıçılarda korunmasından bahsediyor ki, Ortadoğu'da şaraplar için o tarihlerde deri tulumlar kullanılırdı. Yazarımız Eski Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ahit'te tarif edilmeyen cennetteki yasak meyvenin elma olduğunu belirtmektedir, bu da yine geç dönem kilise tarihindeki bir gelişimi hatırlatır bize.

Ortaçağ eserinde Nasıra, Celile Gölü kıyısında bir yer olarak geçiyor. Ancak Nasıra gölden uzak bir tepe üzerindedir. Ortaçağ eserine göre İsa, Celile Gölü'nden yukarıya, Kafemahum'a tepelere doğru giderek vanır. Oysa Kafemahum Celile Gölünün kıyısındadır. Ortaçağ eserinde İsa'nın bir kayığa binerek Kudüs'e gittiği yazılıdır. Oysa Kudüs denizden uzaktır ve kayıkla gidilmesi olanaksızdır. Ortaçağ eserine göre Ninive Akdeniz kıyısındadır, oysa Ninive denizden çok uzakta. Dicle Nehri kıyısındadır."

"Hristiyanlar bu yüzden Barnabas İncili'nin ortaçağlı bir Müslüman tarafından yazıldığı düşünmemişler miydi?" diye sordum.

"Evet ama bu doğru olamaz" dedi profesör.

"Neden?" diye sordum şüpheli bir şekilde.

"Nedeni çok basit" dedi profesör. "Barnabas İncili'nde Hazreti Muhammed Mesih olarak tanıtılır ki, böyle bir hatayı bir Müslüman'ın yapmış olması düşünülemez. Barnabas İncili'ndeki Mesih doktrini IV. İncil'deki Faraklit bölümlerini temel alıyor. Yazar IV. İncil'i iyi biliyor, ama nedense Hazreti Muhammed'in hadislerini hiç bilmiyor. Ortaçağ yazarının Kuran ile çeliştiği açık."

"Mesela?" diye sordum İemen.

"Kurana göre İsa Kudüs'te doğar, ortaçağ eserinde ise Beytlehem'de. Kuran'a göre bir hurma ağacının altında dünyaya gelir, ortaçağ eserinde ise bir handa. Kurana göre doğum sırasında Meryem büyük sancılar çeker, ortaçağ yazarına göre İsa'yı sancısız bir şekilde doğurur. Kuran göklerin yedi kat olduğunu söyler, ortaçağ eseri ise dokuz. Göklerin onuncu kalı ise cennettir. Schirrmacher'in kitabında bu çelişkiler detaylarıyla var."

Gergin bir şekilde elimi cebime atarak ayağa kalktım.

"Peki ya kopya? Eğer eldeki Barnabas İncili kopya ise, ortaçağ yazarının en azından kopya çekeceği bir metin olması gerekmez mi?"

Profesörün gözleri parladı.

"İşte bu. Aferin anlıyorsun. Biraz önce bahsettiğini Avustralyalı profesör arkadaşımın da tezi bu. İki referanstan ikincisi VII. yüzyılda ortaya çıkmıştı. Bu vakte kadar Barnabas İncili neredeyse bir daha hiç duyulmamıştı. Bu, kopyacı ortaçağ yazarımızın eline tarihi bir fırsat verdi."

"Yani?"

"Yani büyük bir ihtimalle ilk yıllara ait bir Barnabas incili ha-

beriyle karşılaşmıştı ve belki de mucizevi bir şekilde bir nüshasını da bulmuştu."

Sabırsız bir yüz ifadesiyle, "Varsayalım bir nüshasını buldu, peki nereden?" diye atıldım hemen.

"Kim bilir?" dedi profesör. Önsözde anlatıldığına göre, murtet bir araştırmacı Bamabas İncili m Papa V. Sixtus'un kütüphanesinden çalmıştı."

"Peki ama kim ya da kimler kopya bir İncil konusunda böyle-sine cesur, cüretkâr davranmış olabilir ki? Tarihin belki de en büyük komplosu ile karşı karşıyayız o zaman?"

Profesör serinkanlı bir şekilde cevap verdi.

"Tarih, elbette onu yazan komplonun büyük üstatlarının tarihi-dir aynı zamanda."

"Sorumun yanıtını alamadım" diyerek araya girdim.

Profesör istifiu bozmadan cevap verdi.

"Kaynak...Yılan Tapınağı'nın acımasız savaşılan.

"Yılan Thpuiağı nu? iyi anıa onlar kini ve neden yapsınlar ki böyle bir şeyi?" diye sordum, yüzümde belirgin bir şaşkınlık haliyle.

"Tarih boyunca isa'dan hiç hazzetmediler. Çünkü onun varlığı ezeli düşmanı şeytanın ölümü demektir. Bu yüzden İsa'yı tarihten ve insanlığın hafızasından bir daha hiç geri dönmemesine silmek için, zamanlar üstü bir mücadele verilmiştir ve bunu anlayabilmek için kuşkusuz bilgelik gerekir Şeytan büyük bir hayaldir, bir hayal, ama düşünce hızında hayaller tanı bir gerçekliktir. "

"Biraz yavaş Profesör, kafam kaşıyor" diyerek araya girdim.

"Lusifer'i ışığın kaynağı olarak gönlüler, gerçek bilgeliğin babasıydı o ve bu yüzden 'ışığı getiren' dediler ona. Tarih her ne kadar onu tüm kötülüklerin anası olarak görmüş olsa da, onlar onu büğeliğin devrimci kahramanı olarak gördüler onu. Da Vinci sanatını icra ederken, aslında büyüsel bir ayini gerçekleştiriyordu, tıpkı Charles Baudclaire gibi."

Profesör heyecanlı bir ses tonuyla ekledi:

"Rahmani güçler ile şeytani güçler arasındaki mücadele tek bir andır; ariüşılması çok zordur ama tüm zamanları kapsar. Geçmiş ve gelecek aslında tek bir andır. Mevlâüâ ve Halid-i Bağdadi bu büyük sınıma ermişlerindendi. Belki de Hızır'ın amansız takipçisi, şakirdiydi."

Israrlı sonlanımı sürdürüyordum.

"Musa ile Hızır'ın yolculuklarını duymuş muydunuz? Anlattıklarınız bana bu yolculuğu anımsattı."

"Elbette. Anlat bakalım" dedi profesör babacan bir tavrıyla.

"Musa bir gün genç arkadaşıyla birlikte, kendisine Allah tarafından 'gizli ilim' verilen Hızır'la buluşmak üzere yola çıkmış. Buluşma yeri iki denizin birleştiği yermiş. Yanlarına azık olarak aldıkları tuzlu balığın canlanıp denize atlaması buluşma yerini belirleyen bir işaret olacaktı. Sahilde rastladıkları bir kayanın yanındaki pınarı suyu tuzlu balığa temas edince balık canlanmış ve denize atlamış. Genç arkadaşının elinde gerçekleşen bu olağanüstü olayı daha sonra öğrenen Musa gen dönmüş ve hayat pınarının başında Hızır'la buluşarak, ibretli olayların geçeceği yolculuğa çıkmışlar. Hızır gelecekte olmuş olan olayları bir bir değiştirmiş. Buluşma yeri aslında hayat pınarının olduğu yermiş; Hızır'la buluşacakları kayanın dibinde bir kaynak varmış ki buna hayat kaynağı denirmiş. Bu suyun teması edip de diriltmediği hiçbir şey yokmuş. İşte balığa bu sudan sıçramış."

Profesör huşu içinde konuştu.

"Torbanın içinde bir balık taşı. Onu kaybettiğin yerde Hızır'ı bulursun... İşte Hızır bu büyük savaşın önemli aktörlerinden sayılır. Düşmanların da benzer yetenekleri olduğunu elbette yok saymamak gerek."

"Çok ilginç" dedim, soluksuz profesörü dinliyordum.

"Tarihin bilebildiği en eski ve gizli örgüt 'Yılan -ya da ejder- Kardeşliği' idi ve kısaca 'Gizemler' olarak bilinirdi. Yılan ve ejder, zekâyı temsil eden sembollerdir. Şeytana tapanlar tarafından zekânın babası olarak tanımlanan, diğer adı Işık Taşıyan olan 'Lusifer'dir. Tapınmalarının odağında, antik insanların yeryüzüne indigine mandıkları parlak bir yıldızın adı olan Osiris vardı. Lusifer'in kelime anlamı 'ışığı getiren' ya da 'sabah yıldızı'dır. Osiris gökyüzünden aynıldıktan sonra, antik insanlar Osiris'in sembolü olarak Güneş'i gördüler.

Yaşayan en büyük dehalân çoğu, bir kısmı çok zalimce olan gizli ve tehlikeli ayinlerle Gizemler Cemiyetine kabul edildiler. Tarih, binlerce yıldır Yılan tapınaklarının farklı adlarla ortaya çıktığını kaydeder. Antik Yunanda Cabiriler olarak bilindiler."

"Amaçları ne peki?" diye sordum, gergin bir yüz ifadesiyle.

Profesör derin bir nefes aldıktan sonra devam etti:

"Uzun hikâyeye. Hz. İsa ile hesaplaşmak istiyorlar. Bunu aslında Mesih-Dccal savaşının bir yansıması olarak da görebiliriz. Savaş çoktan başladı. Her iki taraf da bu savaşı nefeslerim tutarak İnekliyor. Nitelikli savaş bilgi savaşıdır. Amaçları İsa'nın aslında hiç yaşamadığını, hayatının da aslında Pagan Tann Osins-Ijionysus'tan çalıntı olduğunu kanıtlayabilmektir. Kim o? O eski yılan.

Tarih, on binlerce yıldır Yılan Tann'ran binlerce farklı adla insanları köleleştirdiğini gösteriyor bize. Peygamberlerin en önemli amaçlarından biri. insanları bu kölelikten kurtarmaktı aslında. Tarihin bilinen en karanlık savaşçıları bu gizli yılan kültlerinin köleleri oldular. Mesela İlitler... Onun zihinsel arka planını oluşturan Thule örgütünün kuranlar yine onlardı. Yine Büyük İskender... İskender'in babası Semadirek'te doğmuştu. Annesi oğlunun Dionysus'tan olduğunu düşündü tüm hayatı boyunca, haksız da sayılmazdı. Hepsisi bu Yılan Tapınağı'nın köleleriydi. Bazı çalışmalarında Profesör Jung'un Mesih figürünü paganlaştırmaya kalktığını anımsıyorum mesela..."

"Neden? Masum bir çaba mı bu?" diye sordum heyecanlı bir ses tonuyla.

Profesör elini çenesine götürerek.

"Hım. ilginç" dedi. "Doğrusu, yılanı çarmıha gerilmiş olarak betimleyen pek çok Gnostik ve simyevi metin de var. Peki sonra tıbbın bir yılanla sembolize edilmesine ne demeli, sanki şifayı veren yılanmış gibi?"

"Haklısınız" dedim.

"Jung'a göre Mesih figürü o kadar parlaktır ki, bir refleks gerektirir" dedi profesör.

"O refleks de şeytandır İnsan ruhunun bu gerilime ihtiyacı vardır, rakibe ihtiyacı vardır yani. Jung'un demek istediği bu belki de."

"Kökleri cehenneme kadar inmiyorsa, hiçbir ağaç cennete kadar uzanamaz' sözünde olduğu gibi mi?" dedim.

"İlginç" dedi profesör, gözlerini faltaşı gibi açarak.

"Belki de Jung'un söylemek istediği buydu, ama bu çabası pek masum bir çaba mı, bilmiyorum. Mesih bizzat şeytanın boyutuna inmedikçe doğal olarak gelişemezdi demek istiyor. Ve ekliyor, çünkü biri de diğeri kadar gerçek olmadıkça, 'alçak' olmadan 'yüksek ten, ya da 'sol' olmadan 'sağ'dan, 'kötü' olmadan iyi'den nasıl söz edebilirsiniz?"

"Cabirilerden bahsettiniz, onlar kim?" diye sordum meraklı bir şekilde.

Profesör masanın üzerinde duran sürahidenden bir bardak su aldı.

"Çocukluğumun en güzel günleri Bozcaada'da geçti. Bozcaada'dan kuzeye, Gökçeada yönüne bak. Semadirek Adası'nın ünlü Fengari Tepesi'ni görürsün. Orada çok ama çok eski bir tapınak vardır. Şimdilerde duyduğum doğruysa eğer, zeytinliklerinin bir kısmı da yanmış. Her tarafta gülünbşim ağaçları vardır bol bol, sırt sırta. Ve ortanca çiçeklerini görürsün, her yerde. Kocaman,

insan başı büyüklüğünde rengârenk çiçeklerdir bunlar. Semadirek... Eskiler Samotraki derlerdi ona. İşte orada, yukarıda, şimdi bir harabeyi andıran bir tapınak vardır. Semadirek'teki arkaik tapınak sonraları Yunan tarzında yeniden inşa edildi."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum sabırsız bir yiiz ifadesiyle.

"Tapınağın on iki rahibi yılın belli zamanlarında bir araya gelip, kozmik kader planına müdahale etmek için orada toplanırlar. El-lerinde şifreler olan, karanlık dünyanın kararıük prensleri..."

Semadirek Adası eski zamanların en kutsal adasıydı; tanrıların en gizemli ve acımasız olan ve hatta adını küçümseyerek telaffuz etmenin bile yasak olduğu Cabin inancı adına kutsanmıştı. Bura-sı aynı zamanda Büyük İskender'in babasının doğduğu yerdir. Büyük İskender'in ailesi de onlardandı."

Profesör heyecanlı bir şekilde kütüphaneye yöneldi ve eline bir kitap alıp devam etti.

"Bu elimde gördüğün çok eski bir kitap. John Bathurst Deane tarafından yazılmış, 1833 yılında Bak ne diyor, iki yüz otuz dör-düncü sayfasında:

'Cabiri sözünün muktedirler anlamına geldiği söylenir ve aslın-da çoğul yapıda bir addır ve tekil halı de Cabir'dır. Bu Cabir muh-temelen bileşenleri Ca-ab-ır olabilecek bileşik bir sözcüktür. Eğer böyleyse, yorumlamak kolaydır, çünkü Ca-ab-ir bu anda Ca ya da Cha, domus; Ab ya da Aub. Pythionis; İr ya da Ur, Lucis vel Solis biçiminde çözünür. Dolayısıyla da ('ahir in anlamı güneş yı-lanının tapınağı olup, ('abın de ya bu tür tapınakların çoğunu ya da iki ilah Aub ile Güneş'e adanmış tek bir tapınağı işaret eden aynı özellikleri taşıyacaktır.' Bu inanıştaki diğer bir tapınak da İn-giltere'nin Wiltshire kasabası udadır" diyerek devam etti profesör.

"Adı açık olarak Abin' ya da çoğul yapıda ifade edilen *Ab-ir' olan 'Abury' tapmağıdır; tek farkı ise bu yerin adındaki 'tapınak'ı belirleyen 'ca' ifadesinin diişup, sadece mabudiyetü adlannuı kalmış olmasıdır, Abir, quasi, 'SERPENS SOLİS', yani 'Güneş Yı-lanı'. Bu tapınak bir yılan biçiminde yapılmıştır."

Profesör kitabı masanın üzerine koydu ve devam etti.

İşte bu gizemli adanın burnumuzun dibinde olduğunu bugün kim biliyor? Bir şey daha. bugün Roma İmparatoru Konstantin'in de aslında Cabiri geleneğinden geldiğini kim biliyor?"

"Ya Pavlos? Onun hiç mi suçu yok?" diye sordum heyecanla.

"Pavlos" dedi profesör bakışlarını gözlerime sabitieyerek. "İyi sıfatını büe üzerine almayan İsa'nın Tann'nın özünde olduğunu, her şeyin onda yaratıldığını, her şeyden önce onun var olduğunu

yazarak Tanınlaştırılmasında öncü rolü üstlendi."

"Peki Kudüs cemaatinin bir tepkisi olmadı mı buna?" dedim meraklı bakışlarla profesörü süzerek.

"Olmaz nu?" dedi profesör gülümseyerek ve hayatın sırrını açıklıyomuşçasına ciddiyetle devam etti. "Cemaat Pavlos'a sert tepki gösterdi. Pavlos havarilerle kavga etti ve onlardan ayrıldı. Kilise deki ihtilal' sanıldığı gibi Mecdelli Meryem ile Petrus arasında değildi. Asıl kavga Hazreti İsa'nın ardından vekil olarak bıraktığı havarileri Petrus. Barnabas ile Pavlos arasındaydı, ki Pavlos kendisine ve yazdıklarına tavır aldıkları için bu havarilere 'iki-yüzlü. korkak' diye hakaretler savurmuştu."

"Barnabas ile Pavlos arasında bir mücadele vardı o halde?" diyerek araya girdim.

"Evet" dedi profesör. "Pavlos, Yakub'a rapor vermek için Kudüs'e geri döndüğünde, Petrus ile Barnabas Kudüs'te onu karşılamadı ve onunla görüşmediler. Yakub Pavlos ile ilgili gelişmelerden haberdardı ve Pavlos'tan tapınağa gidip şeriat ibadetini yapmasını istedi."

"Neden?"

"Bir tür iman tazelemesi için" dedi profesör ellerini ovuşturarak. "Başka şansı yoktu ve dosdoğru tapınağa gitti. Bu sırada bir grup. Pavlos'un yaptıklarını ve soylediklerini insanlara anlattı ve elbette halk galeyana geldi. Pavlos linçten son anda kurtuldu. Pavlos Koma ya sığındı ve orada uzun yıllar boyu zorunlu iskana tabi tutuldu."

"Ya sonra?" diye sordum merakla.

"Akıbeti hakkında kesin bilgi yok" dedi profesör.

"Ama muhtemelen orada 61 yılda öldüğü rivayet edilir. Bu ortamda. Pavlos'un kurduğu kiliselerdeki Pagan dönmler Koma vatandaşı olma ayrıcalığıyla rahat hareket edebiliyorlardı ve Grekçeyi de iyi bildiklerinden avantajlıydılar. Yahudi olmayanların yoğun olduğu bu yerlerde elbette Pavlos'un İsa ve İncil öğretisi kabul gördü."

Profesör yüzüne yerleşen hüzünle devam etti.

"Unutma ki Konstantin, Yılan Tapınağı'nın Koma'daki başrahi-biydi."

Profesör yanıma yaklaştı. başını hafifçe öne eğerek fısıldar gibi, gözlerinde tarifi imkânsız bir korkuyla sessizce konuşmaya başladı. Pür dikkat profesörün anlattıklarına kulak verdim.

"Yeryüzünün on iki enerji merkezi vardır, bunlar kapılardır, geçiş kapıları ve bu kapılardan başka âlemlere geçişler olur. Kapı-

1 ardan biri istanbul'dadır ve muhafızları da elbette. On iki sayısı her zaman önemlidir. Anlaman gereken, hakikate ulaşma savaşı-nın zamanlar üstü olduğudur. Gelecek öngörülebilir ve birileri tarafından değiştirilmek ya da kontrol altına alınmak da istenebilir. Mücadele, devletlerin politikalarını da, sınırlarını da aşar. Dünyanın bazı liderleri, politik nedenlerle çatışıyor gözükseler de, farkında olmadan aslında aynı amaca hizmet ederler. Bulunan Barnabas İncili gerçekten Aramice yazılmışsa, elbette Hazreti İsa ile ilgili sır perdesini aralayabilir. Çarmıha gerilip gerilmediği ya da göğe yükselip yükselmediği gibi. Bilimselliği kanıtlanırsa, sadece Müslümanlar ve Hristiyanlar arasındaki ihtilafları değil, Yahudiler ve Hristiyanlar arasındaki ihtilafları da ortadan kaldırabilir, özellikle de İsa'nın İfenn'nin oğlu olmadığı konusuyla ilgili."

Gök gürlemeleri şehri titretirken, lacivert gökyüzü yağmurunu olanca kızgınlığıyla boşaltıyordu.

"Bir tıkırtı duydun mu?" diye sordu profesör, yüzü korkudan bembeyaz kesilmişti.

"Pencerenin önünden geçen karaltıyı sen de gördün mü?"

Elini hemen belime attım.

Profesör silahın kabzasını gönünce, "Silah nı taşıyorsun?" diye sordu garip bir şaşkınlıkla.

"Son zamanlarda bazı tehditler alıyordum da."

"O karaltıyı sen de gördün mi? Pencerenin önünden geçti şimdi."

"Lütfen sakın olun Profesör" dedim korkumu belli etmek istemeyerek.

"Gördüm, sıradan bir şey de olabilir. Beni de korkutuyorsunuz."

"Sesi duydun mu Ayhan, kapı gıcirtısına benzeyen ürkütücü sesi."

İşte tam o anda ışıklar söndü. Karanlık.

Elim cebime atıp çakmağımı çıkardım

"Buradan çıkmamız lazım" dedim sessizce.

"İyi ama nereye?"

"Artık burada kalamazsınız, burası güvenli değil."

Profesör notların siyah çantasının içine alelacele yerleştirdi.

"Bildğim bir yer var, güvenli" dedim.

Aklıma Savaş Aslan'dan başkası gelmedi.

10. bölüm

Yine çalan telefonun sesiyle uyandım. Arayan elbette Melih Güler'di. Yine aynı ürkütücü rüyalar, ama alıştım artık. Başkalarının kâbusu olan benim şimdi. Küçükken annemin öğrettiği duaların yerini çoktan büyü metinleri aldı. İnsan nasıl bu kadar değişir? Oluyor işte. Yeniden doğmuş bir bebek gibiyim şimdi. Önceden ne öğrendiysem hepsi boş ve koca bir uydurmacadan ibaret. Tüm eski kitaplarımı yaktım. Benliğimde başkaca bir gerçeklik yok.

Ruhumun karanlık, ilkel ve gizemli taraflarını keşfettim. Toprağın ve kanın gizemli doğasına ulaştım. Set, Pan, Bakkhus ve Ilyonysus yolundayım artık.

Ruhun evrimi için ihtiyaç duyduğu ezeli malzemeleri öğrendim. Gizemli toprak, gübre ve karanlık; bir yaratığı ilaha dönüştürebilecek ilkel, bilinçsiz malzemeler.

Tüm kardeşlerim gibi, her şeyin ölüp çözüldüğü ve ilk elementlere karıştığı toprağa girdim, bilincimin çeperlerini çattım.

Pagan dünyanın birbirine görünmez bağlarla bağlı neferlerinden biriyim artık. Bir ayağım aydınlıktaysa, diğeri büsbütün karanlıkta.

Karanlık. Karanlığı seviyorum.

Üstadımız Melih Güler den çok şey öğrendim.

"İşimiz gelecek, geleceği yönetmek" derdi her zaman ustalıkla.

"Bunun için evrenin gizil güçlerini kullanıyoruz, binlerce yıldır kullanılan eskilerin kadim bilgisini. Rekabet elbette çok büyük."

İnsanların dua etmesine artık anlam veremiyorum. Ne kadar boş bir çaba, ne kadar tekdüze. Bir de namaz kılmaları yok uuu, her gün beş vakit, buna hiç katlanamıyorum.

O akşam, Melih Bey'den aldığım telefon üzerine Çamlıca'daki eve gittim.

içeri girdim. Uşak büyük salona kadar bana eşlik etli. Melih Bey beni görünce, gözlüklerini çıkarıp sehpanın üzerine koydu ve ayağa kalkarak bana doğru yöneldi. Kİ sıkıştıktan sonra hemen yanındaki deri koltuğa oturdum.

"Yeni kitabıma göz atıyordum ben de" diye girdi söze. "Dionysus'a adanmış bir kitap."

Gözlerinde büyüleyici, insanı hipnotize eden manyetik bir hal vardı.

"Ömrüm, zaman zaman en güzel cinsel etkinliği, zaman zaman da en alçaltıcı, en vahşi bu cinayeû esinleyebildi Dionysus'u anlamakla geçti. Yüce Dionysus'un annesi, bir ay ilahesiydi ve ölümlüydü, isa'nın yaşamına ne kadar da benziyor, babası ise bir ölümsüz. Yunan ilahlarının lideri Zeus'tu."

Gözleriyle beni süzdükten sonra, davudi bir ses tonuyla konuştu:

"Muzaffer bir yemden doğuşla yerin derinliklerinden yeryüzüne yükselecek yüce yılan odur."

Sanki benim göremediğini bir varlığa konuşuyormuş gibi huşu içinde devam etti.

"O varoluşun ilk maddesidir. Sonsuza dek, derinlerde ve doruklarda mücadele eden ve bu nedenle de her zaman hem aşağıda, hem de yukarıda bulunan yüce tanrıların nihü. Mahzen, mağara. kurgan, kuyu ve kiva. Ne güzel kelimeler... Kiva nedir biliyor musun evlat?" diye sordu sonra Melih Güler.

"Meksika'daki Pueblo erkeklerinin tören ya da toplantılarda kullandıkları yeraltı odası" dedim ürkek bir ses tonuyla.

"Evet" dedi. "İnsan ruhu bir mağaraya benzetilebilir."

"Ruhumuzun karanlık doğası olmaksızın bizler köksüz, içgüdülsüz kalırız ve varlığımızın öteki yansına tamamen sağır oluruz. Artık karanlığı kucaklama, derinliklerimize dalma ve gerçek doğamızda uyuyan gizli sarmal ihtişamı uyandırma vaktidir."

Melih Güler ellerini 1 tavaya kaldırarak kendi etrafımla dönmeye başladı. "Onları sen de duyuyor musun, kanat seslerini? Onlar nöbetçilerdir. Düşmüş melekler... Nefilimler... Dünyaya indiler ve insanlara sanatı, elişlerini, bilimi, buyuyu öğrettiler."

"Hayır" dedim ürkek bir ses tonuyla.

"Sana Essenileri anlatmış mıydım?"

"Hayır efendim."

"Çok çok zaman önce" dedi Melih Güler, "Azazel'in liderliğindeki nöbetçiler Tann'nın hükümranlığına meydan okudular ve buluşma yeri olan Hormon Dağı'na geldiler."

Melih Güler durdu. Birkaç saniye hiçbir şey söylemeden öyle-

ce durdu Gözleri kapalıydı. Sonra sessizce anlamadığım bir dille bir şeyler mırıldanmaya devanı etti. Bir şiire sonra gözlerini açtı ve konuşmaya devam etti.

"Orada insanlara güzel sanatlar ve çeşitli beceriler Öğrettiler. İşte o zaman gizli semavi sırlar arasında ilaç ve şifanın gizemleri olan bitki ilimi' de vardı, İbranicedeki 'rafa'; yani 'tedavi etmek' fiilinin kökü buradan gelir. Refaim'e atfedilen özel yetenekler, özellikle de bitkicilik ve büyücülükle ilgili bilgileri. Esseniler aldılar. Kendilerinin benzer biçimde bu gizemleri taşıdıklarına ve o üstün ırkın nesli olduklarına inanmışlardı. İşte bu bilgilerde Essenilerce korundu yüzyıllar boyu."

"Evet efendim" dedim gözlerimi Melih Güler'den ayırmadan.

Melih Güler ayağa kalkarak masanın üzerinden bir dosya aldı ve bana uzattı.

"Şimdi senden bir şey yapmanı istiyorum" dedi. "Bu dosya konseyden geldi."

Dosyayı elime aldım. Adı Ayhan Sualp olan bir gazeteciyle ilgili bir istihbarat dosyasıydı.

"Bu çocuğu istiyorum, Savaş. Bütün bilgisayar kayıtlarını, elektronik postalarını, yazışmalarını, telefon, banka kayıtları, ne varsa Attığı her adımdan haberiniz olmalı. Açıklan, zaaflan, takıntılan var mı? Bunu sen yapacaksın. Başarabilir mısın?"

Tam cevap vermeye hazırlanırken, "Başaracaksın" dedi Melih Güler.

Birkaç saniye süren derin sessizlikten sonra,

"Anjelika'yı kullan. Ona kimse dayanamaz" dedi.

Malikânenen çıkarken, Melih Bey beni kapıya kadar uğurladı.

Dışarı çıktığımda gözlerime baktı.

"Ortaya çıkması istemediğimiz bir kitabı ortaya çıkaracak, bunu kontrol etmemiz gerekiyor, l'nutma, geleceği öngörmek, onu yeniden yaratmaktır."

"Emredersiniz" diyerek yanından ayrıldım.

Örgütte yükselmiştim, emrimde onlarca insan vardı, her meslektenden ve her statüden. Çoğu birbirini tanımazdı. Takım lideri olmuşum. Doğrudan Melih Güler'e bağlı çalışıyordum. Her birinin altında onlarca kışı ve onların da kendi takınılan. Piramidin en tepesine çıkmaya daha çok vardı; ama artık pek de aşağılarda sayılmazdım. İlişan Albay'a doğrusu şükran borçluydum.

Ertesi gün Ayselika'yı arayıp dosyayı gösterdim.

"Tanıyorum bu çocuğu, kolay lokma değil" dedi Anjelika.

"Ben dr tanıyorum da, herkesin bir zaafı vardır, Melih Bey seni göndermemi önerdi" dedim.

"Nereye?" dedi Anjelika ürkek bir sesle.

"Ayhan Sualp'e. Yakında bir imza günü var. Bu pazar, Taksün'de. İmza gününe gidip sıcak ilgi göstermeni istiyorum. Bir sonraki görüşme için zemin oluşur. Senin cazibene kim dayanabilir ki..."

"Bu pazar, öyle nü?"

"Evet, gitmeden önce mutlaka kitabını oku "

"Ne hakkında yazıyor?" diye sordu Aı\jelika.

"Dur bakayım. En son yazdığı kitabının adı... *Hristiyan İbadetlerinin Kökenleri*. Süryani kökenli olman ilgisini çekecektir."

Aı\jelika'tun gözlerinde bir isteksizlik belirdi. Bir şeylerden çekiniyordu. Artık gerçek bir hayaUun olmadığını düşünüyordu. İnsanlar onun için sadece bir "iş" miydi? Ruhunun aydınlık tarafları yok muydu? Tüm bu toplantılar, gizemli ritüeller, insanların en gizli sırlarının öğrenme çabaları, insanın ruhunda sadece acı bu tortu bırakıyor olmalı. Mavi gözlerinde hâla o harikulade çocuksu sevecenlik. Cemiyet üyeliği aileden geliyor, sosyetenin en bildik ailesinden.

"Bilmiyorum Savaş" dedi Aı\jelika tarifi imkânsız bir ümitsizlikle. "Artık sıkıldım bu işlerden, tüm bunlar çok saçma ve acımasız geliyor bazen."

"Saçmalama!" dedim kızgın bir ses tonuyla.

Aryelika'nın gözleri buğulanmıştı.

"Tımmam" dedi "ama bu son olsun."

Anjelika o pazar Ayhan Sualp'ini imza gününe gitti. Her şey tanı da planladığımız gibi geliyordu Ayhan, Anjelika ile ikinci bir görüşmeyi kabul etmişti. O gönişmede ben de olacaktım.

La Boheme adlı yeniyetme sosyetiklcnn gittiği restoranda buluştuk. Avhan benden çok etkilendi. Çok zeki, sezgileri güçlü bir çocuktuk. Yetenekliydi.

Artık onun yakın dostu sayılınm, hemen her şeyinden haberim oluyor. Atnğı her adımdan örgütün haberi oluyor. Bizi fark etmesine asla izin vermemeliyiz, hıaçları bizi kabul etmesine engel.

Melih Bey, son zamanlarda Ayhan Sualp'i daha fazla sonıyor. Belli ki beklenen son yaklaşıyor.

Bir süre önce Aramice uzmanı bir profesörle tanıştı. Çok sık bir araya geliyorlar. Bahsettiğine göre dâhiymiş.

Örgüt sanının bu konuyla ilgileniyor. Zaman daralıyor.

Yağmurlu bir çarşamba gecesi beni aradı.

10. bölüm

"Hangi mezhep Barnabas figürünün otoritesini aramış olabilir ve neden? Soru budur" dedi profesör. "Beni duyuyor musun, sana söylüyorum, hu."

"Kemerinizi takın, Hocam" dedi Ayhan.

Ayhan, elleri direksiyona kilitlenmiş, gecenin karanlığı ve bardaktan boşaltırcasına yağan yağmuru delerek yolunu bulmaya çalışıyordu.

"Hangi tartışma" diyorum sana, 'Barnabas'a göre İncil' adını ortaya atmış olabilir? Duyuyor musun, sana söylüyorum, alooo-ooo."

"Hocam yeter arlık lütfen" dedi Ayhan sesini belirgin bir şekilde yükselterek.

"Kusura bakma" dedi profesör üzgün bir sesle.

"Yani Hocanı, siz Barnabas İncili ile ilgili beni hiç ilgilendirmeyen somları bir bir sıralarken, ben hayatımda hiç bu kadar korkmadığımdan ve bu çılgın yağmur ve gök gürlemeleri altında, üstelik başım fena halde ağrırken ve kamım acıkışken, son sırat sürerken arabamı... Sonılacak som mu yani? Nereye mi gidiyoruz? Ne bileyim işte, gidiyoruz bir yerlere. Uzaklara. Uçuşan gölgelerin ve kapı gıcırtilanının beni korkulmadığı sakin bir yere."

"Sakinleş biraz" dedi profesör "hâlâ vaktimiz var."

"Ne için vaktimiz var. Hocam, anlamadım."

"İncil'in parasını vermek için."

"İncil'in parası nu, ne parası Hocam?"

"Bir de karbon testi için."

"Hocam ne parası, ne karbon testi Allah aşkına? Hem karbon testinin de bilimselliği tartışılır Hocam?" diye çıkıştı Ayhan, sesinde belirgin bir öfkeyle.

Tartışılır mı? Saçmalama" dedi profesör sesini yükselterek. 'Karbon testi" dedi profesör, "Kesinlikle bilimseldir. CM metodu olarak da bilinir. Arkeolojide en çok kullanılan yaş saptama yöntemi hâlâ budur. 60 000 yıl öncesine kadar yaklaşık 150 yıl yanılma payıyla en doğru sonuçları verir. Mantığı ise çok basittir. Doğadaki organik maddeler her yıl belli oranda radyasyona maruz kalır. İşte bundan yola çıkılarak yapılan yaşlandırma yönetimine karbon testi ya da C14 metodu denir. Ancak sadece organik maddeler için kullanılabilir. Yani tahtadan eşyalar, kemikten eşyalar ya da cesetler gibi. Çünkü canlı varlıkların bünyelerinde bulunan tek radyoaktif madde karbon M'tur."

"Ben bu işte yokum Hocam" dedi Ayhan gergin bir şekilde. "Kusura bakmayın."

"İncil'i tercüme edebilmem için altmış milyar lazım, bulabilir misiniz? Köylüler yanı sıra burada olacak."

"Hocam kime verilecek bu para?"

"Köylülere, İncil'i onlar getirdi. Ondan sonra karbon testi ve tercüme gelecek sıra"

Ayhan o gece saatlerce sürdürdü arabasını, ne profesör ne de Ayhan bir şey söyledi. Bir benzin istasyonunda durduklarında saat gece yansı üçe geliyordu.

Birlikte arabadan indiler.

"Neredeyiz?"

"TVızla'dayız" dedi Ayhan.

"İzleniyor muyuz?"

"Ben bu şey fark etmedim. Bu yakınlarında bir arkadaşını var, adı Savaş Aslan, bilgisayar işinde, para sorunu yok, bize yardımcı olabilir diye düşündüm."

"Güvenebilir miyiz?"

"Bü yanlışuu görmedim. Başka bir fikriniz varsa lütfen söyleyin."

Ayhan, Savaş Aslan'ı aradığında Savaş uyumuyordu, sanki Ayhan'ın aramasını bekliyormuş gibiydi.

"Ağabey, benim, Ayhan. Kusura bakma bu saatte aradığım için."

"Saçmalama Ayhan, beni aramayacaksın da kimi arayacaksın? Bir sonucu mu var?" dedi Savaş güven veren bir edayla.

"Vakit çok geç oldu, biliyorum. Yanımda çok değerli bir hocamız var, yazıtbilimci, bahsetmişim sana, gelebilir miyiz?"

"Elbette gelebilirsiniz" dedi Savaş Aslan avını bekleyen bir avcı gibi.

Kuş kafese giriyordu işte.

O gere Savaş Aslan'ın Tuzla'daki evine gittiler. Savaş Aslan onları dostça karşıladı.

'Aç mısınız, ya da içecek bir şeyler ister misiniz?' dedi Savaş samimi bir şekilde.

"Bu kadar sıkıntının üzerine ancak su içilir" dedi profesör, yüzünde belirgin bir tebessümle.

"Ayhan sizden çok bahsetti. Bu dönemde Aramice uzmanına pek rastlanmıyor."

"İlgili misiniz bu konulara?" diye sordu profesör.

"Biraz. Babam müzisyendi. Anneni edebiyat öğretmeni, çocukluğum felsefe sohbetleri dinlemekle geçti. O yüzden dinler tarihine aşinalığım var biraz. "

"Ne güzel" dedi profesör. "Sizin gibi gençlere pek rastlanmıyor son zamanlarda."

Savaş Aslan profesöre bir bardak su uzattı.

"Eksik olmayın" dedi profesör nazikçe.

"Ayhan antik metinler üzenne çalıştığınızı söylemişti."

"Evet. doğrusu daha çok Aramice ve Gnostik Inciller üzerine uzmanlığım."

"Ne kadar enteresan bir uzmanlık alanı, zevkli olmalı. Son zamanlarda Gnostik İncil'lerle ilgili hikâyeler çok yaygınlaştı. Ama ben daha çok İsa'nın çarmıha gerilip genimediği hikâyesiyle ilgi leniyorum" dedi Savaş Aslan.

Profesör çantasından bir kitap çıkardı. "Müsaade ederseniz" dedi nazikçe, "size bir kitaptan bir pas^j okumak isterim."

Savaş, profesöre hafifçe gülümseyerek, "Hayhay" dedi.

"El Kayravani, *Mesih Gerçekten Çarmıha Gerildi mi?* adlı kitabında bu konuda şöyle yazar:

'Hristiyanlığı kabul etmiş olan Thebes rahiplerinin soyundan bir mezhep 185 yılında Tann Mesih'in çarmıha gerilmesini yasaklar. o rahatça göklere yükseltilmiştir diye iddia etmişlerdir. 370 yılında da bir Gnostik mezhep Mesih'in çarmıha gerilmediğini. ancak onu çarmıha geren seyircilere böyle göründüğünü düşünerek çannıha gerilmeyi reddetmişlerdir. Yeniden 520 yılında. Suriye Piskoposu Severus, kaçtığı İskendenye'de, İsa Mesih'in çarmıha gerilmediğini; ancak onu çarmıha geren insanlara böyle göründüğünü öğreten bir filozof grubuna rastlamıştır... Yaklaşık 610 yıllarında da Kıbn's valisinin oğlu Piskopos John, Mesih'in çarmıha gerilmediğini, fakat yalnızca onu çannıha gerenlere öyle göründüğünü ilan etmeye başlamıştır.'

O halde Ayhan Bey evladım, gerçek Banıabas İncili, İsa'nın

anıuha gerilip gerilmediği ve böylelikle de ölüp ölmediği konusunda düğümeleniyor olmalı."

"Bu mezheple ilgili başka bilgi var mı?" diye sonlu Savaş Aslan.

"Elbette" dedi profesör belirgin bir rahatlıkla.

"Bunlar Dosetikler'di."

"Dosetikler mi?" dedi Savaş Aslan artan bir ilgiyle. "Daha önce hiç duymamıştım."

"Evet" dedi profesör. "Ancak Katolik Kilisesi nin mutlak ege- nenliğinin kurulduğu IV. yüzyıldan itibaren, 'sapkın' sayılan diğer ıkımlar gibi Dosetikler de aşamalı biçimde yok oldular."

"Peki, Kuran bu konuda ne diyor?" diye sordu Savaş Aslan.

Profesör hemen cebinden çıkardığı küçük mealden defalarca ıkunduğu belli sayfalan peş peşe açmaya başladı. Davudi bir ses onuyla ve kendinden geçmişçesine Nisa suresinin 157. ayetini ıkudu:

"Oysa onu öldürmediler ve asmadılar, fakat (bu iş) kendileri- ic. benzer gösterildi..."

Ve hemen Al-i İmran suresinin 49. ayetine geçti:

"Ben size Rahbimizden bir mucize getirdim: ben çamurdan kuş ekinde bir şey yaratır, ona liflerim, Allah'ın izniyle hemen kuş ıluvenr. koni ve alacalıyı iyileştiririm; Allah'ın izniyle ölulen di- iltınm; evlerinizde ne yeyip. ne biriktirdiğimizi size haber veri- im. Eğer inanıcı iseniz elbette bunda sizin için bir ibret vardır."

Profesörün dini metinlere hâkimiyeti ikisini de şaşırtmıştı. V)fesör, Maide suresinin 110. ayetini okumaya başladı:

"Allah demiş ki: 'Ey Meryem oğlu İsa, sana ve annene olan ni- netimi hatırla, hani seni Ruhul Kudüs ile desteklemiştim; beşik- e ve yetişkin iken insanlarla konuşuyordun; sana Kitabı. İiikine- i. Tevrat'ı ve İncil'i öğrettim. Benim iznimle çamunlanı kuş şek- inde bir şey yaratıyor, içine üflüyordun, benim iznimle kuş olu- yordu; anadan doğma koru ve alacalıyı benim iznimle iyileştiri- ,ordun; benim iznimle ölüler (diriltip kabirlerden) çıkanyordun •e İsrailoğullannı da senden savnuştım; hani sen onlara açık de- liler getirdiğin zaman, içlerinden inkâr edenler: 'Bu açık bir bü- yüden başka bir şey değil!' demişti. Görüldüğü gibi Savaş Bey, lazreti İsa'nın şifacılığı da Allah'ın kendisine lütfettiği bir hediye- iir" dedi profesör imalı bir şekilde.

"Ne demek istediğinizi anlamadun" dedi Savaş Aslan tedirgin »ir yüz ifadesiyle.

"Şıfanlar" dedi profesör, ellerini kavuşturarak, "Allah'ın elçile- inin kullandığı yöntemleri miras aldılar ve bugüne kadar bir ku-

şaktan diğerine bu gizemli yöntemleri kullanageldiler. Hem ilaçlarla, hem de manevi yöntemlerle. Kuran'daki şifa ayetlerini biliyor musunuz?" diye sordu profesör gülümseyerek.

"Hayır" dedi Savaş Aslan nazikçe.

Profesör gözlerini kapatarak ayetleri okumaya başladı.

"Ve (Allah) inananların göğüslerini iyileştirir"

'Ey insanlar, size Rabbinizden bir öğüt, göğüslerde olan (sıkıntılar)^ şifa ve inananlara bir yol gösterici ve rahmet gelmiştir'. 'Onun karınlarından, renkleri çeşit çeşit bir içecek çıkar ki onda insanlara şifa vardır.'

'Ve Biz Kuran'ın içinde inananlar için bir şifa ve merhamet içeren şeyler indirdik.'

'Hastalandığım zaman bana şifa veren O'dur'."

Profesör gözlerini açtı. Savaş Aslan'a baktı.

"Herkesin fiziksel bedenini kuşatan ve içine giren bir enerji alanı ya da aurası vardır Bu alan insanın sağlığıyla yakından ilişkilidir."

"Haklısınız" dedi Savaş Aslan etkilenmiş bir biçimde, "Enerji farklı kültürlerde farklı adlarla bilinir. Japoncada Ki, Çince de Çi, Hintçede Prana, Arapçada Kudra..."

"Evet" dedi profesör. "Enerji bizlere bir hediye, yaratıcı katından aktarılan candır. Düşünce dalgalarımızı ve duygularımızı düzenleyen enerji, hayat gücünün kaynağıdır ve bütün varlıkları canlı kılan etkidir. Evrendeki bütün hareketlerin kaynağıdır, insan bedeni canını kaybettiğinde asli enerji ondan ayrılarak bedenin çözülmesini mümkün kılar."

Profesör, biraz düşündükten sonra konuşmasını etkileyici sözleriyle sürdürdü. Ayhan da gözlerini profesöre dikmiş, tarifi imkânsız bir huşu içinde anlatılanları dinliyordu.

"Bu bilinmeyen ruhsal enerji, canlı varlıkların kanının her damlasının ardındaki candadır, her canlı hücrenin ardındaki harekettedir ve takımyıldızların ve galaksilerin itici gücüdür."

Profesör bakışlarını yukarı doğru çevirdi; sonra yıldızların ona hem çok uzak, hem de çok yakın olduğunu fark ederek konuşmaya devam etti.

"Bu gerçeklik, özellikle de bu bilinmeyen ve görülmeyen enerjinin müdahalesi olmaksızın hiçbir ağaç, ot, bitki ve hatta hiçbir yaşam biçimi var olamaz. Bu enerji sayesinde zayıf bir bitki muazzam bir çölün ortasında yaşam bulur. Organları, damarları ve bütün bedeni canlı kılan bu enerji, ruhsal yaşam gücüdür. Bedenin yaşam gücü tükendiğinde, organların anatomik ilişkileri acı

ya, organların işlevsizliğine ve sağlığın tümünden fenalaşmasına yol açacak biçimde değişip bozulur."

Profesör bir süre sustu, Savaş Aslan'ın gözlerine odaklanarak, donuk ama güçlü bir ses tonuyla, son derece önemli şeyler söylemeye hazırlanırken sözlerine devam etti:

"Büyü, bir enerji transferidir ve hedef alınan insanın ruhsal enerji akışını tahrif etmeye ya da yetersiz kılmaya ve hatta kimi zaman da tümüyle yok etmeye odaklanabilir. İnsanın sağlığı etkilenir ve acıya, hastalığa, ıstıraba neden olur. Cin denilen varlıklar aslında enetji kökenli varlıklardır ve büyü, bu varlıkların bu tür amaçlara koşulması için kullanılan sembolik bir dildir.

'Leta'if diye bir şey duymuş muydunuz Savaş Bey?" diye sor-du beklenmedik bir şekilde aniden.

Savaş ellerini çenesine götürerek, birkaç saniye düşündü.

"Evet" dedi duymuştum, "İslami terminolojide geçen ve 'katmanlar' anlamına gelen bir kelime yanılmıyorsam."

"Harika" dedi profesör, "Leta'if keünesinin tekili latifedir ve enerji sistemi içindeki çok önemli odak noktalarıdır. Herhangi bir latife dengesizleştğinde hastalık oluşur. Allah'ın farklı kutsal adlarını çeşitli sayılarda tekrarlamak önemlidir. Bu kutsal adlar, evrensel enetji kaynağını akışını güçlendiren kıvılcımlar gibidir. Bu ateşleme aynı zamanda, hastanın bedeninde ısı üretilmesine neden olan leta'ifin odak noktalarını da etkileştirir. Hazreti İsa işte bu ilmi en iyi bilen peygamberlerin başında gelirdi. Ve bu bilgeliği kuşaktan kuşağa aktarılan bilgilerle bugün dahi kullanılmaktadır."

Savaş Aslan, "ilginç" dedi nazik bir gülümseyişle; profesörün anlattıklarından etkilenmişti.

Savaş Aslan, "Doğrusu etkilendim" dedi. "Ama sizi bu kadar derin araştırmalara sevk eden motivasyonu merak ettim doğrusu."

"Hiç" dedi profesör sessizce, "Sadece hakikate olan aşkun. hepsi bu."

Profesörün gözleri doldu.

"Sevgili Hocanı" dedi Ayhan, profesörün anlattıklarından etkilenmiş bir şekilde. "Müsaade ederseniz. Savaş Bey'e konuyu açmak niyetindeyim."

Profesör başını hafifçe eğerek, "Elbette" dedi.

"Profesörün yardıma ihtiyacı var, sana biraz da bu yüzden geldik."

"Onur duyanm" dedi Savaş Aslan, "bu dinlediklerimden sonra yeter ki yapabileceğim bir şey olsun."

"Ayhan sakın bir şekilde ayağa kalktı."

"Altmış milyara ihtiyacımız var" dedi utangaç bir şekilde. "Bulabilir miyiz?"

"Altmış milyara mı?"

"Evet" dedi Ayhan sıkılarak.

"Altmış milyar mesele değil, peki ne yapacaksınız bu parayı?" dedi Savaş merakla.

"Köylülere vereceğiz" dedi profesör net bir şekilde.

"Köylülere mi?"

"Evet."

Profesör Ayhan'a baktı. Ayhan'ın göz ucuyla verdiği olur mesajını aldıktan sonra devam etti.

"Hakkari'de uzun yıllar papaz olarak bulunan bir dostum var. adı Marcellius Kayıp Barnabas hıçili'ni bulduğumuzu sanıyorum" dedi. Heyecanlandım. Hem de çok, tarifi imkânsız bir heyecan bu. Köylüler bir mağarada bulmuş. Papaz papirüsleri görünce oracıkta düşüp bayılmış. Para ettiğini anlamaları gecikmemiş bizim şark kurnazı köylülerin. Çarıklı erkânıharp bunlar, bilirsiniz. Dün sabah, köylüler bana geldiler, Marcellius'la birlikte. Eski. çok eski olduğunu hemen anladım tomarların."

"Sonra" diye sordu Savaş heyecanlı bir şekilde.

"Heyecandan bayılacaktım neredeyse. Karbon testi yapabilir miyim diye sordum Böylelikle metnin tam olarak yaşını öğrenebilecektik."

"Ne dediler peki?"

"Sonra köylülerin alınış milyar istediğini söyledi Marcellius, utana sıkıla. Ben de bu parayı bulmak için bazı dini bütün iş adamlarına gittim. Ne var ki hiçbirinin ilgisini çekemedim."

"Keşke daha önce tanışsaydık" dedi Savaş Aslan.

"Süleymaniye'de İstanbul'un belki de en seçkin kütüphanesine sahip bir dostum var. Kesüüikle ilgilenirdi bu işle. Elinde bu tür yazma eserlerden belki de yüzlerce var. Kütüphanede bulunan eserlerin mikrofilm yöntemiyle arşivlenmesiyle bizzat ben ilgilenmiştim. Son bir yıldır, eserlerin dijital fotoğraflarını çekerek, bilgisayar ortamına aktarmaya başladık. Tam on beş bûi eser böylece bilgisayar ortamına aktarıldı."

"Harika" dedi profesör. "Bu dostunuzla tanışmayı ve kütüphanesinden yararlanmayı çok isterim" diye ekledi samimi bir gülümsemeyle.

"Varsayalım bu parayı bulduk ve karbon lestinini yaptırabildik, elimize ne geçecek?" dedi Savaş mağrur bir şekilde.

"Gerçek. Size bundan fazlasını vaat etmiyorum. İki bin yıllık

sır çözülecek. Hristiyanlar piyasadaki Bamabas incilinin ortaçağ ürünü sahte bir eser olduğunu söylediler yıllarca."

"Bu iddiayı çürüteceksiniz o zaman" dedi Savaş bilgiç bilgiç

"Hayır" dedi Ayhan, "tam olarak değil."

"Nasıl yani?"

"Piyasadaki Bamabas incili, bence de bir ortaçağ eseri, buna hiç kuşku yok" dedi profesör, insanı kuşatan, rahatsız eden mavi gözlerini Savaş Aslan'a dikti.

"Bir kopya. Ama bu kopyanın esinlendiği bir orijinal metin olması lazım, ki bu kitap iki bin yıldır kayıp. Akıbetiyle ilgili hiçbir şey yok. Tam bir efsane."

"Anladım" dedi Savaş sessizce. Başını pencereye doğru çevirip gözlerini kısarak aya baktı, ayın büyüleyici parlaklığına dikti gözlerini. Sonra yüzünü tekrar profesore çevirerek,

"Mesele şimdi daha açık" dedi.

"Elbette" dedi profesör kendinden emin bir şekilde. "Tomas, Filipus, Petrus, Yakub, Matta, Incilleri mevcut iken. neden Bamabas incili de olmasın ki?"

"Sayın Profesör" dedi Ayhan, "Bamabas İsa ile hiçbir zaman karşılaşmadı bildiğim kadarıyla"

"Ama şunu atlıyorsun evlat" dedi profesör, "Yeni Ahit kayıtlarında, İsa'nın hayatını ve öğretilerini doğrudan onunla karşılaşan kimselerden duyan bin konumundaydı; bu da onu İncil yazmaya yeterli kılmaz nu?"

"Doğmsu haklısınız" dedi Savaş. "Bamabas önemli bir mektubun yazarı olarak biliniyor. Bamabas gibi büyük saygı ve hayranlık uyandıran bir figürün incil yazmaması için neden yok."

"Aslında Savaş Bey evladım" dedi profesör, "onun adına da bir İncil yazılmamış olması şaşırtıcı olurdu, değil nü?"

"Bir de Bamabas mektubu vardı, değil mi Profesör?" diye sordu Ayhan.

"Evet" dedi profesör ve çantasından Profesör Rodney Blackhirst'in makalesini çıkarıp bazı bölümleri okuyarak devam etti:

"Müslümanlar arasında, Bamabas Mektubu. Bamabas incili ile kanştırılır yıllardır; ancak bunun nedeni ilk Hristiyan kaynakları değil. *Altmış Kitap Listesi* hem Bamabas Mektubu'nu hem de Bamabas Incili'ni birbirinden ayrı ve farklı iki eser olarak listelemiş durumdadır, kanışıklığa neden olmamak için."

"Listelerdeki tüm kitaplar mevcutken, sadece Bamabas Incili'nden hiçbir iz kalmamış olması mantıklı nu?"

"Haklısınız. O çağlardan bu yana bir kitabın ardında adından

başka hiçbir şey bırakmamış obuası normal değil" dinli Ayhan. "O kitap eğer buysa, tarih belki de yeniden yazılacak."

"Elbette o, bunu hissediyorum."

Profesör her iki kitabın listesini Ayhan ve Savaş'ın önüne koydu.

"Bakin şunlara, şaşırtıcı değil mi?"

Deere t um Gelasianum

Peter'in İşleri - mevcut.

Philip'in İşleri - mevcut.

Matthias İncili - parçalar mevcut,

Barnabas İncili - hiçbir şey mevcut değil.

James'in Less incili - muhtemelen Protevangelium.

Havari Peter incili - parçalar mevcut.

Altmış Kitaplar Listesi

Clenient'in Öğretileri - Havarilerin Yasaları - mevcut.

Ignatius'un Öğretileri - mevcut (mektuplar).

Polycarp'ın Öğretileri - mevcut (mektuplar).

Bamabas'a göre İncil - hiçbir şey mevcut değil.

Matthias'a göre incil - mevcut.

Ayhan büyük bir şaşkınlıkla profesörün gösterdiği bölümlere baktı, dikkatli bir şekilde inceledi ve kitapları masanın üzerine koydu.

"Sayın Profesör, dikkatimi çeken bir şey var, sizin de dikkatini-
zi çekmiştir elbette. Neden Barnabas ve Matthias İncili birlikte
gruplannuş? Neden bu iki ad ve her iki listede? Neden Barnabas
ve Matthias?"

"Peki bu kitap nerede bulundu?" diye sordu profesör ve devam etti: "Hakkari'de bir mağaranın içinde, köylüler zeminden ejey aşağıda, geniş bir oda büyüklüğündeki loş mağarada bir lahit buldular. Lahdin kapağını açtıklarında mumyalanmış bir ceset ve bir tonar papirüs tabakası gördüler. Bu ceset büyük bir olasılıkla Aziz Matthias'a aitti. Barnabas'm cesedi imparator Zene zamanında Kıbrıslı keşiş Anthcmios'un gördüğü bir rüya sonucu bulunmuştu. Bir mağarada, göğsünün üzerinde, ellerinin arasında Matthias İncili'ni tutarak. Bu ilginç eşleşme bana bunu düşündürüyor."

"Barnabas'm cesedinin üzerinde Matthias incili. Matthias'ın cesedinin üzerinde Barnabas İncili... Yapmayın Profesör, bu anlattığınız ancak filmlerde olur" dedi Ayhan.

Ayhan ve Savaş öylece profesöre bakakaldılar.

10. bölüm

"Çok fazla sigara içiyorsunuz, Komiserim, sizin için üzülyorum" dedi polis memuru Murat

Komiser Yiğit, "Boş ver" dedi çaresiz bir yüz ifadesiyle. "Atın ölümü arpadan olsun."

Kapı çalındı. "Gir" dedi Komiser Yiğit tok bir sesle.

"Efendim* dedi içeri giren polis memuru, profesörün evinde bulunan saç teüyle ilgili araştırma tamamlandı."

İstihbarat biriminden Turgay elindeki dosyayı Komiser Yiğit'e uzattı.

"Otursana" dedi Komiser Yiğit babacan bir şekilde.

Komiser dikkatli bir şekilde dosyayı eline alıp incelemeye başladı.

"Igor mu? Bu adam Rus."

"Evet efendini Bir dönem Rusların Türkiye'deki adamlarından olduğu biliniyor."

"Simdi anlaşıyor MİT'in Rus Masası nın bu işle neden ilgilen-
diği. Bir yanlışlık yok değil mi?" diye sordu Komiser Yiğit.

"Hayır efendim. Delilimiz çok net. Igor, Rus mafyasının Türkiye'deki en önemli adamlarından biriydi. En son Ömer Lütfü Topal'ı koruyan ekibin başındaydı."

"Hatırladım" dedi Komiser Yiğit. "Topal cinayetinden sonra bir daha haberc alınamamıştı."

"Garip. Çok garip."

"Susurluk kazasında, arkadan gelen beyaz Mercedes'ını içinde onun olduğu iddia edildi, ama kanıtlanamadı. Bir daha da izine rastlanmadı."

"İyi anı Igor'un böyle bir işle ilgilenmesi... bence çok garip."

"Efendim, elimizdeki bilgilere göre Igor'un o dönemde, ulusla-

rarası mafya gruplarıyla çok yakın ilişkileri okluğu biliniyor."

"iyi ama böyle bir adamın profesörle ne işi olabilir ki?"

Turgay elindeki istihbarat dosyasını Komiser Yiğit'e uzattı.

"Efendim bu dosya biraz önce MİT'ten geldi."

"Kemal Bey göndermiştir" dedi Yiğit kendinden emin bir şekilde.

"Evet" dedi Turgay sakince.

"Adı ihsan Tuna. 1993 yılında emekli olmuş."

"Bir deniz albayı mı?" diye sordu Komiser Yiğit, şaşkınğuu
l>olli eden bir ses tonuyla.

"Evet efendim."

"işler karışıyor o zaman" dedi Komiser Yiğit.

"Bana bir sigara verin."

Murat, isteksiz bir şekilde Komiser Yiğit'e sigara uzattı.

"Hakkında bilgi var mı bu albayın?"

"Elimizdeki bilgilere göre, albayın geçmişinde bizi ilgilendiren
bir dunım yok efendim."

"O halde MİT bizi bir yere yönlendirmek istiyor, ama nereye?"
dedi Komiser Yiğit başını iki elinin arasına alarak.

"MITiıı Rus gizli servisiyle bir rekabet içinde olduğu sır değil
efendim" dedi Turgay mütevazı bir şekilde.

"Bence başka bir iş var bu işin içinde, ama ne?"

"Yaptığımız araştınnaya göre, albay emekliliğinden önce Mos-
kova'daki büyükelçilikte askeri ataşelik yapmış."

"ilginç" dedi Komiser Yiğit, "mesele şimdi az da olsa anlaşılı-
yor. Albayın Ruslarla teması var demek ki."

"Bir şey daha var efendim" dedi Turgay heyecanlı bir şekilde.

"Nedir?" diye sordu Komiser Yiğit yüksek sesle. "Söylesene."

"Efendim, albayın son bir ayı tüm telefon kayıtlarıa ulaştık "

"Bunun için mahkeme karar gerekir, biliyorsunuz" dedi Komi-
ser Yiğit.

"Elbette efendim, ama buna ne vaktimiz vardı, ne de soruştur-
mayı riske atacak cesaretimiz."

"Peki. iyi yapmışsınız, ama çenenizi sıkı tutun."

"Elbette. Bizden yana bir şüpheniz olmasın."

"Ne buldunuz peki?"

"Albayın son görüştüğü isimler arasında Savaş Aslan adında,
onludan ayrılmış bir üsteğmen var."

"Ne var bunda?"

"Savaş Aslan'ın çalıştığı şirket olan Cem Net in Ulusal Güven-
lik Dairesiyle yakın ilişkileri olduğunu saptadık."

"Ne tür ilişkiler?"

"Daha çok ticari ilişkiler."

"Araştırmayı elerinleştirin çocuklar, her ikisiyle ilgili detaylı bilgi istiyorum. Deliller oluşunca sorguya alabiliriz."

"Bir şey daha var efendim. Geçen bahsettiğiniz gazeteci, Ayhan Sualp..."

"Evet?"

"Savaş Aslan'ın yakın arkadaşı."

10. bölüm

Rus Dış istihbarat Servisi Başkanı Valentin Ivanov bacaklarını ahşap masanın üzerine atmış, bir elinde votka, diğennde Küba'dan yeni getirttiği Havana purosı. KGB'nin Moskova'daki komünizm döneminden kalma en büyük büasuuu en üst katında. Çaykovski'nin C. Senfonisi'ni sesiu sonuna kadar açmış dinlerken, Mosko-va'nın gümüş rengi göklerinden lapa lapa kar yağıyordu.

FSB Başkanı Nikolay Petruşev ve GRU Generali Albrcı Çerni-şev kapıyı çalıp içen gırdıklennde Ivanov'ı bu halde gördüler, kendilerini boktan bir olayın içinde bulacaklarına zerre kadar şüpheleri yoktu. Çanlar başka kimin için çalıyor olabilirdi ki? İçeri girdiler, Ivanov ayağa bile kalkmadı. Müziğin sesini kısmak saygı göstensi olarak bile algılanabilirdi. Yapmadı bunu. Kılmı bile kıpırdatmadı. Ayağa kalkıp oturmaları için yer gostennekse mu-cize olurdu.

Valentin Ivanov, elindeki fotoğrafları sinirli bir şekilde masada bulunanların önüne attı.

"Beyler, bir açıklama istiyorum. Nasıl oluyor da böyle bir olay-da eski bir KGB subayının fotoğrafına rastlayabiliyorum... Söyler misiniz bana? Ha söyler misiniz?"

Petruşev tam ağızını açıp, "efendini" diyecekken, Valentin gözle-n yerlerinden fırlayacakmış gibi öfkeyle ve yüksek sesle konuştu:

"Senin de, efendinin dc. seni oraya getiren zihniyetin de... Ba-na maval okumayı kesin, sizi gidi bok çuvallan! Bu pıslığı siz te-nüzleyeceksiniz, ben değil!"

GRU generali şapkasını çıkarp dizlerinin üzerine koydu.

"O şapkanı görüyor musun, General."

"Görüyorum efendim."

"Onu al... Gerisim sen lamamla."

"Efendim."

Generalin sözü Ivanov'un bıçak gibi sözleriyle kesildi.

"Bir açıklama istiyorum Beyler... Türkler çıldırmış durumda, bir açıklama bekliyorlar... Diplomatik bir knz çıkmaması için şimdilik gizli tutacaklar... Ama ödemek zorunda kalacağımız bedel büyük..."

General, Ivanov'un gözlerine ürkekçe bakarak, "Putin'in haberi var mı?" diye sordu.

"Nasıl olmaz? Bir de soruyor. Sabah ayrıntılı bir rapor istedi benden... Ve ben SVR'nin başkanı olarak. Türkiye'de cüayete karışan bir elemanımız olduğunu Rusya devlet başkanından öğreniyorum..."

"Sonumuz yakındır" dedi FSB Başkanı Nikolay.

GRU generali elindeki fotoğrafa baktı ve SVR başkanıyla göz göze geldi.

"Onu tanıyordun, değil nu General?.."

Generalin gözleri küçüldü.

"Evet. Ah, Igor... Gençliğinde ülkemiz için çok şey yaptı... En iyi elemanlarımızdan biriydi..."

"Dokuzuncu timden, değil nü?"

GRI" generali evet anlamında başını salladı...

"Beyler, sanırını bana anlatmanız gereken çok şey var" dedi Valentin.

GRU generali ile FSB başkanı birbirlerine baktı...

"Her şey istanbul'daki emekli bir deniz albayının yaptığı bir teklifle başladı."

10.bölüm

İhsan Albay, pasaport kontrolünde, bitmek bilmeyen bir kuyrukta bekliyordu. Soğuğun Moskova ile adeta bütünleştiğini düşündü. Rusya'daki bürokrasiyi görünce o eski günleri haırladı. "Yıllar bu güzel şehri hiç değiştirmemiş" diye geçirdi içinden. Türkiye'nin ne kadar rahat bir ülke olduğunu düşündü sonra. Henüz Moskova semalarında süzülürken dağıtılan "göçmen kartları" endişelenmesine, kalbinin yine hızla çarpmasına yetmişti. Her iki tarafının da dikkatlice doldurulması gerektiği söylenen kartların sadece bir tarafının kontrol edildiğini görünce İhsan Albay rahatladı. Ama yine de sorun çıkmaması için dua ediyordu.

İhsan Albay pasaport ve vize işlemlerinden sonra dışarı çıktığında. sıcaklık eksi 011 derecedeydi ve soğuğa karşı yanında getirdiği eldiven, kaşkol ve şapkasıyla hazırlıklıydı, İhsan Albay hemen bir taksiye bindi.

"Arbat Caddesi lütfen."

Taksi şoförü. "Tamam Bayını" dedi.

Şoför dikiz aynasından İhsan Albay a bakıyor ve sanki konuşacak bir konu arıyordu.

Taksi şoförü "Trafik Moskova'da bir işkencedir, Bayını. Yakında Rus votkası kadar meşhur olursa şaşmayın" dedi.

İhsan Albay gülümseyerek. "Öyle gözüküyor. Önceden de böyleydi" dedi düzgün Rusçasıyla

Taksi şoförü, "Evet. Sadece otuz kilometre mesafedeki Moskova'ya ulaşmamız iki saati buluyor. Son yıllarda arabalara çok talep var. Birde benzin fiyatları çok düşük burada Benzinin litre fiyatı elli cent civarında. Bu rakam, bir metro bileti fiyatına denk."

İhsan Albay bir taraftan şoförün anlattıklarını dinliyor, bir taraftan da şehri bir sanatçı dikkatiyle inceliyordu. Halkın kaldığı

soğuk görünümlü binalar, kamu binalarının ihtişamı yanında kayboluyordu. Moskova'daki en görkemli binalardan biri Rus Dışişleri Bakanlığı'na aitti ve Stalin döneminde yapılan bu binadan ülkede yedi tane bulunuyordu.

İhsan Albay'm meraklı gözlerle binalara baktığını fark eden şoför, "Bu bütalara Stalin'in yedi kardeşi' derler. Şu ilendeki, meydana, Saint Basile Katedrali. Moskova'nın simgesi olan bu kubbeli yapı, çoğu insan tarafından Kremlin Sarayı ile karıştırılır."

Moskova'daki katedrallerin bu ortak kubbeli yapısı, dini bir sembole dayanıyordu. Kubbelere, Ortodokslara kutsal sayılan, yanan mumun aldığı şekilden esinlenerek inşa edilmişti.

"İşte Bayım, Arbat Caddesi burası."

İhsan Albay teşekkür ederek, cebinden on dolar çıkarıp uzattı. Şoför memnun bir yüz ifadesiyle, "Çok cömertsiniz Bayım, «na borcunuz yirmi dolar" dedi.

İhsan Albay itiraz etmedi. Cebinden bir on dolar daha çıkarıp uzattı.

Arbat.Caddesi, İstanbul'un istiklal Caddesine benziyordu. İhsan Albay uzun cadde boyunca yürümeye başladı. Caddede sıralanan Rus restoranlarında geleneksel yemekler ve Rus votkası sunuluyordu. Sokaklara atılan sigara izmaritleri gibi, Moskova sokaklarında bira ve votka kütüphanesi vardı. Bu saatte, takımı elbisesi içinde, bir elinde iş çantası diğerinde bira şişesiyle yürüyen insanları şaşkınlıkla izledi. Bazı sokaklarda şişe ve kutulardan adeta küçük tepecikler oluşmuştu.

Sonra Nadya'yı düşündü. Gökyüzünün hiçbir zaman onun gülen çocuk gözleri kadar masmavi olmadığını hatırladı. O son gün. Arbat Parkı'nın hemen ilerisinde, ona yazdığı son şiiri okumak için gittiği o restoranı hatırladı.

"Nadya saçları örerdi, ben seyrederdim. Nadya aynada kendine gülümserdi. Hayatımda bir çılgınlıktı Nadya. Ben severdim Nadya'yı. Nadya hep beddua ederdi"

Sonra ellerini, bir kadını kadın yapan o narin, deniz kabuğu inceliğindeki ellerini hatırladı.

O akşamı hatırladı.

O akşamı.

O akşam.

Nasıl unutulabilirdi ki? Aklından nasıl çıkarabilirdi ki?

O akşam Arbat'taki o restoranda Nadya'yla görüşmeye gittiğinde. görüşmeye gelen Albay Çernişev'di.

"İyi aksamlar Albay" dedi Çernişev nazikçe.

Albay bu cüretkâr davranış karşısında her şeyin bittiğini anladı. Büyük bir sükûnet içinde sonunu bekleyen bir av gibiydi. Çernişev usulca masaya oturdu.

"Aşk güzel şey Albay, doğrusu yazdığınız şiirler, karargâhta elden ele dolaşüyor."

Albay artık bir av olduğunun farkındaydı.

Sessizce celladının yapacağı son hamleyi beklerken, hâlâ ve sadece Nadya'yı düşünüyordu.

"Adım Çernişev. Rus Askeri İstihbarat'ta albayımı."

Albay sigarasını kül tablasına sertçe bastırarak söndürdü.

"Tanıştığınızı sanmıyorum."

"Oysa biz sizi çok iyi tanıyoruz Albay. Konuşmak istiyorum. Bizim konumu muzdaki iki asker ne konuşabilir bilmiyorum doğrusu... Sız zeki bir askersiniz. Durumunuzu pekâlâ avantaja çevirebilirsiniz."

"Diplomatik dokunulmazlığım olduğunu hatırlatırım size. Bu yaptığınız kabul edilemez."

"Yapmayın Albay, istihbarat bir oyun, zevkli bir oyun. Sizin konunuzdaki bir adamın ilişkilerinde dala dikkatli olması gerekmez mi? Ne yani. Türkiye'nin Moskova'daki askeri ataşesüü başboş mu bırakacaktı? Sizinler bizimkileri izlemiyor mu? Doğrusu size saygı duyuyorum. Önceleri Nadya ile ilişkinizin, nasıl söyleyeyim, her zamanki gibi, gündelik, bir gecelik ilişkiler gibi olacağını sanmıştık. Oysa sonralan, bunun sizde ne büyük bir tutku olduğunu gördük. Karargâhta sizinle ilgili bahisler bue açıldı."

"Sadede gelin Albay."

"Bu arada fala olan düşkünlüğünüz de dikkatimizden kaçmadı. Hayatınıza yeni bir kadın girecek.' Hatırladınız mı? Ben yazmıştım onu. Bir an şüpheleneceğinizi düşündük, ama siz Türkler böyle şeylere çok meraklısınız. Ne çok güldüğümüzü anlatamam. En çok da baş harfi N' bölümüne."

"Lütfen sadede gelir misiniz?"

"Bizimle çalışmanızı istiyonuz İşbirliği."

"Bu işbirliğini yapabüecek organlar mevcut. Bana teklif ettiğiniz bu işbirliğini amirlerinle bildirmem gerekecek."

"Siz bilirsiniz. Size bu konuda baskı yapacak değiliz. Elimizdeki ateşli sevişme sahnelerini kullanarak şantaj yapacak da değiliz! Meslektaşlar birbirlentie bu konuda anlayışlı olmalıdır. Aile hayatınızın tehlikeye girmesini ister miyiz hiç... Biz sizinle sağlıklı bir ilişki geliştirmek niyetindeyiz."

"O halde?"

"Bizimle çalışırsanız, teşkilatımızın en önemli beyinlerinden biri olursunuz. Sizi ülkenizde koruruz, yükselmeniz için elimizden geleni yaparız. Sizinle nasıl bağlantıya geçeceğimizi sizden ve benden başka kimse bilmeyecek. Bu konuda usta olduğumuzu siz de bilirsiniz."

"Hayır, yapamam bunu, ülkeme ihanet edemem" dedi İlişan Albay.

"Ülkenize ihanet etmenizi isteyen kim? Biz sadece işbirliği istiyoruz" dedi Çernişev şeytani bir ses tonuyla

"Bunun karşılığında bana para ve gelecek vaat ediyorsunuz, öyle mi?"

"Hayır, tüm bunlardan daha önemli bir şeyi, Nadya'yı vaat ediyoruz size. Hayatınızın anlamı o, değil mi? O olmadan paranın ve gücün ne anlamı olabilir ki?"

Albayın o an tüm dünyası karardı. Seçeneklerin ikisi de çok acıydı.

ihsan Albay ayağa kalktı, meslektaşının gözlerinin içine bakarak. "Hayır" dedi.

"Hiçbir şey, ama hiçbir şey Ülkeme ihanet etmeme neden olabilecek kadar önemli olamaz. Aşk bile..."

"Nadya, kim bilir nerelerdesin şimdi? Saçlarını çöz geceye karşı. Rüzgâr hemen yanı l>aşında, kokunu getirsin bana, saçlarını çöz... Nadya"

Arbat Caddesinde yürürken buüan hatırladı, aradan geçen on yılın ardından.

Onu tekrar buralara getiren, Moskova'nın buzlu iklimine sürükleyen neydi? Aşk mı, yoksa intikam mı?

Kim bilir?

Hemen yanı başında siyah bir Mercedes durdu. Zaten bekliyordu bunu. Kapı açıldı. Albay içeri doğru baktı. Çernişev'di. Yaşlı kurt hiç değişmemişti. Arabaya bindi. Mercedes, soğuk ve karlı Moskova sokaklarında kaybolup gitti.

10. bölüm

Savaş Aslan uyandığında saat sabahın onuydu. Yüzünü yıkamak için banyoya yöneldi.

"Günaydın" dedi profesör.

"Günaydın" dedi Savaş Aslan. "Erkencisiniz."

"Erken kalkmayı severim. Hem belli bir yaştan sonra insan uykudan da zevk alamıyor eskisi gibi."

"Lütfen rahatınıza bakul" dedi Savaş nazikçe. "Ben birazdan kahvaltıyı hazırlarım."

"Ben hazırladım bile" dedi profesör. "Size zaten epey zahmet verdik gece yansı. Dertsiz başınıza dert aldınız."

Savaş Aslan gülümseyerek profesörün yanından geçti.

"Ayhan evladım, kalk artık sen de. sabah oldu."

Ayhan yattığı kanepeden doğruldu.

"Saat kaç?"

"On bir oldu artık. Acele etmemiz lazım. Hadi toparlan"

Ayhan gözlerim ovuşturarak. "Kahvaltı da hazır, öyle nü?" dedi.

"Evet" dedi profesör gülümseyerek.

Hep birlikte masaya oturdular.

"Parayı dert etmeyin" dedi Savaş bir taraftan çayını kaşıtırdı. "Siz uyurken, ben bankaya kadar gidip, parayı ayarladım."

Profesör ile Ayhan birbirlerine baktı.

Profesör, "Bu parayı en yakın zamanda ödeyeceğim, hiç şüpheleniz olmasın. Yardımseverliğiniz takdire şayan," dedi.

"Para önemli değil" dedi Savaş nazikçe. "Önemli olan tüm bu anlattıklarınızın gerçekleşmesi Bence bu paradan çok daha önemli."

"Sağ ol" dedi Ayhan. "Çok iyisin."

"Benim birazdan çıkmam lazım. Para çantanın içinde. Daha

sonra tekrar görüşürüz. Bir sorun çıkarsa ara beni."

"Sağ ol ağabey."

"Çok teşekkür ederiz, Savaş Bey."

"Rica ederim."

Ayhan Savaş'ın verdiği çantayı açtı.

"Artık incil'i alabiliriz, değil mi Hocanı?"

"inşallah" dedi profesör düşünceli bir şekilde.

"Her şeyin bu kadar çabuk olması beni düşündürüyor biraz."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Sadece bir his, o kadar. Sanki izleniyormuşuz gibi geliyor, birileri her şeyden haberdarmış gibi sanki."

"Kimin haberi olabilir ki Hocam" dedi Ayhan şüpheli bir şekilde.

"Ayhan sen MİT ajanı falan değilsin, dimi!"

"Saçmalamayın Hocam, lütfen."

"Hani silahın falan da var ya, o yüzden dedim."

"Bence vakit kaybetmeden işimize bakalım Hocam, bırakın böyle şeyleri."

"Tamam, tamam şimdi çıkarız. Saat birde kaldıkları otelde buluşacaktık, Laleli'de bir yerlerde kalıyorlar. Adreslerini vermişlerdi."

Profesör gözlüklerini taktı ve cebinden çıkardığı kâğıtlara tek tek bakmaya başladı.

"İşte burada Ferit Hotcl. Numara 28. Cami karşısı diye de not düşmüşüm."

"tamam Hocam, çıkaralım artık Çok vakit kaybettik."

"Araba burada kalsın hocam, en iyisi bir taksi çevirmek, böyle daha güvenli."

"Tanıanı sen bilirsın" dedi profesör yüzünü buruşturarak.

Birlikte dışarı çıktılar. Ayhan sokaktan bir taksi çevirdi. Taksiye bindiler. Saat 11:30. Ayhan'ın zihninde türlü düşünceler. Ya bir şey olursa... Yok canım ne olabilir ki... Kötü şeyler düşünmemeli insan. Bu İncil bir tarihi eser değil mi? Ya tarihi eser kaçakçılığından tutuklanırsak? Yok canım, olur mu öyle şey? Peki ya gittiğimizde köylüleri otel odasında ölü bulursak? Olur mu olur valla? Düşünsene... "Gazeteci Ayhan Sualp ile Profesör Kemal Yılmaz, Hakkanlı köylüleri otel odasında öldürdü." Ohaaa!.. Kim inanır ki canım buna. Peki ama "Sizin ne işiniz vardı?" diye sorduklarında ne cevap vereceğiz? Böyle bir olayla karşı karşıya kalırsak senaryomuz hazır olmalı değil mi?

Taksi şoförü sigara yaktı. Yanında oturan Ayhan'ı göz ucuyla süzdükten sonra,

"Nerelisin hemşehrim?" diye sordu.

"İstanbul."

"Essah nu? Niresinden?"

"Beşiktaş."

"İlaa... Sen hakkaten İstanbullusen gardaş."

Şoför dikiz aynasından profesörü keserek.

"Amca nassın?"

Profesör, gülümseyerek, "Sağ ol evladım" dedi.

Ayhan ile profesör birbirlerine baktı ve yolculuk bitene kadar da konuşmadılar.

laleliye geldiklerinde saat neredeyse on iki buçuktu. Ayhan parayı uzattı.

"Sağ ol gardaş."

Aynı anda arabadan indiler.

"Ferit Otel burası galiba Hocam"

"Evet" dedi profesör. "Burası olsa gerek."

Birlikte içeri girip, resepsiyona doğru ilerlediler.

"Buradayız Hocam" diye bağırdı Murtaza iki kişiydiler.

Birinin adı Murtaza. Kırkın üzerinde olmalı. Elindeki siyah poşetin içinde iki bin yıllık bir kitap olduğunu düşünmek insanı garip bir hale sokuyor. Maddi değerini ölçmek imkânsız. Arada bir göz ucuyla poşeti yokluyor Murtaza. Böylelikle kendini daha önemli hissediyor olmalı. Üzerindeki gri kumaş pantolonu yirmi yıl kadar önce bayramlık niyetine aldığı çok belli. Mutlaka özel günlerde giyiyor olmalı. Yazın kavurucu sıcaklığına rağmen, kahverengi gömleğinin üzerinde karısının özenle ördüğü hırkadan hiç de rahatsız değil. Köyün muhtarı havasında.

Mahmut ise fazlaca delikanlı, fı tarihinden kalma yumurta topuklu ayakkabısı, elinde akik tespihi, bağn sonuna kadar açık siyah ipek gömleğiyle şehrin sahibi havasında.

"Merabayn Hoca Efendi" dedi o da bıçkın delikanlı edasıyla. Göz ucuyla Ayhan'ı göstererek ekledi, "Bu kim?"

"Bu benim arkadaşım" dedi profesör. "Bana yardımcı oldu. para konusunda, gazeteci."

"Hocam" dedi Murtaza, "Olmadı şimdi. Yalnız gelecektiniz hanı? Gazeteci işi bizi bozar."

"Sakin olun" dedi Ayhan gergin bir şekilde. "Sadece yardımcı olmak istiyorum. Gelin oturalım şöyle."

Lobiye doğru ilerlediler. Laleli esnafından bir Rus kadını Ay-

Han'ı olanca dikkatiyle süzerken, Ayhan can havliyle denlini anlatmaya çalışıyordu.

"Amacım yardım etmek, gazetecilik yapmak için gelmedim buraya."

"Aman ha, evli barklı adamız, öyle gazetelere çıknak istemeyiz" dedi Murtaza

"Para hazır nu?" diye sordu Mahmut, kıkırdayarak.

"Evet" dedi profesör heyecanla. "Hepsi burada. Tam altmış milyar."

Profesör çantayı uzattı. Murtaza çantaya aldı, etrafı şöyle bir süzerek çantayı açtı.

"Burada tam altmış milyar mı var şimdi?"

"Evet" dedi profesör. "Kitabı alabilir miyim artık?"

"Al tabu. Hayrım gör Hocam."

Ayhan ve profesör dışarı çıktılar.

10. bölüm

"Yıllar sizi hiç değiştirmemiş dedi Çernişev büyük bir dikkatle, göz göze gelmekten çekindiği eski rakibine.

Albayın yüzünde ise liep o kaybolmuşluk ifadesi vardı. Yorgun bir olgunluk, sesinde altmış yılın görmüş geirmışliği.

"Sizi de" dedi albay. Mercedes marka siyah otomobilin arka koltuğunda, sanki biraz önce adam öldürmüşler gibi gergin duran iki adam. birbirlerine bakmaktansa dışarı bakmayı tercih ediyordu. Grgszlğe kaçacak lkslkteki araçları, korumaları, tekileriyle Rus mafyası sokakları doldurmuştu. Halk yeraltına hımmış, mafia yer üstüne çıkmıştı sanki

"Uzun zaman oldu" dedi ernişev.

"Evet Neredeyse on yıl. Sanki birkaç saniye gibi geldi bana" dedi İhsan Albay.

Zaman geçiyor, her şey değişiyor, biz de yle."

"Nadya nasıl?" diye sordu albay, sesi titreyerek.

"İyi" dedi ernişev. "Sen gittikten sonra ne kadar iyi olabilirse, işte o kadar. Aşkı kaybeden ne bulabilir ki hayatta? Sen nasılsın?" diye sordu Çernişev, sinsice.

"Anlaşmaya geldim" dedi albay olanca cesaretiyle.

"Anlaşmak mı?"

"Evet" dedi albay rahat bir şekilde.

"ok cüretkâr bir söz. Biraz geç kalmadınız mı? Yeni bir anlaşma yapmak için artık çok geç, maalesef bizim için eski değeriniz kalmadı. Bizimle o zaman anlaşsaydıınız her şey çok farklı olurdu elbette" dedi ernişev.

"Kayıp İncil'i duyduunuz mu?" dedi İhsan Albay ernişev'İn gözlerinin içine bakarak.

"Kayıp incil n?" dedi ernişev. "Kayıp bir incil olduğunu bil-

iniyordum" dedi kahkaha alarak

"Kayıp Barnabas incili nden bahsediyorum" dedi albay özgüveni yüksek bir ses tonuyla.

Araba Kremlin Sarayı'nın kızıl duvarları ve hemen dibinde yaşamı devrime adanmış önde gelen sosyalistlerin mezarlarının önünden geçerken, albay, Lenin'in mozolesi ile Bazik Katedrali'ne baktı. Mozolenin önündeki komünizmin çakı gibi askerleri gitmiş, yerine sanki "kır bekçileri" gelmişti.

"Barnabas'm bir İncil'i olduğunu bilmiyordum" dedi Çerņişev sessizce.

"Yapmayın" dedi albay. "Siz ki yıllarca Türkiye'deki eski manastırların izini sürdünüz. Heybeliada'daki Deniz lisesinin içindeki manastırla ilgili araştırmalarınızı unutmadık. Din, sizler komünistken bile hiçbir zaman gündeminizden çıkmadı. Vatikan bu İncil'i elde edebilmek için milyonlarca doları çoktan gözden çıkardı. Eski ABD başkanı özel uçağıyla Türkiye'ye gelerek bu incil'i istedi bizden."

"Biz Carter'ın gelişini başka türlü yorumlamıştık oysa" dedi Çerņişev.

"Bilgi olmayınca, yorum da yanlış oluyor" dedi İhsan Albay.

"İlgilenmiyoruz" dedi Çerņişev. "Barnabas İncil'i dediğiniz şey, ortaçağda Müslüman olmuş bir İtalyan tarafından yazılmıştır. Bunlar Müslümanların uydurmaları."

İncil'e karbon testi yapıldı" dedi İlşan Albay. "Sonuç şaşırtıcı. Milattan sonra yaklaşık yetmiş yılını gösteriyor. Ortaçağ eseri kopya olabilir, ama bu hiç de kopyaya benzemiyor" dedi İhsan Albay, rakibini etkilemeyi başarak.

"Bu kitap bizi çok ilgilendirmiyor" dedi İhsan Albay. "Ama sizi ilgilendirecektir. Sanının sizden önce başkalarının eline geçmesini istemezsiniz."

"Peki" dedi Çerņişev. "Varsayalım ilgileniyoruz. Bizden ne istiyorsunuz?"

"Nadya'yı" dedi albay sesi titreyerek.

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu" dedi albay gözlerinden yaşlar boşanarak.

Çerņişev hiçbir şey söylemedi.

"GÖzyaşları... Bir askere çok yakışıyor!"

"Sadece birkaç dakika, o kadar."

Çerņişev kafasını hayır anlamında salladı.

"Bu çok zor" dedi Çerņişev. "Çünkü artık senden nefret ediyor."

"Neden?" dedi albay.

"Çünkü ona bir elveda bile demeden gittin."

Araba albayın otelinin önünde durdu.

"Sızı arayacağız" dedi Çernişev.

Albay tek kelime bile etmedi. Arabadan indi. Bir sigara yaktı.

Arkasına bakmadan öylece yürüdü gitti.

Moskova'da lapa lapa kar yağıyordu.

10. bölüm

Profesör ve Ayhan yoldan geçen bir taksiyi durdurdu.

"Atla" dedi profesör Ayhan'a.

Taksiye bindiler. "Nereye usta?" dedi taksi şoförü gayet ukalaca

"Boğaziçi Üniversitesine evladım" dedi profesör babacan bir ses tonuyla

"üniversiteye illi gidiyoruz Hocanı* dedi Ayhan.

"Evet" dedi profesör. Kaybedecek vaktimiz yok. Laboratuvar saat dörtte kadar açık. Numuneyi hemen verip sonucu beklememiz gerek."

"Sonuç ne kadar zamanda belli olur?" diye sordu Ayhan.

"Fazla sürmez" dedi profesör. "Bir iki saat kadar."

"Sonra ne yapacağız peki?" diye sordu heyecanla.

"Sonra otunup tercüme etmeye başlayacağız elbette, elimizdeki kitap tanhi Bamabas Incili'yse eğer."

"Anladım" dedi Ayhan. "Peki ya sonra?"

"Sonrası belli. Sonucu tüm dünyaya açıklayacağız."

"Peki ya eser gerçekten tarihi Baniabas Incili ise, o zaman tanhi eser kaçakçılığı suçuyla karşı karşıya kalmaz mıyız?"

"O riski göze alıyorum" dedi profesör.

"Hocam" dedi Ayhan, "yetkili birilerini bulsak. Mesela Eniniyet'e falan gitsek. Ya da ne bileyim Genelkurmay'a falan."

"Olmaz" dedi profesör. "İncil'e hemen el koyarlar. Konunun stratejik önemini anımsayan fazla sumız."

Ayhan sustu. Belli ki korkuyordu.

"Başka şansımız yok" dedi profesör. "Önce karbon testini yapmalıyız."

"Hocam, peki ya İncil'in başına bir şey gelirse?" dedi Ayhan gergin bir şekilde. "En azından mikrofilmlerini alsak."

"Akıllıca olur dedi" profesör. "Mikrofilmleri aldıktan sonra kitabı yetkililere teslim eder, kurtuluruz."

"Geldik" dedi taksi şoförü.

Ayhan taksimetreye baktı. Cebinden para çıkan şoföre uzattı.

"Eyvallah" dedi taksi şoförü başını memnuniyetle sallayarak.

Birlikte taksiden indiler. Profesör siyah poşete sımsıkı sanlarak laboratuvarın bulunduğu bölüme doğru yürümeye başladı.

"Saat kaç?" diye sordu Ayhan'a.

"iki buçuk Hocanı" dedi Ayhan.

"Hâlâ vaktimiz var" dedi profesör. "Yine de acele edelim."

"Merhaba Serpil kızım" dedi profesör, laboratuvar asistanına.

"Tanıştırayım, Ayhan Sualp, gazeteci."

"Memnun oldum" dedi Ayhan kibarca.

"Neden geldiğimizi biliyorsun Serpil, telefonda bahsettiğim konu."

"Evet Hocam hatırlıyorum. Ama önce şu formu doldurmanız gerek" dedi Serpil gülümseyerek.

"Tamam" dedi profesör suratım asarak. Ayhan'la göz göze geldiler. "Sen şunu al ve hemen teste başla."

Serpil siyah poşetin içindeki papirüs tomarlarını özenle çıkardı.

"Bu nedir Hocanı?" diye sordu Serpil.

"Bunlar Aramice yazılmış papirüsler Serpilciğim, Bahsettiğim o eski metinler bunlar. Yaşını öğrendikten sonra anlayacağız tam olarak ne olduğunu. Sen küçük bir numune al, şimdilik yeter."

"Tamam Hocam" dedi Serpil.

Serpil papirüslerden küçük bir numune almak için laboratuvara girdi.

"Fonnu doldurmanız sonın olmaz mı?" dedi Ayhan sessizce.

"Hayır" dedi profesör. "Sadece formalite, o kadar."

Profesör dikkatle formu doldurdu.

Serpil küçük adımlarla geri döndü. "Tamam" dedi Hocam. Numuneyi aldım. Heni papirüslerden, hem de üzerindeki yazıdan."

"Hauka" dedi profesör.

"Papirüsleri bu çantanın içine koydum. Bu poşetten daha iyi olur diye düşündüm" dedi Serpil.

"Çok nazıksın" dedi profesör.

Profesör çantayı Ayhan'a verdi.

"Sonuç ne kadar zamanda belli olur?" diye sordu Ayhan.

"Bir saate belli olur" dedi Serpil kendinden emin bir şekilde.

"Çok güzel" dedi profesör memnuniyetle.

"Bir saat sonra buradayım o zaman."

"Gerek yok Hocanı" dedi Serpil "isterseniz telefonla da öğrenebilirsiniz."

Ayhan ve profesör birlikte dışarı çıktılar.

"Hemen mikrofilmlerini almalıyız" dedi Ayhan.

"Tamam" dedi profesör heyecanla

"Nerede yapacaksın bu işi?"

"Bildiğim bir yer var Hocam" dedi Ayhan ve dosdoğru Savaş Aslan'a gittiler.

10. bölüm

Emniyet Genel Müdürlüğü
Ankara

"Bu inanılmaz" dedi Emniyet İstihbarat Daire Başkanı Müfit Uzun. "Nasıl olur da Ruslar boyle bir işe kanşır anlamıyorum."

"Konu çok karışık efendim" dedi Komiser Yiğit. "Igor bir dönem Rusların Türkiye'deki en önemli adamıydı. Elimizdeki bilgilere göre Türkiye'de çok denn ilişkiler ağma sahip. Igor'un Türkiye'de en son görüştüğü isimlerden biri İhsan Tuna Emekli bir deniz albayı. Moskova'da askeri ataşelik yaptıktan sonra emekli olmuş. Ankara'da bir güvenlik şirketinin yöneticisi. Aynı zamanda..."

"Evet" dedi Müfit Uzun, "devam et."

"Ulusal Güvenlik Dairesi'yle irtibatı var."

"İlginç" dedi Müfit Uzun.

"Dahası, İhsan Albay'm düzenli olarak görüştüğü bir başka isim var. Aralarında hiyerarşik bir ilişki olduğu çok açık "

"Nasıl yani?" dedi Müfit Uzun.

Tam olarak çözemedik. Ama aralarında örgütsel bir ilişki olduğundan kuşkuluyoruz."

"Ne tür bir örgüt?"

"Tam olarak bilemiyoruz. Ama bir türdua-büyük karışımı bir örgüt- Başlarında Melih Güler adında tuhaf kitaplar yazan bir adamı var."

"Melih Güler nü dedin?" diye sordu Müfit Uzun.

"Evet" dedi Komiser Yiğit.

Müfit Uzun düşünceli gözlerle Komiser Yiğit'e baktı.

"Biz bu işi çözemeyiz evlat. Vakit varken bu işten vazgeçelim."

"Neden?" diye sordu Komiser Yiğit safça, çayından bir yudum diktan sonra.

"Ergenekon'a toslamışsın da ondan" dedi Müfit Bey. Müfit ey'in beti benzi atnuş. yüzü korkuyla gerilmişti. Önce kravatını izdü, sonra çekiştirerek tümüyle çıkardı, katlayıp masanın üzerine koydu, sonra masada duran sudan bir yudum aldı. Birden >grulup pür dikkat Komiser Yiğit'e baktı.

"MİT'in bu işi neden bize havale ettiği de şimdi anlaşılıyor. Sen tosladığın masa, Ergenekon'un 'Mavi Masası' olmalı evlat."

"Mavi Masa mı?" diye sordu Komiser Yiğit ürkek bir şekilde.

"Evet" dedi Müfit Bey.

Yiğit, Müfit Bey'in ifadelenndeki kesinliği, yüzündeki ciddiyeti • korkuyu görünce sarsıldı. Bir an dizlerinin bağuuu çözüldüğünü hissetti. Korkuyordu. Karşı karşıya olduğu şeyin gerilimine ıyanamıyordu. Çevresindeki insanlar, onu tanıdıkları en korku-uz adam olarak biliyorlanlı ve o şu an korkudan titriyordu. Bili-rcce şey geçiyordu kafasından. Uzun süren bir suskunluk ve şaş-ılıktan sonra

"Hiçbir şey yapamaz mıyız?" dedi Komiser Yiğit sesi titreyerek.

"Bu dunımda maalesef bir şey yapamayız" dedi Müfit Bey.

"Neden" diye sordu Komiser Yiğit sessizce.

Müfit Bey derin bir iç çektikten sonra konuştu:

"Bundan yıllar önce Baron Rudolf von Sobbettondori diye bir lanı yaşardı. Hitler'i iktidara taşıyan Tinde örgütünü o kurmuştu."

"İlginç" dedi Komiser Yiğit, "ama konumuzla ilgisini anlayamam" dedi nazikçe.

"Şu andan itibaren anlatacaklanm sadece ikimizin arasında dacak, tamam nu?" dedi Müfit Bey.

"Tamam" dedi Komiser Yiğit, önemli bir şeye odaklanmanın erginliğinden sıyrılmaya çalışarak.

Müfit. Bey anlatmaya başladı:

"Thule, kurulduğu ilk günden beri karanlık bir örgüttü. Alman istokrasisinden oluşan, karanlık amaçlar güden bir büyü pak-ydı. Arkalannda (iermonerden adında bir başka örgüt vardı. Tanakçılardan fazlaca etkilenmişlerdi. Okültist, simyacı ve Kilise arjuydılar. Sembol olarak gamalı haçı benimsemişlerdi. Şaşırtı-bir şekilde bu sembol daha soıua Nazilerin de resnü amblemi tmuştu. Ari ırkın üstünlüğünü ve pan-Cermenik bir Alnıan inıpa-toriüğünün kurulmasını savunuyorlanlı. Pagan antik Alman liltürünün yeniden uyandmlması en büyük hedefleriydi."

"Pagan kültürü mü?" tüye sordu Komiser Yiğit dikkatle.

"Evet" dedi Müfit Bey ve «levanı etti

"Alman ordusu içinde nasyonal sosyalizmi örgütleyen Thule örgütünün kurucusu Baron von Sebottendorfftu. Uzun yıllar doğu ülkelerinde bulunmuş, araştırmalar yapmıştı. Mısır ve İstanbul'da da uzun süre kalmıştı. Bu gezileri sırasında sünya, astroloji ve Kabala ve İslam sufizmi üzerinde çalışmalar yapmıştı."

"Kabala mı?"

"Evet, Kabala. Yahudi mistisizmi de diyebiliriz buna. Baron. Kabala çalışmalarıyla gerçekliğin bu- başka boyutuna kapı aralayacağına, aynanın arkasına geçebileceğine inanıyordu."

"Çok ilginç."

"Gül-haç felsefesi üzerinde de uzun araştırmalar yapmıştı. 1901 yılında. Fransız Büyük Doğu obcdiyansına bağlı bir mason locasına da katıldığı biliniyor. Bu loca o dönemde Halife Abdülhanüd'i tahttan indiren ittihat ve Terakki Cemiyeti ile de çok yakın ilişkilere sahipti. Bu locanın Selanik'teki büyük üstadı, İttihat Terakki'nin en önemli beyinlerinden olan Emmanucl Karasu'ydu. Abdülhamid'e darbe tebligatım, 'Millet artık sizi istemiyor' diyerek yapan beş kişilik tümü mason olan ekibin başında da o vardı. Karasu'nun entelektüel ve finanssal gücü nedeniyle İttihat Terakki üzerindeki etkisi büyüktü. Böylelikle Abdülhamit'ü Selanik'e sürülmesini ve yakın arkadaşı, kendisi gibi Selanikli bu- Yahudi işadamı olan Moshe Allatirü'nin villası olan Villa Allatü'de ikamete mecbur etti. ittihat Terakki liderlerinin, en başta da Enver Paşa'nın fikri yapısının oluşmasında etkisi olan isimlerden Mois Kohen, Türkçe adıyla Tekin Alp ise, Moshe Allatini'nin küçük kızı Ethel'in kocasıydı."

Müfit Bey masanın üzerinde duran sürahidenden su doldurdu ve bir yudum daha aldı.

"Yani Yiğit, Baron'un ittihatçılarla aynı atmosferde yetiştiği düşünülürse, onlarla temasta olması kaçınılmazdır. O yıllarda *Türk Masonluğu ve Bektaşilik* adlı bir kitap yazdı. Baronun Türk masonluğu derken kastettiği Bektaşilikti 1910 yılıydı. İstanbul'da bulunduğu sırada masonluk ve simya prensiplerini antikomiünizm ve aşın sağ felsefe ile birleştirdi. 1910 yılında Germenorden ile bağlantıya geçti ve kısa sürele örgütün en etkin üyesi haline geldi. Garip bir insandı. Kabala üzerinde yoğunlaşmıştı. Garip hâlen vardı. 1918 yılında Germenorden'in adı Thule Gesellschaft'a dönüştürüldü ve Sebottendorff da örgütün büyük üstadı oldu."

Müfit Bey, kendini bir labirentin içinde hapsolmuş hisseden yalnız bir adam gibi Komiser Yiğit'in gözlerinin içine bakarak devam etti.

"iyi de, tüm hu anlattıklarınızın Ergenekon ya da Mavi Masayla alakası ne?" diye sordu Komiser Yiğit merakla.

Miifit Uzun, kasvete gömülmüş gibi duran Komiser Yiğit'in suratına kaygılı gözlerle şöyle bir baktı.

"Fazla bilgi keder getirir derler, buna katlanabilir misin?"

"Evet" dedi Komiser Yiğit cesaretini toplayarak.

"Yaklaş" dedi Milfit Bey sessizce.

Komiser Yiğit Miifit Bey'in masasına doğru hafifçe eğildi

"Thule'yi kuran Baron, aynı zamanda Ergenekon'u kuran kişidir evlat."

Komiser Yiğit, yerinden kalktı. Yalnızca baktı. Ellerinü cebine sokarak bir adını attı. Sonra bir atlını daha. bir adım daha... Hiçbir şey söylemeden. Geri döndü ve Miifit Bey'e baktı. Yalnızca baktı. Bir şey söylemedi. Bir an durakladı. Denn bir iç çektikten sonra,

"Bu kadarı da fazla" dedi.

"Dur dedi" Müfit Bey. "sakinleş biraz Otur şöyle."

Komiser Yiğit koltuğa gömüldü.

"İyi misin?"

"Evet" dedi Komiser Yiğit, kan ter içinde. "Bir bardak su alabilir miyim?"

"Müfit Bey" Komiser Yiğit'e bir bardak su verdi.

"Baron" dedi Müfit Bey, "Hitler'den kaçtıktan sonra Türkiye'ye geldi. Son nefesini verdiği ana kadar da Türkiye'de yaşadı. Baron Hitler'den mi kaçtı, yoksa Türkiye'ye benzeri bir örgüt kurmak için mi geldi, bunu tanı olarak bilmiyoruz. Ama bildiğim bir şey varsa o da bu örgütü kuran kişinin o olduğudur. Bugün de Ergenekon'un başında baron lakabını kullanan bir kişi var."

"inanılmaz" dedi Komiser Yiğit gözlerim faltaşı gibi açarak.

"Yani evlat. Hitler'i iktidara taşıyan Baron Rudolf von Sebottendorff ile Ergenekon örgütünü kuran aynı kişidir"

"İnanılması çok güç" dedi Komiser Yiğit.

"Bizim için de buna inanmak çok zor oldu. Ama yıllar süren araştırmalar sonucu bu inanılmaz gerçeğe karşılaştık."

Müfit Uzun çekmecedan iki fotoğraf çıkardı.

"Bu" dedi kendinden emin bir şekilde, "Baron... Berlin'de çekilmiş. Ünlü Reichstag Yangımdan hemen önce. Tarih 1933. Berlin. Bu da istanbul 1944. Beyoğlu. Çiçek Pasajı."

Komiser Yiğit dikkatli bir şekilde fotoğraflara bakı.

"inanılmaz" dedi heyecanla

"Senin karşına çıkan ise bu örgütün Mavi Masası olmalı. Buna

özel istihbarat diyorlar. Kendilerine sorarsan, yaptıkları tümüyle bilimsel. Parapsikoloji, eski büyüler ilgi alanları. İnsanların en gizli bilgilerini arşivliyorlar ve yeri geldiğinde büyüyle onlara hükmetmek istiyorlar. Bnnu bir keresinde emekli bir genelkurmay başkanına anlattım. Büyüik bir korkuyla gözlenme baktı. Biliyordum, ama hiçbir şey yapamadım' dedi."

"Derin devlet. Ergenekon... Bunların uydurma hikâyeler olduğunu düşünürdüm bir zamanlar" dedi Komiser Yiğit.

"Bir zamanlar ben de öyle sanıyordum. Büyüyünce anladım! Ergenekon gizli devlettir Yiğit- Onlar birbirlerine görünmez bağlarla bağlıdır. Hükümetlerin üzerinde görünmez bir güçtür. Derin devlet dedikleri işte bu Örgüttür. Kimisi bir gazetede yayan yönetmenidir, kimisi bakan. Hepsi aynı kutsal amaca kilitlenmiştir. Onlar her yerdedir Kimisi Türklük için basar tetiğe, kimisi Allah n-zası için, kinüsü de proletaryaya hizmet ettiğini düşünür."

Komiser Yiğit hiçbir şey söylemeden baktı, baktı, baktı.

"Eğer Ergenekon bu işin içindeyse, iş Banıabas İncili ni çok aşar ve eğer öyleyse, korkmamız için çok sebebimiz var evlat."

10. bölüm

Ayhan profesörün numarasını çevirdi.

"Alo."

"Evet Ayhan. Dinliyorum" dedi profesör heyecanla.

"Hocam mikrofilm işüi hallettim."

"Tamam" dedi profesör. "Harika. Ben üniversitede seni bekliyorum."

"Sonuçlar belli oldu mu Hocam?" diye sordu Ayhan merakla.

"Henüz değü" dedi profesör. "Bekliyorum. Laboratuardayım. Çabuk gel."

"Tamam Hocam" dedi Ayhan, "hemen geliyorum."

Ayhan taksiye atlayıp dosdoğru Boğaziçi Üniversitesi'ne doğru yola koyuldu.

Ayhan'ın telefonu çaldı. Arayan Anjelika'ydı.

"Nasılsın?" dedi Anjelika. "Uzun zaman oldu. Artık beni sevmiyor musun?"

Yutkundu. Hiçbir şey söyleyemedi. Boş ve anlamsız bakındı etrafına, açık pencereden süzölüp rüzgâra karışmak istedi. Yanı başından geçen arabaları görmedi, koma seslerini duymadı. Taksi şoförü dikiz aynasından nüşlerisüi tanımak için dikkatlice baktı. Ayhan sadece baktı, boş ve anlamsız gözlerle.

"O nasıl söz" dedi Ayhan, "elbette seviyorum."

Sonra söylediğı sözü düşündü. Hayatında başka hiçbir kadına "seni seviyorum" demediğini hatırladı. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Yüzü kıpkırmızı kesildi. Tarifi imkânsız bir sıcaklıktı o, bütün vücudunu sarmıştı.

"Ben de seni" dedi Aı\jelika.

"Görüşürüz" dedi Anjelika sessizce.

Kirli gökyüzü yağmur taşıyordu. Yağmur önce çiselemeye, son-

ra hızla yağmaya başladı. Ayhan bu bir işaret olmalı diye düşündü. Telefon elinde, öyle kalakaldı...

"Yağmur yağıyor Anjelika Ben yağmuru çok severim."

"Ben de" dedi Anjelika.

"Görüşürüz."

Ayhan telefonu kapattığında vücudu alev alev yanıyordu.

"Geldik" dedi taksi şoförü.

Ayhan parayı ödeyip taksiden indi. Aklında hâlâ Anjelika'nın sözleri vardı.

Koşar adımlarla laboratuara yürüdü.

Profesör orada ilk kez baba olmayı bekleyen bir adam gibi heyecanla bekliyordu. Sessizce profesörün yanına yaklaştı. Elini profesörün omzuna atı şefkatle. Profesör hiçbir şey söylemeden öylece kalakaldı. Tarifi imkânsız bir heyecanla sonucu bekliyordu.

Ayhan profesörün yanına oturdu.

"Hoş geldin" dedi profesör. "Sanırım kalbim bu heyecana dayanamayacak." Sesi titriyordu.

O sırada Serpil la!>oratuardan çıktı.

İkisi de aynı anda ayağa kalktı.

Heyecanla Serpil'in ağzından çıkacak kelimeleri beklediler.

"ilk defa bu kadar eski bir materyalle karşılaşıyorum" dedi Serpil şaşkın bir ses tonuyla.

Hızlı adımlarla Serpil'e doğru yürümeye başladılar.

Serpil profesöre elindeki sonuçları uzattı.

"Bütün değerler burada Hocam" dedi nazikçe.

"Materyalin üzerindeki yazının yaşını, beş yıl yanlışlıkla 1910 olarak tespit ettik. Ancak materyal daha eski; 011 yıllık yanlışlıkla 2200 yaşında."

Profesör heyecanla kâğıda baktı.

"Tanrım. Tahminlerini doğru çıktı. Gördüğümü sen de görüyorsunuz Ayhan?" diye çığlık attı profesör.

Büyük bir sevinçle birbirlerine sarıldılar. O an zaman durmuş gibiydi. Serpil ne olduğunu anlayamamanın verdiği şaşkınlıkla kahkahaya boğuldu. Profesör çılgın gibi Serpil'e sarıldı. Yanağına küçük bir öpücük kondurdu.

10.bölüm

Melih Güler, çalan telefonu açtığında saat beşe geliyordu.

"Evet" dedi mağrur bir ses tonuyla.

"Benini efendim. Savaş."

"Evet Savaş, seni dinliyorum" dedi Melih Güler.

"Operasyon başarıyla tamamlandı efendim. Mikrofilmler elimizde."

"Hanka" dedi Melih Güler büyük bir mutlulukla. "İşte bu yüzden siz seçildiniz."

"Sayenizde efendim."

•Mikrofilmleri derhal İhsan Albay a ulaştırın" dedi Melih Güler buyurgan bir ses tonuyla.

"Anlaşıldı efendim" dedi Savaş Aslan bir asker ciddiyetle.

Savaş Aslan, aynen söylendiği gibi mikrofilmleri akşamüzeri İhsan Albaya ulaştırdı.

10. bölüm

Komiser Yiğit "Saat kaç?" diye sordu eşi Aylin'e.

"Sabalun üçü" dedi Aylin.

"Uyuyamıyorum bir türlü."

"Neden?"

Komiser Yiğit yatakta doğruldu.

"Neyin var Yiğit?" dedi Aylin elini Komiser Yiğit'in omuzlarına götürerek, şefkatle.

"Profesör cinayeti içinden çıkılma/ bir hal aldı Aylin. Bu iş beni çok yordu."

Komiser Yiğit ayağa kalktı. Salona doğru yürümeye başladı. Kafasını iki elinin arasına alarak düşünmeye başladı.

Aylin, Komiser Yiğit'in yanına oturdu.

"Anlatmak ister misin?"

"Boş ver" dedi Komiser Yiğit yüzünü asarak. "Bu iş yeterince bitirip tüketiyor zaten beni. Bir de seni yormak istemem."

"Asma öyle yüzünü" dedi Aylin. "Bazen tıpkı bir çocuk gibisin ve ben bu halini de çok seviyorum senin."

"Bitkinim Aylin, hem de çok Gün geçtikçe neyle karşı karşıya olduğumu anlıyorum çünkü. Ve ikimiz için de çok endişeleniyorum. Üstelik hamilesin. Bir yanda mesleğim ve yapmakla yükümlü olduğlarım, bir yanda sen ve geleceğimiz. Nasıl bir sorunla karşı karşıya olduğumuzu bilemezsin."

"Neden anlatmıyorsun Yiğit? Neden paylaşmıyorsun benimle?" dedi Aylin kocasının gözlerine hüznle bakarak.

"Anlatsam, anlatacaklarıma inanır mısın? Beni bile yıpratan bunca ürkütücü şeyi, ne diye bilesin ki?"

Bir sigara yaktı. Bir nefes çekti sigarasından. Sonra kaygılı gözlerle karısının gözlerine baktı.

"Profesörü kinün öldürdüğünü bulduk Aylin. Abdullah Çal-
lı'nın yaşamını yitirdiği trafik kazasını batlı larsın. Çatlı'nın sürdü-
ğü Mercedes'in arkasında bir beyaz Mercedes'in olduğu istihba-
ratını almıştık o zamanlar. Rus mafyasının, aslında Rus gizli ser-
vislerinin Türkiye'deki en önemli adamı Igor'un bulunduğu söy-
lenmişti bize beyaz Mercedes'in içinde. Ama Igor'u bir daha ne
gören oldu ne duyan. Tanı bir efsane oldu Igor. Ve şimdi profesör
cinayetinin başzanlısı durumunda Bu da oyunun ne kadar büyük
olduğunu gösteriyor."

Aylin kaygılı gözlerle Komiser Yiğit'i dinliyordu.

"Ama Rusların profesörü neden öldürmek istedikleri tanı bir
muamma. Profesörün en son Hakkari'de bulunan bir İncil metni-
ni tercüme etmeye çalıştığını öğrendik. Barnabas İncili elbette
Rusların da ilgi alanında olmalı, ama cinayet... Doğrusu burası
çok garip. En yakın dostu bir gazeteci, Ayhan Sualp."

"Adını duymuştum" dedi Aylin, "şu ilginç kitaplar yazan adam."

"Evet, o" dedi Komiser Yiğit.

"Belli ki bir şeyler saklıyor. Sonra MİT'in bu işin neresinde ol-
duğu da muamma, bizimle inanılmaz bilgiler paylaştılar, görül-
müş şey değil oysa"

"Sizi bir yerlere yönlendirmek istiyorlar belki de" dedi Aylin.

"Olabilir" dedi Yiğit. Ayaklarını sehpanın üzerine koydu, siga-
rasından bir nefes daha aldı.

"Bir taraftan da Ergenekon adında bir örgüt çıktı karşımıza,
Igor'un en son görüştüğü adamlar arasında bu örgütle bağlantılı
bir isim tespit ettik İhsan Tuna adında emekli bir deniz albayı.
Bir de Savaş Aslan, bilgisayar dâhisi eski bir asker o 'la. Bu adam-
ların ilişkileri de tam bir muamma Geçenlerde Genelkurmay İs-
tihbaratı'ndan aradılar Tanışmak istediklerini söylediler. Gidip
görüştüm ben de hemen."

10. bölüm

Komiser Yiğit.

Genelkurmay Başkanlığı. Ankara.

O gün Genelkurmay İstihbaratından bir telefon aldım. Aslında bu tür durumlar pek olmaz bizim dünyamızda, istihbarat faaliyeti yürüten tüm kurumların arasında belirgin bir rekabet olduğu herkesçe malumdur. Ama profesör cinayetinde herkes diken üstünde. kim ne biliyorsa paylaşmak için can atıyor adeta.

Hurşit Paşa'nın özel kalemi aradığında nasıl heyecanlandığını anlatamam Askerliğini kısa dönem piyade er olarak yapan benim için tümgeneral rütbesinin ne denli etkili olabileceğini tahmin edebilirsünüz.

O gün Emniyet istihbarat Başkanı Müfit Uzun Ue yaptığım görüşmenin hemen ertesinde aradılar beni.

Aslanlı kapıdan geçip içeri girdiğimde garip bir duygu belirmişti içimde. Hemen ileride bir üstegmen beni bekliyordu.

"Hoş geldiniz Yiğit Bey" dedi gülümseyerek.

"Teşekkür ederim* dedim utangaç bir şekilde.

"Ankara'ya sık geliyor musunuz?" diye sordu sonra.

"Zaman zaman" dedim.

Uzun, çok uzun bir koridor boyunca yürümeye başladık. Koridorun sonunda bir albay beni bekliyordu. Üsteğmen albaya selam verdikten sonra yanımızdan ayrıldı. Albay samimi bir şekilde elimi sıktıktan sonra merdivenleri çıkmaya başladık. Üçüncü kata geldik. Albay "Bu taraftan" dedi. Birlikte yürümeye devam ettik. Kalp atışlarım hızlanmıştı.

"Burası" dedi albay.

"Teşekkür ederim" dedim nazikçe.

Genelkurmay İstihbaratının iki numaralı ismi Hurşit Paşa ile

görülebilmek elbette bir ayrıcalıktı benim için.

İçeri girdim. Beni bir sekreter bayan karşıladı. Adı Süreyya.

"Lütfen şöyle oturun Komiserim" dedi Süreyya Hanım. Süreyya ne güzel bir isim. Ses tonu ve düzgün Türkçesiyle, tıpkı TRT spikerlerine benziyor diye düşünmüştüm.

"Komutanımız sizi birazdan kabul edecekler. Bu arada ne içersiniz?"

"Süt" dedim inanılmaz muzip bir yüz ifadesiyle.

"Siit mü?"

"Süt desem tepkinizin ne olacağını merak etmiştim de. Böylece öğrenmiş oldum."

"Çok şakacısınız."

"Oyleyimdir, ayıptır söylemesi."

Süreyya Hanım'ın telefonu çaldı.

"Gönderiyorum efendim."

Sekreter bayan, tarifi imkânsız bir küçümsemeyle yüzüme baktı.

"Buyurun, sütünüzü içerde söylersiniz" dedi sonra da.

Hiçbir şey söylemeden içeri girdim.

Hurşit Paşa beni ayakta bekliyordu. Heybetli, i rıyan, babacan bir adamdı. Hafif kır düşmüş, taranmış saçları, yılların olgunluğunu yansıtan belirgin yüz çizgileri, çakmak gibi mavi Mustafa Kemal gözleriyle işte dimdik bir Türk generali.

"Hoş geldin delikanlı. Otur bakalım şöyle."

Hurşit Paşa'nın elini büyük bir heyecanla sıktıktan sonra işaret ettiği koltuğa oturdum.

Sonra hiçbir şey söylemeden gergin bir şekilde yüzüme bakmaya başladı.

Sessizlik Hurşit Paşa'nın, "Nasılsın Yiğit Bey?" demesiyle bozuldu.

"Teşekkür ederim Paşam. Umanın sizler de iyisinizdir."

Hurşit Paşa önce bu iç çekti, birkaç saniyeliğime gözlerim bir noktaya sabitledikten sonra,

"Kaç yaşındasın?" diye sordu.

"Otuz dört efendim."

"O yaşta bir oğlum var benini." Sonra masasının üzerinde duran torununun fotoğrafını gösterdi.

"Bu da tonuımı Suaytan."

"Ne kadar güzel bir isim."

"Ben koydum" dedi paşa memnuniyetle.

"Bak evladını, seninle açık konuşacağım," dedi Hurşit Paşa kaş-

laruu hafifçe çatarak. "Sen de benim evladım sayılırsın. Yürüttüğünü/. soruşturma ülkemizin ulusal güvenliğiyle yakından ilgili, bunu sen de biliyorsun. Emniyet, MİT, Genelkurmay, bazen .amlarına zaman zaman rekabet dolayısıyla anlamsız çelişkiler yaşarlar. Buna kuvvet komutanlıklarım da ekleyebiliriz bazı durumlarda Bu da bazı problemleri beraberinde getiriyor elbette. Ama ulusal meseleler söz konusu olunca hepimiz tek bir yumruk gibi oluyoruz."

"Anlıyorum efendim." Paşanın sözlerini olanca dikkatimle dinliyordum.

"Emniyet teşkilatı ve MİT ile bu birlikteliği yakalamakta maalesef güçlük çekiyoruz çoğu zaman."

"Evet efendini "

"Ve bu yüzden de bazı konular yanlış anlaşılıyor."

"Anlamadım efendim" dedim kekeleyerek.

General sinirlendiğini belli edecek bir şekilde dişlerini gıcırdattı.

"Yiğit Bey, başmı/.daki adamı hiç tutmuyorum, açık söyleyeyim. Normalde benim konumumda bir asker, bu rütbede bir emniyet görevlisiyle asla görüşmez, bunu sen de biliyorsun. Ama bu soruşturma beni buna mecbur etti."

"Sizinle görüşebilmek benim için büyük şeref efendim" dedim heyecanla.

"Yürüttüğün soruşturmada ulaştığın bazı bilgiler kesinlikle doğru değil "

"Ne demek istediğinizi anlayamadım efendim" dedim kekeleyerek.

"Bak evladım. Türkiye'nin resmi kurumları vardır ve bu kurumlar gücünü yasalardan alır. Devletin resmî kurumlarının dışında, devletin görevlerini üstlenebilecek başka hiçbir kurum ya da teşkilat kabul edebileceğimiz bir şey değildir. Sizin Ergenekon dediğiniz şeyin, Türkiye Cumhuriyeti devleti, hele Türk Silahlı Kuvvetleri ile uzaktan yakından alakası yoktur, bunu böyle bilin. Atatürk kendini devletin yerine koyan her türlü oluşuma karşıydı, bunu da "

Yüzüm duyduğum bu sözler karşısında kıpkırmızı kesildi.

"Efendim* dedim gergin bir şekilde, "benim yürüttüğüm soruşturmada asla bu konuyla ilgili bir mevzu bulunmamaktadır."

General sesini belirgin bir şekilde yükselterek.

"Peki, ne bu sağda solda çıkan haberler, kini sızdırıyor bu haberleri, bilmiyor muyuz sanıyorsun!" diye bağırды fena halde terslenerek.

"Sayın Komutamın, neden bahsettiğinizi doğrusu pek bilmiyorum" dedim. "Sizi temin ederim, elimizde bu konuyla ilgili bir bilgi yok. Profesör cinayetinde tüm şüpheler. Rus mafyasıyla bağlantılı Igor adında bir kişi üzerinde yoğunlaşıyor. Rus gizli servisleri ile bağlantılı olmasından kuşkulaniyor, o kadar."

"Evladım" dedi general büyük bir öfkeyle, "sen bizim yıllardır çelik çomak oynadığımızı mı sandın bu topraklarda. Kuşkuymuş. Ne kuşkusu yahu?"

Hurşit Paşa yüzündeki gergin ifadeyi birkaç saniye koruduktan sonra konuşmaya devam etti:

"Adanı güpegündüz cinayet işledi bu ülkede. Bilmediğimizi mi sanıyorsun."

Generalin öfkesinin geçmesini birkaç saniye bekledim, incindiğimi anlayan Hurşit. Paşa. üzgün olduğunu belli etmek istercesine babacan bir şekilde yüzüme baktı.

"Çay içer misin?"

"içerim l'aşanı."

Hurşit Paşa telefonu kaldırdı ve Süreyya Hanıma iki çay göndermesini söyledi.

"GRU diye bir şey duydun mu?"

"Hayır efendim, duymadım."

General gergin bir şekilde iç çekerek,

"Nereden duyacaksın ki?" dedi.

Hurşit Paşa, birkaç saniye düşündükten sonra ekledi:

"GRU, Rus askeri istihbaratının kısaltmasıdır. Bugün Rusya'yı yöneten Putin de. içişleri Bakanı Ivanov da istihbarat kariyerlerini bu örgütte yaptılar. Senin Igor dediğin adam, Igor Aleksandr İvanoviç'tir. GRU'nun en Önemli adamıdır. Lakabı ise cellattır."

"Cellat nu?"

"Cellat ya. Öldürmeyi meslek edinmiş, uygulanan alınmış bir adanı. Rütbesi şimdilerde albay olmalı. Soğuk Savaş döneminde, üstelik daha o yaşlarda, ülkemizde birçok suikast olayına kanştığı biliniyor.

"ilginç doğrusu."

General birkaç saniye bekledikten sonra devam etti:

"Senin Igor ile ilişkisini tespit ettiğin emekli subayların varlığından da haberimiz var evladım. İhsan Albay da yıllardır yakını takibünüz altında, ihsan Albay iyi bir askerdi. Moskova'da bir kadınla ilişkisi oldu. Sonra da emekli oldu. Onurlu bir adamdır. Se-verdim bir zamanlar. Ama İlşan Albay'm emekli olduğu günden bu yana bizim kurumumuzla hiçbir ilgisi olmamıştır."

"Efendim" dedim saygıyla, "elimizde Ilışan Albay'ın Igor ile yaptığı telefon görüşmelerinin dışında başka bir şey yok. Bir de Savaş Aslan ve Melih Gülerle."

"Savaş Aslan bizden kendi isteğiyle ayrılmış bir arkadaşımızdı. Ama her gidenin peşine bir adanı takamayız ki. ne yapıyor, ne ediyor diye. ihsan albay ile görüştüğünü biz de biliyoruz elbette."

Generalin yüzündeki öfke yerini babacan bir ifadeye bırakmıştı. Masasının üzerinde duran dosyayı bana uzattı.

"Al bakalım. Igor'ı son yirmi yılda görüştüğü isimler, fotoğrafları ve konuşma dökümleriyle birlikte."

Generalin görmeme izni verdiği dosyada kimler yoktu ki... Gazeteciler, siyasetçiler, işadamları, yeraltı dünyasının ünlü isimleri...

Büyük bir şaşkınlıkla generalin gülümseyen gözlenne baktım.

"Şaşırdın mı. Yiğit Komiser?"

"Doğmsu şaşkınlığımı anlatacak kelime bulamıyorum" dedim heyecanla

"Bizini topraklarımız evladım, asırlardır büyük devletlerin ve onların istihbarat örgütlerinin savaş alanıdır. Huşlar sanıldığı gibi aksine sol gruplar içerisinde değil, milliyetçi gruplar içerisinde yuvalanmaya çalıştı yıllarca. Ruslar açısından öncelikli tehdit Türkiye'nin Orta Asya'tlaki Türk devletleri ile günün birinde siyasal bir entegrasyona gitme olasılığıdır."

General masasındaki su bardağından bir yudum su aldıktan sonra. "Melih Gider ve ekibi hakkındaki kanaatünüz nedir peki?" (Üye sordu merakla.

"Gizemli ayınlar düzenleyen, eksantrik kitaplar yazan atadan zengin hır adanı Melih Güler. Sosyeteden tanınmış isimlerin katıldığı gizemli partiler, içinde politikacıların, gazetecilerin, yazarların olduğu enteresan bir büyü örgütüne benziyor. Masovük özellikler taşıyan, ama bir taraftan da antisemivük söylemleri olan. aşın sağ eğilimli gizli bir örgüt."

"Melih Güler i anlamak için önce baronu ve bıraktığı mirası anlamalısın. Baron hem Türk. hem de Alnıan vatandaşıydı. Osmanlı devleti son zamanlantıda Alman nüfuzu altındaydı. Bu nüfuzun oluşmasında ise gizli bir örgütün çok büyük etkisi oldu "

"Bir örgüt mü?"

"Evet" dedi general başını sallayarak.

"0 dönemlerde özgürlükçü fikirleri desteklemesiyle bilinen Bektaşî tarikatının içine de sızdılar. Bektaşiler, Osmanlı İmparatorluğu nda, sadece entelektüel yaşamı değil, siyasi yaşamı da dennden etkilemekteydi o zaman."

General gözlerini hafifçe kıсарak devanı etti:

"1826'dan beri gizliliğe itildikleri için, masonlarla da oldukça yakındılar.

"Bunun Almanlarla ilişkisini anlayamadım efendim" dedim merakla. Çayımдан bu- yudum aldım.

"Anlayacaksın evladım, anlayacaksın" dedi general başını sallayarak.

"Baron Rudolf von SebottendorfT..."

"Evet, efendim."

"Hein Bektaş, hem de masondu. Osmanlı'nın son dönemlerinde, Osmanlı ve Alman aristokrasini esir alan bir örgütün varlığı kesindir."

General, gözlerini birkaç saniye gözlerime sabitledikten sonra devam etti:

"Almanya'da Thule olarak bilinen bu örgütün Türkiye'deki adı Ergenekon'du evladım. Almanya'da Alman milliyetçiliğini yönlendirmeye çalışan örgüt, Baronun girişimleriyle, Türkiye'de de Türkçülüğü yönlendirmeye çalıştı. Almanya'nın pagan köklerine dönmesine çabalayan örgüt. Türkiye'de Şamanizmi canlandırma-ya çalıştı. Ve her iki örgüt de komünizme karşıydı. Atatürk'ün milliyetçilik anlayışı kesinlikle ırkçı değildi. Atatürk bu tür gizli örgütlerden hiç hoşlanmazdı, 1935 yılında mason derneklerini kapatması da bu yüzdendir. Ve Atatürk'ün ölümünü incellersen, bu grubun etkisini de görebilirsin rahatlıkla.

Naziler sadece Yahudilere değil, komünizme de karşıydı. Thule'nin de, Ergenekon'un da en önemli misyonu komünizmin iktidara gelmesine engel olmaktı. Baronun en önemli misyonu ise. Almanya'da da, Türkiye'de de halkın desteğini alamayacak sahte komünist partiler kurmaktı. Thule ile Ergenekon kısa surede komünizm karşıtlığı ve milliyetçilik mücadelesinin odak noktası haline geldi. "Bir şey daha" dedi Hürşit Paşa ve heyecanla devam etti:

"Enver Paşa I. Dünya Savaşı sırasında, harbiye nazın ve başkumandan vekiliydi. O sırada Osmanlı İmparatorluğu nun genelkurmay başkanı General Bronsart von Schellendorf'tu. I. Ordu komutanı ise Liman von Sanders Paşaydı. Yani Ermenilerin tehcir kararında da, birinci dereceden sorumlu olan aslında Alınanlardı. Tehcir karar da Türkiye'de değil. Alman genelkurmay karargâhında alınmıştı. Almanlar Osmanlı'yı, Osmanlı'nın müsaadesiyle sömürgeleştirme politikası izliyordu, diğer emperyalist ülkelerden farklı olarak.

Peki, sana bir sonı daha Komiser Yiğit. Madem konuyu araştı-

nyorsun, baronun Türkiye'deki on önemli dostları kimlerdi, biliyor 111181111?"

"Hayır efendim."

General büyük bir keyifle, "Ben söyleyeyim o zaman" dedi.

"Dönemin İçişleri bakanı Şükrü Kaya."

Şaşkın bir şekilde Hurşit Paşa'nın yüzüne baktım.

"Evet" dedi Hurşit Paşa. "Baronun Türkiye'de çok Önemli ve güçlü dostları vardı Bunların başında da dönemin İçişleri bakanı Şükrü Kaya geliyordu. Şiikni Kaya'nın, dönemin Dışişleri bakanı Numan Menemencioğlu'nun dünürü olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır efendim, bilmiyordum."

"Numan Menemencioğlu, Alman savaş gemilerinin boğazlardan geçmesine izin verdiği için Alman yanlısı olmakla suçlanmış ve baskılara dayanamayarak istifa etmişti. Bu senin için bir anlam ifade ediyor mu?"

"Havır efendim."

"Gerçi" dedi general, "Numan Menemencioğlu farklı bir kişiydi. İkinci Dünya Savaşı sırasında İstanbul'da Vatikan temsilciliği yapan Angelo Giuseppe Roncalli ile yakın dost olduğu gibi, soykırımdan kaçan yüz bin Yahudi'nin İstanbul üzerinden serbest geçişine izin verecek bir hümanist de."

"Enteresan doğrusu" dedim anladığımı belli etmek istercesine

"Ama bu, onun Almanlarla olan yakınlığını yine de gölgelemez. Belki de bunu yapmaya mecburdu."

Hurşit Paşa gözlüklerini (-ıkanp masanın üzerine koydu.

"Numan Menemencioğlu İkinci Dünya Savaşı'nda Dışişleri bakanıydı. Menemencioğlu. tam bu hengâmede ticari gemi kisvesine bürünmüş bazı Alman ve İtalyan savaş gemilerine geçiş izni verdi. Ancak bu durumun İngiliz istihbaraunca tespit edilmesi gecikmedi. Kısa süre sonra da istifa etmek zorunda kaldı"

"Peki, İngiliz istihbaratı bu bilgiyi nasıl elde etti?" diye sordum.

General meraklı bakışlarla beni süzdükten sonra cevapladı:

"Bununla ilgili elimizde net bir bilgi yok. Ancak ilginçtir. Dışişleri Bakanı Numan Menemencioğlu'nun ağabeyi Aluuet Muvaffak Menemencioğlu'nun Hum asıllı eşi Katerina ile yaptığı evlilikten, İstanbul'da 1910 yılında Fakihe Nermin Menemencioğlu dünyaya gelmişti. Nermin 1942 yılında İngiliz uyruklu .Jasper Sydney Streater ile evlendi. .Jasper'ın ikinci Dünya Savaşı'nda tngüiz askeri istihbarat görevlisi olduğunu biliyoruz."

"İngiliz askeri istihbaratı mı?"

"Streater Ailesi, 1804 yılında Sussex'teki köyden çıkıp İstan-

bul'a gelmiş bir aileydi. Aile. söylentiye göre II. Charles dönemi- nin ünlü portrecisi, zamanının meşhur ressamı Robert Streater'in soyundan geliyordu.

Nermin Menemencioğhfnun eşi .Jasper Streater'in üç kız karde- şı de 1923-1929 yılları arasında İngiliz Büyükelçiliği'nde kâtibelik yapıyordu. Kâtibelik yapan kız kardeşlerinden biri Isabel. 1929'da ingilizce öğrenmek isteyen Rus ajanı Agabekov'un bir ilamıyla kar- şılaştı Agabekov aslında NKVD'nin, yani KGB'nin önceki halinin İstanbul'daki şefiydi. Isabel, Agabekov ile evlenerek çok önemli bir Rus casusunu, İngiliz istihbaratının elemanı haline getirmeyi başarabilmişti. Evli çift Brüksel'de yaşamaya başladı. Ancak göl- ge Rus karşı casusluk örgütü Smersh -ya da o zamanki adıyla "ca- suslara ölüm" örgütü- Agabekov'un izini bulmakta gecikmedi ve 1930'ların sonunda saklandığı yerde katletti."

"ilginç. Ama yine de meseleyi tam olarak açıklamaya yetmiyor Paşanı" dedim kibarca.

"Dur" dedi Hurşit Paşa, "aceleci olma.

Nermin, Jasper ile II. Dünya Savaşı'ndan hemen önce tanış- mıştı. Bu son derece önemli bir ayrıntı. Jasper, savaşın patlak vermesiyle birlikte gönüllü olarak doğruca Ortadoğu'ya gitmiş ve Hayfa'daki bir kunuay kolejinde eğitim görmüştü. Çok başa- nlı olduğu için hızla terfi etmiş ve birkaç yıl içinde kanat komu- tanı olarak İtalya'daki RAP' Birliğinin başına getirilmişti. Altı ay- lığına RAF istihbaratından USAF istihbaratına transfer edilmişti. 1 ağustos 1943'te, bir istihbarat subayı olarak Alman savaş ma- kinesinin ana petrol kaynağı Romanya'daki Ploesti Petrol istas- yonu'na düzenlenen saklında kilit rol üstlenmişti. Amerikan bombacılarının dönüş merkezi Mısır'daydı ve Türk yetkililer RAP"a yakıt ikmali izni vermezken, Amerikalılara geçiş izni ver- diği için seçilmişlerdi. Bu aşamada Almanların Amerikan şifresi- ni kırması bazı kayıplara neden olmuş, Türkiye üzerinde uçak- tan atlamak zorunda kalan mürettebat da yetkililerce alıkonul- muştı. Yardımından dolayı Jasper'a Amerikan vatandaşı olma- yanlara verilen en yüksek tebnk verilmişti. Yani donemin Dışış- leri bakanı Nunian Menemencioğlu'nun yeğeni Nermin, II Dün- ya Savaşında İngiliz askeri istihbarat görevlisi olan Jasper ile Kahire'de 1941'de evlenmişti. Savaşın tam ortasında. Jasper'ın bir istihbaratçı olarak o sırada Türkiye'ye girmesi yasaktı ve Nermin'in, savaş sırasında haftada bir kez RAF DC3 Dakota'lar- la Türkiye'den Mısır'a uçması gerekmişti. Jasper o zaman ve sonrasında Türk Silahlı Kuvvetlerinin üst düzeyiyle muhatap ol-

muştı. Ama Genelkurmay istihbaratı, onu hep nitelikli bir casus olarak değerlendirdi."

"Bu çok ilginç Paşam" dedin». "Tek kelimeyle inanılmaz. Yani Alman gemilerine geçiş izni veren Numan Menemencioğlu'nun yeğeni bir İngiliz akınıyla mı evliydi?"

Hurşit Paşa, kendine hayran bir tavırla bakışlarını yukarı çevirdi.

"Kayıtlara bakılırsa öyle. Ama bu, İngilizlerin bu istihbaratı nasıl aldığını tam olarak açıklamaya yetmez elbette. Bı sadece bir değerlendirme o kadar. Bu arada bu bilgiler öyle gizli falan da sayılmaz, zira Osman Streater bunları gizlemiyor zaten. Bu bilgileri ailesini anlattığı bir web sitesinden aldık biz de."

Hurşit Paşa ellerini masanın üzerinde kavuşturarak devam etti;

"O dönemde hükümetin varlık vergisi uygulaması, elbette bu sürecin bir sonucudur."

"Ama Almanlar savaşı kay betti" dedim çokbilmiş bir edayla

"Evet" dedi general. "19-1-1 yılının ilk aylarından başlayarak ABD ve İngiltere Türkiye ile ilişkilerini dondurmaya başlamıştı. Bir taraftan Batı'dan gelen yardımlar kesilmiş, bir taraftan da Sovyet tehdidi kendini göstermeye başlamıştı. Türkiye'nin Amerika'ya yanaşmaktan başka şansı yoktu. Ve böylece gerek iç, gerekse dış siyasetinde köklü değişiklikler yapıldı. Varlık vergisi sayfası kapandı, Ergenekon yeraltına indi. "

"Ya sonra?" diye sordum buytik bir merakla.

"Bundan sonrası tam bir muamma. Ergenekon o günden bu yana tanı bir efsanedir. Adı derin devlet tartışmalarına konu olsa da, Türkiye Cumhuriyeti devletinin ve onun Silahlı Kuvvetleri'nin, adı geçen bu örgütle hiçbir ilişkisi yoktur evladım. Zaman zaman bu tür örgütlere karışanlar tespit edilir, ama Silahlı Kuvvetler mutlaka gereğini yapar."

Duyduklarım karşısında tam anlamıyla şok olmuşum. Çayım-dan bir yudum daha aldım. Meraklı bakışlarla Hurşit Paşayı dinlemeye devam ettim.

"Ergenekon" dedi Hurşit Paşa, "bir gölge örgüttür evladım, varlığını asla kanıtlayamazsın. Örgüt, izinin görüldüğü yerleri kendisi temizler."

"Peki ya Bamabas İncili... Rusların böyle bir işe karışması garip değil nü Paşanı?" dedim.

"Rusların bir işe neden girdiğim anlamak her zaman kolay değildir. Biliyorsun, piyasadaki kabul edilen İncil'lerin tümü Yunan-cadan tercümedir. Halbuki İsa Aramice konuşurdu Barnabas İncili'nin yazıldığı dil Aramicedir. Bu da bu metni son derece önem-

kılmaya yetmez mi? Ruslar, komünist oldukları zaman bile dinin siyasal etkilerini görmezden gelmediler. Onlar için siyasal birliklik, ideolojik birliktelikten her zaman önde gelirdi. Bu yüzden pekâlâ İslamcı bir grubu bile destekleyebilirlerdi. Bamabasıcılı'nın peşine düşmeleri, bunun Vatikan'ı ne denli sıkıntıya sokacağını bilmelerinden kaynaklanıyor olabilir. Ya da..." dedi Hurt Paşa birkaç saniye beni dikkatlice süzdükten sonra, "Kim bir, bazen büyük balıkları avlayabilmek için çok büyük yemler ıdlanılabilir. Bunun ne demek olduğunu bir gün anlayacaksın."

10. bölüm

Moskova'da lapa lapa kar yağıyordu. Albay lobide oturmuş, bir taraftan sigara içiyor, bir taraftan da Nadya'yı düşünüyordu. Otele iki kişi girdi. Resepsiyona doğru yöneldiler. Resepsiyon görevlisi göz ucuyla İhsan Albay ı işaret etti İhsan Albay ayağa kalktı.

"Sayın Çernişev sizi bekliyor efendim."

Albay kendini almaya gelen görevliyi dikkatle süzdükten sonra, "Senin bir adu var mı asker?" dedi.

"Sergey efendim" dedi asker.

Birlikte dışarı çıktılar.

Mercedes otelin hemen önünde bekliyordu.

Sergey otomobilin kapısını açtı. Albay içeri girdi.

"Hoş geldiniz Albay" dedi Çernişev. "sizi tekrar görmek ne güzel."

"Sizi de" dedi albay sakı bir ses tonuyla.

Otomobil hareket etti.

"Teklifinizi düşündük" dedi Çernişev. "Ancak bazı şartlarımız olacak."

Albay olur anlamına gelecek şekilde kafasını salladı.

"İncil'le ilgileniyoruz. Ama sadece mikrofilmlerle değil, orijinalini de istiyoruz. Mikrofilmleri İstanbul'daki irtibat görevlisine bizzat siz vereceksiniz. Bununla birlikte, konuyla ilgili tüm detayları da Nerede bulundu, kim tarafından bulundu, konuyu başka kimler biliyor, hepsini bilmek istiyoruz."

"Elbette" dedi albay. "Bundan daha doğal ne olabilir."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu albay nazikçe.

"Nadya seni bekliyor" dedi Çernişev samimi bir şekilde.

Albayın yüz çizgileri yumuşadı. Uzun süren bir bekleyişten sonra kaybettiği cenneti bulma umuduyla yanan Âdem'in heyecanı sarıdı tüm bedenini Yüreğinin derinliklerinde tarifi imkânsız bir sevinç

kıpırtısıyla gözlerinin içinde tertemiz bir aydınlık belirdi.

Otomobil karlı Moskova sokaklarından sıyrılarak Vetluga'ya doğru hızla yol aldı.

Akşam olmuş, hava kararmıştı. Moskova'da hâlâ lapa lapa kar yağıyordu. Albay gökyüzünden süzülerek yeryüzüne düşen kar tanelerine bakarken çocukluğunu hatırladı. "O güzelim günler nerede şimdi?"

Çernişev "Geldik" dedi sessizce.

Albayın kalbi yerinden fırlayacakmış gibi heyecanla atıyordu. Araba durdu. Korumalar arabadan indikten sonra kapılan aynı anda bir asker ciddiyetiyle açtılar. Albay ve Çernişev arabadan indi.

"İşte burası" dedi yüksek sesle.

"Şu beyaz ev" dedi Çernişev eliyle işaret ederek. "Hadi git. Nadya seni bekliyor."

Albay Çernişev'e dostça baktı.

"Sağ ol" dedi nazikçe, "bana yeniden luyat verdiniz."

Albay küçük adımlarla beyaz eve doğru yürüdü. Kır saçlarına düşen kar tanelerini umursamadan yürüdü. Merdivenleri çıktı. Kapıyı çaldı. Birkaç saniye sonra kapı açıldı.

Nadya tüm sadeliğiyle karşısında duruyordu.

"Bana hoş geldin demeyecek misin?" dedi albay, gözlerinden yaşlar boşanırken.

Nadya albaya sımsıkı sarıldı.

"Bir gün döneceğini biliyordum" dedi. Gözlerinde pınl pırlıl yaş bulutlan vardı.

Albay Nadya'ya sımsıkı sanıldı. Nadya hiçbir şey söylemiyordu. Birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Zaman durmuş gibiydi. Uçsuz bucaksız gökyüzü onlara sımsıkı sanıldı Yıldızlar onlara sımsıkı sanıldı. Albay Nadya'nın gözlerine baktı. Hiçbir şey söylemedi. Nadya albayın gözlerine baktı. Hiçbir şey söylemedi. Birbirlerine öylece bakakaldılar hiçbir şey söylemeden.

"Özür dilemeye geldim" dedi albay.

Nadya hiçbir şey söylemeden öylece baktı.

"Elveda demeden gittiğim için."

"Her gece sana sımsıkı sarılarak uyudum" dedi Nadya "Yıllarca..."

Albay öylece bakakaldı.

"Yıllardır bebeğime sanidini sen sanarak. Kadın olmadım hiç. Göğsünde terlemedim. Her gün pazar. Ve hep yoksun."

Albay elleriyle saçlarını okşadı Nadya'nın. Alnına bir öpücük kondurdu sonra.

"Seninle geçirdiğim bir dakikayı bile tüm hayatıma değişmem"
dedi hüzünle.

Birbirlerine sımsıkı sarıldılar yeniden.

"Elveda" dedi albay.

"Nadya hiçbir şey söylemedi."

"Elveda."

10. bölüm

"Sizi çok kötü oyuna getirmişler General" dedi Valentin Ivanov. Müziğin sesini kısıtı. Havana purosundan bir nefes daha çekti, votkasını yudumladı

"Bu hikâyeye nasıl inanabildiniz? Ancak aptallar inanır böyle bir hikâyeye" dedi Rus Dış İstihbarat Semsî Başkanı Valentin Ivanov, büyük bir gerginlikle.

"Aşk. insan doğasının en güçlü duygusudur, intikam da öyle."

GRIJ Generali Albert Çernişev "Evet" dedi açık yüreklilikle. "Haklısınız."

"Albayın aşkının esiri olduğunu sandık" dedi Çernişev, "ama mikrofilmler elimizde."

"Mikrofilmlerden kime ne General?" dedi Ivanov sert bir şekilde.

"Rusya devlet başkanını zor durumda bırakacak başarısız bir operasyona giriştiniz. İncil de, albay da sadece bir yemdi, bunu anlamalıydınız. Mikrofilmlerle yetinmeyeceğinizi başından beri biliyorlardı. Sizi başından beri yemlediler. İncil'in aslını elde etmek için her şeyi yapacağınızı biliyorlardı. Gerektiğinde en güvendiğiniz adamınızı profesörü öldürmek için kullanacağınızı da Igor'un izini sürüp nerelere ulaşabileceklerini de. Onların açtığı kapıdan girip, onlann istediği sonuca ulaştınız sadece. Amaçlan Rusya'nın en gizli örgütünü ve onu kuran kişiyi zor durumda bırakmaktan başka bir şey değildi. Böylece bize şantaj yapabilmek için ellerinde güçlü bir koz oluşacaktı. Doğrusu son derece zeki-ce hazırlanmış bir plan. Bu arada albayın intikamı da ağır olmuş."

GRU generali yüzünü buruşturdu. Çanlar onun içü çalıyordu. Vakit daralıyordu

"General, önünüzde iki seçenek var" dedi Ivanov. "Ya intihar edin. Ya da bunu sizin için biz yapalım."

10. bölüm

Tini elemanları sessizce binayı kuşattılar. Vurucu tim merdivenleri çıkmaya başladı. FSB Başkanı Petruşev kapıyı kırıp içeri girmiş için tim elemanlarına talimat vermeye hazırlanırken, uzun boylu bir Rus kadın kapıya açtı. Petruşev eliyle "durun" anlamında bir işaret yaptı. İçerde orta yaşlı, şişmanca bir adam bacak bacak üstüne atmış bekliyordu.

"Geç kaldınız" dedi Vasili. "Ben daha erken bekliyordum."

FSB Başkanı Petruşev içeri girdi.

"Bizi bekliyordunuz demek..."

"Elbette... Derler ki. iş niyayı anlatmadan yorumlamaktadır. Kötü haber tez yayılır da derlermiş gerçi... Neden oturmuyorsunuz?"

FSB Başkanı Petruşev askerlere dönerek,

"Beni dışarıda bekleyin" dedi.

"Seni iyi gördüm Petruşev... Haberlerini alıyorum... Hâlâ fonndasın" dedi Vasili.

"Buraya Igor için geldim."

"Oooo... Igor... Igor Aleksandr İvanoviç... Igor'u tanıdım... Lakabı cellattı. En iyi adamımızdı... Sadece en iyilerin bulunduğu bir yeraltı örgütüydü bizimkisi... Devletin 'âli menfaatleri için kullanılan', kullanıldıktan sonra bir kenara atılan 9. Tim... Tânnm ne güvenli... Sorgusuz sualsiz bütün emirleri bir bir uyguladık... Kimi zaman öldürdük, kimi zaman kaçırdık... Bizim işimizi bu, bunun için yetiştirdik."

"Kim kurdu?" dedi Petruşev gergin bir şekilde.

Vasili elindeki votka kadehinden bir yudum daha aldı ve konuşmasına devam etti:

"Bunu bilmediğinize inanmıyorum" dedi Vasili.

Petruşev hiçbir şey söylemeden Vasili'tün gözlerine baktı.

"Yapma Petruşev. Elbette Putin kurdu... Putin GRU'nun en önemli adamıydı, bunu unutma. Doğu Almanya operasyonlarını o yürüttü. Örgütü üç kişinin dışında hiç kimse bilmiyordu... Emirleri sadece Putin'den alırdık... Yapma... Çok adam öldürdük..."

"Hiçbir yazışma bulamadık ama..."

"Ne bekliyordun! Yazılı emir mi... Kim insanların Ohum emrini imzalar ki... Böyle timler her ülkede vardı...Onlar da Gladvo örgütlerini kurdular, bütün NATO ülkelerinde."

"Başkan çok acele rapor istiyor... Ortalık çok karışık... Igor istanbul'da bir suikasta karıştı Türkler her şeyi biliyor."

"İgor... Ona içkiden uzak durmasını defalarca söyledim... Zavallı... Bu arada bir votka alır mısınız?" dedi Vasili umursamaz bir şekilde.

"Hayır" dedi Petruşev sertçe.

"İgor çok para kazandırdı bize. Öldürülen bir işadamı vardı Türkiye'de... Kumarhane işindeydi... Çok para kazandırdı bize... İgor ekibiyle birlikte bir süre bu adamın yanındaydı. Çok büyük işler yaptı. Bu işe gönderilmesine ben karar vermedim. Hatta buna karşıydım da. Çerņişev onun gitmesini istedi. Eski dikkati kalmamıştı. Ama olan oldu artık."

Petruşev Vasiliyi dikkatlice süzdükten sonra "incil'i satacaktınız, değil nü?" dedi.

"Elbette satacaktık" dedi Vasili. "Çerņişev bilmiyor mu sanıyorsun? Kendimizi de düşünmek zorundaydık, değil mi Petruşev? Vatikan kayıp incil için tam bir milyar dolar önerdi bize."

"Şimdi anlaşılıyor" dedi Petruşev.

"Ne bekliyordun" dedi Vasili büyük bir umursamazlıkla... "Sizler evlerinizde sıcak yataklarınızda mışıl mışıl uyurken, bizler ensemize sıkılacak kurşunun kuşkusuyula yaşadık yıllarca... Bana bak Petruşev Efendi... Ne yapacaksınız yapın... Ama biz her şeyi bu vatan için yaptık... Bu parayı da elbette vatan için kullanacaktık."

"Ülken seni unutmayacak" dedi Petruşev usulca.

Ve bir el silah sesi duyuldu.

Elbette ölüm vaktidir

Profesör Kemal Yılmaz

Cinayeti uzun süre aydınlatılamadı. Sonunda cinayetin bir aşk cinayeti olduğuna hükmedildi. Cinayet zanlısı kapı komşusu .Ayşe Dolgun hâlâ cezaevinde.

Savaş Aslan

Butünü aramalara rağmen izine rastlanamadı. Akıbeti bilinmiyor.

Komiser Yiğit

Bir trafik kazası sonucu hafızasını kaybetti.

Ayhan Sualp

Halen bir gazetenin kadın aile sayfalarında editör olarak çalışıyor.

Miifit Uzun

Emniyet İstihbarat Daire Başkanlığından sonra APK Dairesine uzman olarak tayin edildi.

General Çerçişev

İntihar etti.

NADYA

Moskova yakınlarındaki bir kasabada olanlardan habersiz yaşamaya devam ediyor.

MELİH GÜLER

Akıbeti bilinmiyor.

BARNABAS İNCİLİ

Hâlâ Genelkurmay Başkanlığı Harp Dairesi nin gözetiminde, ortaya çıkartılacağı günü bekliyor.